

DAN MORAND & Co

DAȚI-NE VOIE SĂ RÂNJIM

*Cărțuție de buzunar,
la o ceașcă de cafea.*

SEMĂNĂTORUL
Editura online - decembrie 2010

ȘEDINȚE ÎN LANȚ

În atelierul de montaj al uzinei xxx

–“Și dacă ramuri bat în geam și se cutremur plopii¹”, începuse Iordache ședința de producție din pauza de masă în biroul atelierului mecanică trei, și dacă mănânci de zor spune-mi cum stă graficul la malaxor Roșule?! De aluat, măi Roșule, că doară nu de altceva, că din acela se face pâinea.

Interpelatul maistru înghiți anevoie o bucată de sandwich după care își spală gâtul cu puțin ceai dintr-un pahar de plastic roșu pentru a-și drege vocea.

– Cu sudura sunt gata, dar am greșeli în proiectele de subansamble, tovarășe șef. A dat prea puține șuruburi M10 (se citește metric zece), continuă chinându-se încă să își dregă vocea gătită.

– Măi stagiarele, schimbă Iordache interlocutorul, vezi să nu faci ca ăia din proiectare *ce beau cafele*, stau la taifas fumând țigări și nu ies din birouri. Marș sus și adu-l pe ingineru' Iancu în secție.

– Numai puțin, interveni maistrul Țățu, că am și eu ceva cu el, de două zile îl chem, zice că vine, se gătește programul de servicii și tot nu apare.

– Ascultă băi, “*pe lângă plopii fără soț*”, dacă nu știi să te porți o iei printre ei de aiurit și după aia te ții cu mâinile de cap, dacă nu-ți dă șefu' una în cap. Nu facem producție, nu luăm salariu. Ce pui pe masă acasă?

Țățu, secretar de partid pe atelier, strânse în pumn ambalajul de hârtie al mâncării și-l azvârli spre gura coșului menajer din plastic, fără a o nimeri. Se înroși de ciudă.

La șeful de secție

¹ M. Eminescu

Glasvandul biroului avea uşile în două canate larg deschise spre anticamera mobilată cu două mese lungi, acoperite cu feţe de mătase roşie. Patru bănci aranjate la o distanţă nu prea mare de marginile meselor se întindeau pe întreaga lungime a lor, toate de culoare maro închis mat. Pe sticla lucioasă, ce acoperea feţele roşu-aprins, zăceau caiete de producţie şi diagrame de planuri. Şeful de secţie, un bărbat impozant, abia trecut de patruzeci de ani, şedea la biroul ridicat pe un postament de scândură dată cu păcură şi citea Scânteia. Lăsă oficiosul partidului pe masă cu figura secretarului general întoarsă spre auditoriu, încruntă faţa puhavă, strânse buzele cărnoase şi bătu cu degetul mijlociu, de forma şi culoarea unui hotdog aproape fiert, în tăblia mesei solicitând linişte.

– Să ne zică Iordache cum stăm cu producţia pe luna mai!

Şeful de atelier trecu în revistă toate produsele în execuţie şi după presa de vinificaţie pomeni din nou de malaxorul de aluat.

– Noi l-am termina în zece zile, dar Iancu de la proiectare nu-şi corectează greşelile la subansamble şi nu dă derogări de materiale, pasează vina Iordache.

– Cât mai e până la sfârşitul lunii, măi tovule?! tună aspru şeful cel mare.

Iordache tace.

– Bă, daţi-i unu' un calendar că ăsta nici atât nu are!

Pentru că de niciunde nu apărea un calendar şeful făcu în mod personal cu lehamite efortul, îl luă pe cel de pe propriul birou şi-l întinse în apropiere pentru a fi dat din mână în mână.

– Citeşte! porunci interpelatului.

– N-am ochelarii domnu' inginer, se scuză foarte timid şeful de atelier.

– Sunt tovarăşu Blagu bă' reacţionarule! Tovarăşu' Blagu, 'nţeles?! Mai e o zi şi-o săptămână şi tu termini în zece?!

– Ne-om sili!

– Să vă siliţi! îl peroră şeful. Da' pe la colţuri, dai cu bârfa. Hipopotam în sus, hipopotam în jos şi eu mă chinui să vă plătesc salariile!

– Nu-i adevărat! Cum?! Care îndrăzneşte să vă zică hipopotam?!

– Ba chiar că e! tună mai marele şef, lovind cu pumnul biroul.

Rumoare în fundul sălii de ședințe unde ședeau stagiarii, tăcere circumspectă la mijloc, priviri înfuriate și contrariate întoarse din față.

– Dacă e, cine-a îndrăznit domn, pardon, adică să trăiți tov. inginer că-l dau afară. Îl zbor nu alta, să nu mai pună piciorul în secția noastră. Cine se leagă de dvs. lovește în noi, în forțele de producție, în clasa muncitoare. Mama lor de burju! Îl ducem la sindicat, la partid, peste tot, să simtă mânia clasei muncitoare. Tov. Țățu e secretar de partid, de la BOB²-ul nostru, să spună d-lui dacă știe ceva.

Țățu roti cu dichis bulbii voit exoftalmici ai ochilor pe sub lentilele fumurii ale ochelarilor cu o privire apatic-sardonică de N.K.V.D-ist.

– Mă jur că n-am auzit nimic. Dar îl aflu eu până la urmă pe licheaua aia, îl *desconspir* și ne va spune și laptele supt de la fățarnica de mumă-sa.

În biroul de consiliu al uzinei se analizează realizarea producției pe trimestrul în curs.

În prezidiu, directorul și secretarul de partid. În sală șefii de secții, șefii de ateliere de proiectare, președintele de sindicat, cât și alți responsabili pe uzină, printre care și cel cu protecția muncii.

– Faceți liniște tovarăși. “În lumina directivelor congresului al XIX al P.C.R. și a tezelor din aprilie ale preaiubitului secretar general și președinte al republicii stimatul tov N.C ... , care trasează direcțiile dezvoltării multilaterale a patriei noastre, a consolidării socialismului și a înaintării spre comunism – visul de aur al omenirii”, uzina noastră deține un rol important în industria constructoare de mașini. De aceea realizarea planului de producție în mod ritmic este vitală pentru îndeplinirea prevederilor planului cincinal. *Cincinalu-n patru ani și jumătate!* se ridică în picioare secretarul pe uzină. Trăiască tovarășul secretar general! Înălțase tonul tot mai sus, încât ajunsese să strige și se apucă să bată frenetic din palme.

² Biroul Organizației de Bază

Toată sala, agitată de manifestarea persoanei din conducere, se ridică în picioare și aplaudă cu frenezie.

– Luați loc tovarăși! Are cuvântul tov. Iureș, directorul uzinei, îi readuse la starea de auditoriu secretarul.

Directorul un om spătos, mândru de facultatea muncitorească, stinse țigara într-o scrumieră mare de sticlă, cu cinci caneluri pe margine, produsă la o întreprindere locală. Proiectantul, plin de viziune, își imaginase armonia ședințelor de birou, la care fumătorii încălziți de idei revoluționare inhalau expirațiile fumigene ale tovarășilor într-o solidaritate deplină.

– În primul rând realizarea ritmică a producției. Tovarăși de la montaj trei, ce mai este de nu ați predat malaxorul de aluat pentru Slobozia?

– Dați-mi voie să raportez, că a fost încurcătura cu șuruburile. Numărul și lungimea lor nu erau bune, replică șeful secției, zis Hipopotamu.

– De ce nu le-ați scos de la magazie?

– Trebuia derogare de la proiectant. Și Iancu ne-a întârziat că nu a coborât în secție.

– Măi Nanule, la tine în proiectare e harababură. Iancu ăla, cum de își permite, băi, să facă pe nebunu’?

– A fost bolnav tov. director, molfăie șeful proiectării.

– Și nu poate fi înlocuit?! Taie-i treizeci la sută pe o lună și fă ordine. Toată ziua bilete de voie, ies încontinuu ingineri, tehnicieni, desenatoare ca de la o moară spartă la voi. Prea multe cafele și prea multe întâlniri amoroase. Ești moale, am plângeri dese și de la heliograf.

Șeful proiectării, o figură mai distinsă, se făcea tot mai mic pe scaun sub tirul criticii.

“Deci l-a turnat Getuța de la heliograf. După întoarcerea din turneu a formației de dansuri populare Țarina, a trecut s-o descoasă. Ea de colo cu palmele-n brâu, provocatoare:

– Vrei să vezi și tu America?

– Nu cred că-mi dau drumul. Nu am “pilele” tale.

– Ce pile, nu am niciuna, așa să știi! Îi întoarse dumneaei spatele cu orgoliul jignit.

– Dar știe toată fabrica madam. Știi la ce mă refer... nu se putu abține să nu facă apropou d-lui la legătura d-ei cu directorul.

– *Atunci matală trebuia să ai gentilețea a trece această daraveră sub tăcere. Nu e ușor să crești singură doi copii!*”

– Tovarăși să analizăm asimilarea importurilor. În lumina tezelor mult iubului secretar general al PCR, tov. N. C. (a se citi nece) care prevăd plata tuturor datoriilor valutare în actualul cincinal în patru ani și jumătate, la cuptoarele VHR trebuiau asimilate clapetele aer-gaz de către institutul de cercetare, unde răspunde tov. Năstase. Avem doctori ingineri, accentuă cu ton ironic directorul, tovarăși, specialiști de renume *mondéal*, cu *arr...ticol*e prin străinătate. Să-i vedem cum *pun osul* la construcția socialismului.

– Tovarășe director am ajuns la faza încercării prototipului, răspunse cel interpelat.

– Numai atât? Și dacă prototipu’ vostru merge prea târziu sau dacă nu merge, ce punem pe cuptor? Ce exportăm în Bulgaria și Cehoslovacia? Partidul nu permite să nu realizăm sarcinile trasate, vezi cota aferentă la export.

La comitetul municipal de partid

Tov. director Iureș, al întreprinderii Ciocanul Roșu, raportează că la reglajul combustiei clapeta proporțională se blochează uneori pe poziția deschis. Șeful cercetării, un oarecare Năstase, are un coleg Iosef, emigrat acum 3 ani în RFG, cu care ține legătura (s.s. a dat o informare securității?), și care i-a promis expres că îl va ajuta să rezolve problema.

Tov prim secretar a propus ca securistul uzinei să analizeze situația! Năstase a raportat că are o relație cu străinul din lagărul imperialist. Eventual să-l tragă la răspundere? Apoi, dacă interesele naționale o cer, să-i dea drumul în Vest, se poate vorbi mai departe la comandantul securității, dar trebuie inventat altceva decât vizita, cum ar fi o deplasare la un simpozion internațional din specialitatea d-lui, cu condiția dacă are familie! Familia trebuie ținută zălog!

La comitetul județean de partid

Primul secretar către cel de la municipiu, director, secretar de partid, securistul uzinei:

– Vă luați o mare răspundere tovarăși. Năstase nu are dosar de cadre bun. Inginerii ăștia cu aere intelectualiste sunt instabili psihic, deci gata oricând de trădare. Și voi cei rămași acasă o să trageți ponoasele.

Peste o lună se primește o vedere din München pe adresa întreprinderii cu numele directorului trecut pe plic. Sub un cort împodobit cu cununi de brad ornate cu panglici în tricolorul german trona o masă mare cu halbe de bere pe care le ciocneau componentii unui grup vesel îmbrăcat în port bavarez.

“Mii de mulțumiri, regret că nu putem ciocni împreună. Pros’t!”

Securistul l-a anchetat pe director de opt ori în interval de două săptămâni, după care nu a mai fost în stare pentru că a fost pedepsit cu cinci zile de carceră și detașat la altă întreprindere. În timpul lung al orelor de carceră se gândea: “De ce mie, tocmai acum când peste un an și jumătate urma promovarea? Doar l-am instruit să-și noteze și să facă raport despre toate convorbirile cu străinii și mai ales să nu trădeze secretul de servicii, despre care nu are voie să spună că este secret. Adică ce cuptor VHR? *Mucles!* și când colo el nu s-a mai întors. Trebuia să blocăm noi clapeta aia a cuptorului tovului pe poziția închis!” Dar, lasă că, familia și-o vede în vest tocmai când îmi văd eu ceafa!

.....
În atelier, Iordache, doinea ținând palma la gură pentru surdină:

“De ce nu m-aș legăna, dacă trece vremea mea”...

COADA

Trebuie să fi fost aproape trei, când surioara se smiorcăia acasă, că nu se poate trezi. Mama i-a tras perina de sub cap și plapuma de pe ea, ce ținea de cald trupușorului. La împotrivirile fetei, lăncede de somnul întrerupt, a lăsat-o în pace, i-a fixat din nou deșteptătorul pentru ora patru, i-a pus dublura de chei pe noptieră și țuști noi amândoi afară. Lună plină, ora 3, noapte cu ger de miez de iarnă Mă ordonez alături de mama la coada de ouă, taman în fața blocului. Dumneai pleacă de lângă mine să se ducă la coada de ulei și zahăr, la intrarea din dos a alimentarei, pe unde vin dubițele care fac aprovizionarea, pentru a ne reține rând. Sora mea cu câteva colege apar, mai târziu, de după colțul intersecției, traversează pe zebra și dispar după gardul restaurantului, unde se forma coada la unt. Urma să facem naveta de la o coadă la alta pentru a putea lua rația pentru trei, iar dacă apucam să ne ordonăm a doua oară, o porție dublă, adică șase rații alimentare prescrise de regim pentru binele și sănătatea noastră, la care abia dacă îndrăzneam să visăm! Dacă reușeam nu mai reveneam la coadă decât peste două săptămâni.

Polei ș-un ger de te tăia. Cablurile aeriene de la un stâlp la altul erau încărcate de chiciură. Frumos decor, ca o glazură de zahăr. O dungă trandafirie la orizont, semn că au început să mijească zorii. Un bec se aprinde după vitrină, înăuntru. Vânzătoarea aduce cofrajele cu ouă. Îmi număr banii din buzunare, în stânga pentru trei, în dreapta așisderea, căci în graba înșfăcării prăzii trebuia să fim expeditivi cu plata. Mă adresez domnului din față:

- Plec să-mi anunț mama și mă reîntorc.
- Cu mine nu aveți treabă. Să vă lase, numai, să intrați din nou în rând, doamna din spate.

Repet doamnei rujate cu căciulă de vulpe roșie doleanța anterioară.

- Numai să nu întârzii, că imediat o să înceapă să dea, mă avertizează dumneai.

Pe drumul de întoarcere îmi încurajez mama, ce șanse mari avem de a sta de două ori la rând pentru că în fața mea am numai un'șpe persoane. Când ajungem stupoare! Coadă ordonată se transformase într-o grămadă umană, care zvâcnea dilatându-se și contractându-se după împingerile din coate, mâini și trupuri ale indivizilor componenți.

– Dă-te de-o parte! strigă către mine o voce aprigă din mulțime.

– Am rând lângă doamna cu căciulă de vulpe!

– Minți, nu ai! urlă dușmănos un altul.

– Să zică ea, nu vezi că nici nu se uită la tine, protestă un necunoscut.

În sfârșit doamna prinse a mă recunoaște, reușind a răsuci numai puțin capul cu botul și labele înarmate ale animalului, a cărui stufoasă coadă tremura în spate, deasupra trupului stăpânei, presat între celelalte ca sardinele la conservă, și țipă behăit:

– Ai fost cândva în fața mea! Ți-am zis să nu pleci?!

Intră dacă poți! Împing cu palmele împreunate, de parcă aș despica o apă. Mama se lasă păgubașă, după ce căciula dumneaei, de vulpe polară, îi este răsturnată pe-o parte, iar șalul îi iese afară din ancheorul paltonului. Mai sunt lăsat, mai împing, mai sunt dat înapoi și ajung, dar nu în fața femeii cu blana de vulpe pe cap, ci în spatele dumneaei, unde și-a găsit cotlonul o elevă cam de vârsta mea coborâtă dintr-un bloc din apropiere. Îmbrăcată în trening cu o geacă subțire de fâș pe deasupra îmi transmite căldura trupului tânăr și mă face să mă lipesc de ea.

“Ce bine-ar fi în casă lângă sobă, îmi zic. Și cu-o mătă care toarce alături!”

În fine am reușit să luăm de toate și cu prada prețioasă strânsă în pungi de plastic ne întorceam tustrei acasă. Pe drum neoanele aprinse în vitrina altei alimentare luminează înăuntru mai multe raioane cu vânzătoare, iar la unul o coadă de toată frumusețea, de circa treizeci de persoane.

- Du-te, zice mama, să iei pâine pe cartelă, că tu mănânci multă dimineața și nu mai avem decât două-trei felii.

Mă așez frumușel în coadă și aștept singurel și mâhnit, căci nu recunoșteam pe nimeni și nu aveam parte de conversația, atât de necesară sufletului unui tânăr, până să-i vină rândul. Avans nu tocmai rapid, dura ceva timp până vânzătoarea lua foarfeca, până

tăia bonul de la cartelă, până îl pune în cutiuță și foarfeca din nou în sertar, până reîmpingea sertarul, uneori mai tăia pâinea la jumătate etc...

Deodată, numai că apare un tovarăș cu două consătene, dar îmbrăcați așa ca de pe la marginea satului, ele stau deoparte, iar dumnealui se vâra tocmai în față și zice cu o voce dogită, dar poruncitoare:

– Dă-ne *chită!*

Vânzătoarea se face a nu-l băga în seamă, servește clientul următor, care pleacă prin spatele intrusului, ocolindu-l de la distanță.

– Dă-ne tu, *chită*, n-ai urechi s-auzi! se răstește tutuind-o intrusul. Apoi către femei, care ședea pe caloriferele joase alături de care și-au depus desagi: “Nu vrea să ne dea și ne mor puradeii de foame!”

– Dă-ne doamnă, că avem mulți *cochii* acasă. Ce să le punem să mânce în *blide*?!

– Da’ cartelă, aveți? Nu v-am mai văzut pe-aici, deci nu sunteți din cartier, n-aveți domiciliu și nici buletin. Nu aveți cartelă, nu am cum vă da!

– Ce *domișil*, ce *buleftin*, nu știi că țiganii-s nomazi. Numa’ iarna stăm la colibă.

– Da’ la coadă, de ce nu stați, îi apostrofează un muncitor din față într-o scurtă de fâș. În treizeci de ani de comunism nu v-ați educat cum se stă la coadă?

– Du-te dracù mă *burjui!* suduie țiganul, iar femeile în cor pe două voci:

– La mă-ta să-i faci *iducație!*

– Nu mai servesc pe nimeni, țipă la rândul ei vânzătoarea. După care, cu o voce moale, se scuză în fața persoanelor adunate la rând: “Cât timp dumnealui ocupă toată fața tejghelei nici nu am cum să vă servesc!”

– Să chemăm miliția să facă ordine! zise un bătrânel cu reținere și mult respect totodată.

– Dar până vine, noi ce-o să facem? Am de gătit acasă, că într-un schimbul doi! se scandaliză o tovarășe.

Muncitorul în scurtă matlasată, care-i făcea trunchiul să pară tare robust, sări din rând și apucând intrusul de-un braț îl învârti

împrejur. Intrusul strigă revoltat, scoase mâinile din buzunare, se agăță cu una de antebrațul agresorului, iar pe cealaltă, ca o gheară, încercă a i-o înfige în gât. Nu reuși căci muncitorul îl îndepărtă cu brațul și roșu de furie îl împinse afară înghiontindu-l în spate și dându-i șuturi viguroase în fund.

În fața unui asemenea uz de violență lumea orânduită în coadă înlemnii făcând ochii cât cepele. Femeile se ridicară și începură să rotească desagii, ca niște buzdugane, spre bărbatul revenit pe ușa mare din sticlă înrămată. Erau gata să-l copleșască! Tovarășul scoase repede de nu știi unde o fluierită, pe care o duse la gură și trase un tril scurt și unul foarte lung, cum fac arbitrii la fotbal, atunci când opresc meciul.

– Ce, băi, vi s-a urât cu binele de vreți să ajungeți la securitate?!

Lumea de la coadă a amuțit. În muțenia desăvârșită păstrătorul în civil al ordinii publice, ajuns la rând, își luă pâinea de la vânzătoare. Comentarii după:

–Ai văzut că și ei se aprovizionează de la aceleași magazine ca și noi! Asta da dreptate socială. Nea Nicu este cel mai cinstit conducător al României!

–Nu cred, praf în ochii proștilor. Iau ca și activiștii de la Mercur. Pentru cine e Mercurul?

–Ce mercur? Fugi de-aici, mercurul e toxic dom'le.

–Nu substanța, ci zeul comerțului, așa se cheamă magazinul secret al nomenclaturii. Cum de n-ai auzit de Mercur?

Altul:

–Ba da tovule, dar nu sunt pe listă.

Doi batrânei:

–Eu nu am zis nimic contra regimului, doar ați fost martori! Mie îmi place comunismul, pentru că asigură egalitate! Nu mai vreau să ajung la canal.

Un chefliu, intrat din bodega de alături:

– La vârsta ta tataie nu mai poți săpa la canal.

Un altul enervat la culme:

–Prea târziu frate! Da' aia, că de ce să stăm la coadă la toate? Da' aia cum că grija față de om. Da' aia, că ne întrerupe curentul!?

–Taci, frate, că mai poate fi încă unul în coadă. Te aude, te toarnă și te ridică de acasă în miez de noapte. N-ai auzit ce-a pățit

babacul! E egalitate frate, oricare dintre noi poate să ajungă la canal!

– Dar canalul Dunăre - Marea Neagră s-a terminat, am citit în ziar, am văzut la T.V-eu pe nea Nicu cu Leanța cum tăiară panglica.

– Ce?! Dacă „se plimbară cu bărcuța”, vorba lui Bulă, înseamnă că au prins gustul. Nu ești la curent, se va mai face încă unul, vor să aducă Dunărea la București!

EPOCA LUMINĂ

Altercație între doi vecini de bloc.

– Bă, să știi tu că Ceașcă e cel mai mare patriot! Noi muncitorii avem de ce să-i mulțumim, ne-a dat casă și servicii.

– Casă, ce casă?! La bloc, fără spații verzi! Încă puțin și dărâma, dementul ăla, toate satele.

– Nu le dărâma tovule, fii atent la mine, le *sistematiza*. Păi, vatra satului, ocupa o mare suprafață ce trebuia redată agriculturii, ș-apoi la case împrăștiate pe munte cum să aduci utilitățile? Construia blocuri moderne cu apă caldă și WC englezesc, nu unul de scândură cu groapă în curte să-ți miroasă pe la nas și să dârdâi de frig iarna!

– Auzi sistematizare, fie-ar sistemu' al dracu! Ce va să zică aia sistematizare?

– Adică ridică civilizația satului și-o făcea *compatibilă* cu sistemul comunist.

– “*Eu cred că veșnicia s-a născut la sat*”³. Și atunci cum mai păstram tradiția rurală?

– În muzeul satului, meștere! Acolo s-au adus case, porturi populare și scule tradiționale din toate zonele țării. O realizare

³ L. Blaga

unică în lume, am uimit întreaga Europă. Vrei să zici că nu-i așa? Atunci scuză-mă nu-ți iubești deloc neamul și nu ești nici măcar cât grecul de patriot!

– Ia, lasă-mă în pace, ce are a face patriotismul cu sistematizarea? Vreau numai ca dumnealor să nu dărâme casa moștenită de la bunici. Bunicul și cu tata n-au fost patrioți, c-au luptat în două războaie mondiale?

– Și mă rog în al doilea unde s-au bătut: în est sau în vest?!

– În ambele sensuri tovule, ai înțeles?! în ambele sensuri...

– Aaaa, zise gătuît colegul coborând tonul cu nițică decepție și totodată plin de subînțeles.

– Ascultă tovule, zise primul cu voce gravă, nu-ți permit să te legi de familia mea! Nu-ți permit! Poți fi ce vrei și secretar de partid la o adică.

– Apropo, scuză-mă, nu zic eu, alții zic. Tot BOB-ul știe că partidul nu te promovează pentru că nu are încredere în tine. Nu ai un dosar sănătos și ăia de la cadre sunt împotriva ta. Cică, din auzite zic, să nu mă tragi la răspundere, cum că bunicii tăi au fost chiaburi.

– Păi, acum nici măcar întovărășire nu mai este, căci toată agricultura a fost cooperativizată!

– Și ce nu-i mai bine acum? I-a eliberat pe țărani de robia pământului. Ce ne mai trebé gospodării la țară? Griji în plus ... Un kil de cartofi sau morcovi îi iei pe mai nimic din piața de legume. Dar originea socială arată familia de unde provii, și educația, știi proverbul: *“așchia nu sare departe de trunchi”!*

Leon râse sec, când amândoi au ajuns în holul blocului. De scara sudată din fier beton striat era legată cu lanț și lacăt o bicicletă bărbătească, a lui Alecu, cu care acesta pedala 5 km. până la un sat din apropiere, unde își ajuta părinții să lucreze grădina și un lot particular. Alecu intră pe o ușă la parter, iar Leon urcă cu ascensorul la etajul cinci al blocului de nouă etaje; de fiind secretar de partid obținuse apartament mai la înălțime.

Conform lozincii “industria grea cu pivotul ei industria constructoare de mașini” megalomania dictatorului a făcut posibilă construcția C.U.G⁴-urilor. Țara a intrat în criză

⁴ Combinat de Utilaj Greu

energetică și au început întreruperile de electricitate la locuințe, obiectivele industriale fiind prioritare, ca bun al întregului popor.

Pe la ora cinci, Leon, întors de la uzină, urca pe jos cu lanterna aprinsă în casa scârilor fără geam. Fie arhitectul uitase să treacă geamul în proiect, fie proiectul fusese “*raționalizat*” la partid, când investiția primise aprobarea, numai după o reducere prealabilă de fonduri. În spate alt tovarăș colocatar îl ruga:

– Luminează mai bine să văd și eu treptele, și, apoi, *epoca lumină, epoca lumină* și nici-o lumină. Luminează vizavi de balustradă că mă împiedec și cad. Luminează să văd treptele și iară: *epoca lumină, epoca lumină* și néma lumină!

– Dă-mi lanterna până la nivelul nouă, ca s-o iau pe a mea și cobor imediat să ți-o dau înapoi.

Leon, ajuns la ușa lui, lumină fața colocatarului, în timp ce introducea cheile în broască, pe palierul de la cinci. “A, e necalificatul de la turnătorie, ăla de i-au dat apartament că are șase copii” se lămuri.

După ce recuperă lanterna coborî în parcarea blocului să ducă gunoiul la tomberon. În cartier, de obicei noaptea domnea o beznă ca-n pădure, dar azi, sub lumina lunii pline, copiii jucau miuță. Plasa porții, trasată cu cretă pe tabla tomberonului, făcea la fiecare șut un zgomot asurzitor. La întorcerea în bloc minune mare! Prin interstițiul dintre ușă și ramă din apartamentul lui Alecu răzbăteau câteva raze de lumină. Dar cum beculețul din comutatorul luminii de scară era stins, își zise: “desigur iar s-a defectat, prea apasă mulți, unii urcă, alții coboară, suntem peste șaizeci de locatari, dar au dat drumul la curent”. Sună la ușa lui Alecu, nu apare nimeni! Atunci, luând seama, “de, șmecherul ăsta nu vrea să răspundă”, bate cu putere direct cu pumnul în ușă. Deschide Alecu, la birou în spatele lui fata elevă își făcea lecțiile cu veioza aprinsă.

– Spune așa măi tovule, numai tu să ai curent, se revoltă secretarul de partid, doar e egalitate!

– De la baterie privată, șefule, de la baterie! îl lămurește electricianul.

– Cum de la baterie? protestează secretarul. Doar am și eu una în Dacia unamieosută!

– Dă-mi voie tovarășe să fac și eu o inovație. Fiind curentul întrerupt, am cumpărat o baterie de Dacie, iar la veioză am pus un bec de doișpe volți.

- Da-n apartament cum ai lumină?

- Asta costă ceva mai mult, trebuie să fac și-un invertor că tuburile merg cu douăștedouăzeci în alternativ.

- Ia să-mi faci și mie unul, că-ți dau materiale din secție și te învoiesc două zile de la servicii.

- Îți fac, dar dă-mi trei zile. Că una îmi trebuie să le fac curent și la țară, că acolo-i întrerupt de câteva luni. Durează ceva timp până să recunoască cum trebuie binefacerile *sistematizării!*

- Alecule, ai grijă ce zici, că te *interpretez!*

LECȚIE DE ISTORIE ÎN CABARETUL POLITIC

"El tic, eu tac, el tic, eu tac"⁵

⁵ cuplet al lui C. Tănase din timpul dictaturii bolșevice

Ce vremuri înălțătoare au putut trăi predecesorii, cu cât eroism revoluționar s-au avântat în construirea vieții noi, oameni care azi fie au trecut în lumea de dincolo, fie cel mult sunt niște relicve, ce nu pot fi muzeificate.

Și iată cum cu limba morții pendula bate inexplorabila diviziune a timpului *tic-tac* și în prezent vremea tăcerii a apus. Conștientizând situația o vecină a strigat plină de revoltă, răspunzând admonestării unui bărbat la una dintre ultimele cozi la alimente.

– Să mai taci odată, că ne-ai făcut morișcă-n cap!

– Nu tac dom'le, iaca nu voi să tac! Am tăcut destul în patruzeci de ani de comunism, lăsați-mă să vorbesc acum!

Cum viața merge înainte și viața înseamnă zbucium, iubire, copii de crescut, pentru o nouă generație, care să preia un fel de moștenire de la strămoși – o viață mai bună ??? Luptătorii ăștia entuziaști, care au făcut victime, fie prin măcel în război, fie prin înfometare și torturi în lagăre sau pușcării, promiteau ferm o viață mai bună pentru generațiile viitoare și în baza unui atare crez inițiau un experiment uman împotriva căruia se iveau pe ici-colo printre concetățeni, dușmani ai noii orânduri, împotriva cărora se ducea lupta cu mânie, fie războinică, fie revoluționară. Generații întregi așteptau să cadă zidul Berlinului și când a căzut, năpârci revanșarde au ridicat iarăși capul sub forma de “neonaziști și rebeli legionari”. Împăcarea socială a indivizilor aflați anterior pe poziții politice extreme m-a emoționat și mi-a încălzit sufletul.

Doi cântăreți din voce și instrumente, vioară și armonică, de care corul casei de cultură a sindicatelor nu se putea lipsi. În fine primul a fost tov. Fedea Petrenko, profesor de muzică din Chișinău, iar a doua Hannelore Tartler, educatoare din orașul Stalin, unde destinele li s-au împletit. Fedea a sosit în România cu armata sovietică și fire petrecăreață a reușit rapid să cucerească sufletul unei văduve îndurerate de căderea soțului în război: Luise Greiff, profesoară de germană. Numai că Luise, cu o frumoasă vilă sub Tâmpa, pe ale cărei păduri drujbașii scriseseră cu lama dințată noul nume al orașului, era puțin conservatoare! Îi cântă Fedea noul marș comunist “Porniți înainte, tovarăși, cu sufletu-n lupte-oțelit, Din închisoare noi iarăși, gata de luptă-am ieșit” de dincolo, Luise că ăsta-i un marș vechi, nazist: “Brüder in Zehen

und Gruben⁶”. Linia melodică semăna întrucâtva numai că Luise nu avea atât talent muzical ca Fedea, iar dumnealui nu știa o boabă nemțește. Vila Greiffilor cu-o arhitectură gotică întârziată, cabană cu apariție de buncăr, înălțată în mijlocul unui teren în pantă cu gazon verde crud, ras soldățește, mustind de umezeală, înconjurată de un gard natural stâncos cu ieșire spre aleile străjuite de brazi seculari, ce urcau sus spre culmile munților părea predestinată la veșnicie. Totul era ordonat, rigid și prea auster pentru Fedea, care prefera chefurile, cântecul și dezordinea inspirației, căci pe deasupra mai era și poet!

– Ocenii harașo⁷ dar tot ce se copiază la români vine din est, de la noi, de la ruși. Greșeala asta nu poate fi dată în vileag!

Fedea, inițiatorul corului căuta talente, și cum nu putea bate tot orașul s-a adresat comitetului orășenesc, care a pus în funcțiune cureaua de transmisie - sindicatul. Printre altele a fost chemată și tov. Hannelore. După ce a participat la o ședință s-a lăsat convinsă de modul în care putea să-și arate loialitatea față de noua orânduire. Proaspetele deportări, printre care fiecare avea rude, îi bântuiau memoria ca un bau-bau și tinerei nu numai că îi plăcea, dar se pricepea să cânte. Preludiul legăturii lor amoroase a debutat la o serbare de unu mai. Coloana în marș s-a oprit în fața tribunei oficiale și câta:

“Râde iară primăvara, peste câmpuri, peste plai, Veselia umple țara, c-a venit Întîi de Mai! Muncitorii au pornit, și-ntr-un glas s-au înfrățit”!

Fedea cu figura crâncenă de reprezentant al armatei cuceritoare și Don Juan estic, iar Hanni cu zâmbetul romantic saxon pe buzele încă negustate de săruturile cuceritorilor. Bairam tovărășesc, mici și bere la discreție în Livada Poștei. Și apoi dans la iarbă verde. În final Fedea cântă cu voce gravă de bariton cîte ceva din *песня война*⁸.

*“Между Землей и Небом - Война! И где бы ты не был, Что б ты не делал - Между Землей и Небом – Война”!*⁹

⁶ frați în galerii și puțuri (ger.)

⁷ foarte bine (rus.)

⁸ cântece de război

⁹ printre pământuri și nori

Apariția lui Hanni a revigorat talentul poetic al lui Fedea, care îi compunea catrenuri mângălite pe bilețele strecurate în poșeta lăsată la garderoba coriștilor, din demisolul casei de cultură, pe care numai dumnealui o deschidea înainte de plecare și-o încuia după, fiind unicul posesor al cheii. Se iubeau sus pe pajiștile Tâmppei, ale cărei poteci în zilele de lucru duceau dorul turiștilor.

– Hanni, *prekrasnaia jeņșcina*¹⁰ mi-ai întinerit viața, mi-ai dat bucuria de a trăi. *Liubovi, liubovi ... nicevo liubovi*¹¹.

Întâlnire și la restaurantul gării la jumătate oră după repetiție, pentru că Hanni lua cursa locală spre Prejmer. Apoi au început să fie mai curajoși și plecau direct împreună.

– De mâine poți să te muți la mine. *Ich mag dich so sehr*¹²! Nu mai contează nici ce spun vecinii sau mătușile, îl săruta repetat cu foc nestins Hanni.

Dar Prejmerul era la 30 km. și cu toate că Fedea avea o Volgă¹³ drumul de țară era stricat, de, ca după război!

– De ce nu vii la timp acasă? îl muștra Luise.

– Nu mă simt bine în cuibul vostru de reacționari! mustăcea Fedea.

– Așa deci, parcă atunci când m-ai luat nu știai cu cine te combini!

– Niciodată nu este destul de târziu!

Într-o noaptea au descins securiștii. Socrul: “au venit după tine”!

Luise scoase un geamăt de femeie îngrozită, abia apucând să tragă un capot deasupra. Alături Fedea aprindea o țigară.

– Mă lași pe mâna lor?

– Nu-i nimic, îmbracă-te și du-te, acum nu pot face nimic, dar *mâine* vin și te iau înapoi.

Mâine nu a mai venit pentru Luise, vila a naționalizat-o statul, iar foștii proprietari s-au mutat într-o cameră la demisol, care era destinată fostei menajere, poziționată exact vizavi de spălătorie. Parterul și etajul, ca spații excedentare, au fost repartizate celor

¹⁰ față preafrumoasă

¹¹ iubire, ... nimic iubire (rus.)

¹² te iubesc tare (ger.)

¹³ automobil de fabricație sovietică de după al doilea război mondial

fără locuință. Printre ei și Fedea, care ocupa apartamentul principal cu noua lui soție. De burjuia reacționară, pe deasupra și nazista dracului, divorțase!

Spectacol omagial, ocazionat de trecerea a nu știu câți ani, de la înființarea P.M.R.¹⁴ susținut de brigada artistică la sediul comitetului regional. Fedea a cântat la armonică și-a dansat căzăceasca. În final între toți, ridicați în picioare pentru Internațională, ei doi cântau cu figuri profetice, ținându-se de mâini:

“Hai la lupta cea mare, *Rob cu rob să ne unim*, Internaționala prin noi s-o făurim”!

Desigur că iubirea poate încătușa destinele oamenilor unindu-i într-o dulce robie în doi!

PROPAGANDIST POLITIC

Propaganda este vârful de lance al regimurilor totalitare, ce se înfinge amenințător în cugetul fiecăruia, pentru a manipula mai târziu conștiința întregului. După al doilea război mondial, când pe rând bolșevismul și nazismul au funcționat cu arma în mână, iată că, sosind perioada războiul rece, armele se odihneau, dar lupta ideologică dintre socialism și imperialism se ascuțea. Și cum socialismul era net superior, programând și orânduirea următoare, iar „marea masă” a oamenilor de rând inconștienți, se impunea a dezbate cuvântările și directivele partidului, transmise prin „portavocea” secretarului general, cuceririle socialismului în țară și în lume și actele de sabotaj ale imperialiștilor, care plini de

¹⁴ Partidul Muncitoresc Român, precursor al P.C.R.

ură își trăiau agonia ultimelor clipe! În fiecare colectiv de muncă se *convocau* ședințe de informare politică conduse de un propagandist. Mulți erau virulenți, aproape maimuțe urlătoare, dar omul nostru, Condurache, pâinea lui Dumnezeu, trebuia să joace un rol fie că i se potrivea sau nu, potrivit sarcinilor de partid. Și pâinea unsă cu propagandă, prin interpretările d-lui, devenea un sandvici comestibil, care nu ne mai deranja ...

Prezența o făcea din priviri, zâmbind fețelor cunoscute. În primul rând lua loc secretara cu tabelul nominal al persoanelor pe foaia convocatorului și, uneori, securistul institutului când nu avea altceva mai bun de făcut sau dorea să întărească prezența prin faptul că oamenii se simțeau supravegheați. Condurache aborda o mină destinsă și începea cu un ton jovial:

– Tovarăși colegi, vă cer mii de scuze, dar cum secretarul general al partidului a mai dat unele indicații, deosebit de prețioase, mie mi-a fost trasată sarcina de a vi le expune și de a le prelucra împreună cu toată responsabilitatea! Și continua molcom cu lumina directivelor etc...

Un râs lătrat din spate îl deranja pe Vâslan la culme. „Iacă apare un om bine simțit, care nu țipă ca demenții de activiști, și Bașcă ăsta cu ochelarii lui nu-și vede obrazul gros ca șoricul și strică toată atmosfera”. Ciudat nesimțit și Bașcă ăsta, proful de limba română, sau poate vorbitorul a făcut vreun dezacord sau vreo cacofonie, din pură nebăgare de seamă?!

– Poate colegii de română ar exterioriza entuziasmul înalt și deplina aprobare cu niște cuvinte mai meșteșugit alese, țin să îi asigur de toată admirația personală, dar eu o să mă exprim după putințele mele modeste, ce-mi stau la dispoziție pentru a vă informa, ș.c.l.

Dar Bașcă își latra iarăși de câteva ori râsul cât se poate de distinct: ha, ha, ha! O parte din auditoriu, inclusiv chiar securistul Dumbravă, întoarse capul deranjat, dar lui Bașcă nu-i păsa. Știa d-lui ce știa. Cu sora, prim secretară U.T.C.¹⁵ la județ și prietenă cu vicea, dispunea de-un scut care îl putea apăra de multe intrigi sau răzbunări politice.

¹⁵ Uniunea Tineretului Comunist

– Știm că lagărul imperialist nu ne lasă să trăim în pace, în frunte cu Stalele Unite, inițiatorul Pactului nord-atlantic și aderăm la condamnarea agresiunii împotriva capitalei Jamahiriei Arabe Libiene Populare și Socialiste.

Și Bașcă, iarăși, bum, bum, bum, imită explozia bombelor, bate ironic cu palmele în masă pentru a face zarvă mare și se ridică neinvitat în picioare:

– Să permiteți ca în numele colectivului să mulțumesc tov. Condurache pentru documentata informare politică și originalitatea prezentării. Ha,ha,ha!

.....
Examen la socialism științific, la care, repartizat de șeful de catedră, Vâslan îl asista pe Condurache. Sala plină de filoloage din anul trei, gătite și machiate ca pentru spectacol, care se foiau și aruncau priviri galeșe profesorilor. După strângerea lucrărilor scrise urma oralul. Asistentul căuta și întindea lucrarea scrisă conferențiarului, care punea întrebări studentelor.

– O, tu frumusețe răpitoare, să-mi faci tocmai mie una ca asta!

– Dar ce v-am făcut, domnule profesor?

– M-ați tradus, m-ați copiat ca-n codru domn'șoară!

– Of, m-ați zăpăcit de tot, credeam că e ceva cu mult mai grav.

Sărutând mâna cu capul încă aplecat ridică privirea în sus și întindea studentei promovate carnetul cu un gest patetic.

– Cu felicitări și admirație nedisimulată!

Odată, după o partidă de holistică, Bașcă îl invită pe mai tânărul asistent Vâslan la o cafea în biroul d-lui, dar acesta rezervat și puțin precaut acceptă numai după mai multe rugăminți. „Băgărețul ăsta o să mă tragă de limbă, acum că știe că am rude în America. Vrea să mă toarne la securitate!”

Dar Bașcă îl și turnase folosind numele de cod „Băcanul” cum că are sora fugită, omisese să scrie că de fapt prin căsătorie, în America, că e simpatizant al imperialiștilor și denigrează orânduirea socialistă, plângându-se de cozile la alimente. Acum dorea numai să salveze aparențele, cum că are relații amicale cu colegul din colectivul de engleză, pe care, fiind novice, chiar îl „ocrotea”. Un om care socializa, se bucura de stima colegilor și totodată știa cum să se facă util partidului.

– Ia și puținel zahăr și amestecă bine! Condurache ăsta, ce bufle, câte servicii nu i-am făcut, doar am fost colegi la liceul Goga. În viața lui intimă, cum nu se pricepea la femei, a făcut numai gafe.

– Dar studentele, cu ele dl conferențiar se poartă ca un adevărat cozeur!

– Conferențiar se prea poate, dar nu donjuan. Specialitatea dlui coleg femeile trecute. Vei să-ți spun cum și-a luat doctoratul? Ca student a fost amantul unei dre bătrâne, urâtă foc, de speria chiar și pe dracul! Să-l mai aibă în pat l-a primit la doctorat, unde l-a și ținut mult, că l-a luat abia peste zece ani! Vine titular la liceu și cum era de la țară, găsește gazdă la o femeie cu peste zece ani mai în vârstă și cu-o fetiță la grădiniță. După un an hop că se însoară! Am fugit la gazdă cu Gigi, colegul de sport, și pe motiv că-i internat în spital i-am făcut bagajul și l-am dus la căminul elevilor.

– Și-a locuit cu elevii în cameră?

– Da de unde, aveam două camere de oaspeți, a stat la două paturi cu un pedagog. Dar, n-a rezistat mult, s-a întors la băbuța lui! După un timp cu invitațiile prin școală, că se însoară din nou. L-am cherchelit, vezi doamne ca să-și facă curaj la sfatul popular, apoi l-am dus iarăși la cămin și pedagogul l-a păzit până a adormit în costumul de generică. Matroana cu fetița de mână pe la școală, că unde-i soțul, de ce nu vine la cunuie?

– Dar acum cu cine este căsătorit?

– Tot cu prima cerută, din nou la ea, și în ziua cununiei l-a încuiat de nu a mai plecat de acasă, dar nici noi nu am fost la starea civilă. Ne-am dus câțiva colegi la petrecerea de la restaurant, să-i dăm un cadou. N-aveam cum să-l mai opăcim, era a treia oară, la o adică!

– Îmi place, e un om tare bun! Și calitate rară, știe cum să ne distreze cu informările politice!

– Cine, Condurache? Propagandist mai puțin, dar bufle mare de tot! Vezi să nu-i calci pe urme cumva! Îl privi Bașcă cârcotaș pe tânărul asistent prin lentilele groase prinse în rame negre de plastic.

GĂRZI PATRIOTICE

Literatura de popularizare a științei abunda în broșuri de buzunar despre cei trei R. Cum datoriile în valută trebuiau plătite “*pentru a elibera economia națională de hegemonia imperialistă*” importurile fuseseră interzise și toate reperetele trebuiau asimilate în țară. Independența economică, iată un vis sublim pentru o țară prea mică pentru ambițiile conducătorilor. Întorcerea din vizitele făcute în țările “*pr’etine*” ale Asiei, unde mulțimile ordonate și uniforme fluturau cu frenezie stegulețe, le provocau o reverie urmată de măsuri eficiente: “*di ci-é nu poa-té fi-i la noi chî la ei? Ai vă-zút cum ni-é pro-sláv-iaú?*” “*Tre-bă organi-za-tă, las pă mi-nié!*” Și tovarășa convoca o ședință la care instruia activul de partid. Articolele de fond din Scânteia trâmbețau rezultatele vizitei la cel mai înalt nivel și se încheiau stereotip cu lozinci: “Trăiască prietenia de nezdruccinat dintre ...”, articole preluate întocmai și pe primele pagini ale ziarelor locale. Așa a fost “elaborată” și doctrina “apărării patriei de către întregul popor”, o contribuție inestimabilă a tovarășului la dezvoltarea multilaterală a “*cio-cia-lis-mu-luí și ed-fica-réa comunis-mú’lúí*” etc... Regulamentul gărzilor patriotice elaborat pe capitole era deosebit de stufos, dar fiecare bărbat primise uniformă cu bonetă, centură cu pafta, mască de gaze cu filtru și o geantă cu trusă de substanțe active a căror contravaloare le-a fost reținută timp de trei luni din salariu. În structură existau comandamentul central, județene și municipale.

O zi de început de vară în orașul transilvan B, când sirenele au început să sune la început scurt pentru avertizare și apoi prelung, înfricoșător. Echipaje ale miliției se deplasau în viteză pe străzi avertizând mașinile să oprească, iar populația să se adăpostească, mai mult pe acasă, căci adăposturile din timpul războiului nu mai erau active. Gărzile au primit ordin să se adune pe platformele

uzinale. S-au îmbarcat în camioane și au plecat în întâmpinarea desantului aerian, prin care inamicul imperialist urma să ocupe orașul. Au debarcat la poligon, unde aveau ședință de trageri. Tov. Relu, deși avea armata făcută și era locotenent major în rezervă, urma să tragă cu AKM¹⁶-ul ca toți ceilalți. Se împarte muniție de război, cinci gloanțe de fiecare, trei foc cu foc și două pe automat. Culcat! Se întind pe foile de cort, fixează arma, țintesc în lung prin orificiul cătării și gloanțele scurmă praful în dealul din spatele țintelor. “Pluton, gaze!” La terminarea tragerii, târâș, cu masca pe față, de la punctul de tragere până la ținte.

Reajung transpirați, murdari de praf și noroi la fabrică după terminarea programului. Se duc la o bere... Relu, oltean mai vorbăreț din fire cu doi colegi din secția sculărie la masă.

– De ce nu ne dau echipament cazon? Mi-am belit pantofii aproape noi prin praful și pietrele din poligon, se simte nedreptățit Relu.

– Se zice julit nu belit, măi juvete! Iatră Levente.

– Dacă tu-mi zici juvete, iacă-ți zic și eu bozgor, punctă Relu.

– Stați puțintel, cum suntem toți colegi nu se face să ne jignim. Suntem la o berică, deci trebuie să domnească buna dispoziție.

– Ce *domnească*, nea Nicu a desființat de mult domni și ...

– Domnițele!

– Nu, măi, domniile...

– Ce contează, zice Levente, juvete ține cont că eu , *ține bine minte, sculer-matrișer*, am de lucru și fac calitate. Calitate, măi, nu-s numa' *pălătuș*, ca tine.

– Și ce dacă-s lăcătuș, am categoria patru și ține cont cinci e cea mai de sus. Nu permit să mă offenseze un bozgor ca tine! Ce cauți tu la *Sighiu* și cine te-a adus aici?!

– Da, tu din Vâlcea, muie!

– Da' tu din Reghin, șogor!

– Dragilor, suntem colegi de atelier, nu vă ofensați. Ce rost are să vă faceți sânge rău, când toți sunteam în aceeași oală? Încerc să destind atmosfera.

¹⁶ armă de origine sovietică din dotarea trupelor Tratatului de la Varșovia

– Păi mie, când se ia de mine ciumetele ăsta de pălătuș mi se îngroașă sângele în vine. Ce mai tupeu?! își mângâie Levente vârfurile mustății, ascuțite și răsucite stil Franz Ioséf.

– Da ce eu nu am voie? se agită Relu, ca o zvărlugă pe scaun.

– Ho, ho, ho râse sonor Levente. Noi facem depășire de plan și tu strigi de răsună atelierul: “vai, muică, ce mă plictisesc!”

– Dacă nu e organizare bună și timp de patru ore nu am avut nimic de lucru? își ridică Relu șezutul de pe scaun cu antebrațele încă sprijinite de masă.

– Dragi tovi, rogu-vă frumos, haideți să mai comandăm un rând, zic foarte blând.

– Apăi, ai plâns că s-au întrunit să te dea afară! A auzit tot atelierul răgetele tale, îl muștră Levente.

– Martor mi-ești, uite-l aici de față! arată Relu spre mine. Au făcut ședință: șeful de atelier, secretarul de partid și sindicatul cum că eu eram de vină că nu am cerut de lucru, nu ei că nu mi-au dat.

– Mda, a fost o porcărie! I-au reținut 30% din salar pe o lună cu toate că planul era deja depășit! conchid.

– Depășit pe hârtie... rânji Levente.

– Directive de sus, frate, nu pleca de la noi, asta era practica peste tot în sistem. Primeam indicații de sus cu cât trebuia să plusăm. Se mințea peste tot așa că nu se face să ne acuzăm unii pe alții.

– Mda, fain sistem mitoman! Și pe mine să mă radă, că m-am scăpat odată și-am fluierat în biserică! strânse cu amărăciune buzele Relu și le muie în dâra de sare de pe marginea halbei.

– Voi, ține-ți cont, ca sculer matrițer Levente nu face din rahat bici! La matrițe trebuie oțeluri înalt aliate, altfel nu poți face producție!

– Păi dacă așa s-a călit oțelul, acum putem cânta să vezi *cum aliem oțelul!*

– Și cei trei R, avertiză cu-o mină savantă Levente pe ceilalți doi colegi.

– Redu consumurile de energie, ridică Relu halba sus.

– Redu și reutilizează rebuturile, ridică Levente sus halba pe jumătate goală.

– Reciclează șpanul după așchiere, adaug eu cu halba cam pe jumătate plină.

Ciocnirăm tustrei, băurăm până la fund și părăsirăm localul fără a mai aștepta chelnărul, căci am achitat consumația înainte de turul doi.

La instrucția următoare a gărzilor patriotice camionul cu prelată kaki oprește pe un drum de exploatare agricolă brăzdat de șanțuri cu glod uscat pe margine, care mai păstra amprenta anvelopelor. Alături zăcea parcat alt camion, iar din desimea porumbului strigătele unor tineri. Brigadiera, o femeie voinică avînd la brâu un șorț odată bleumarin, dar decolorat de soare și îmbâcsit de praf, le repartiză recolta de sfeclă de zahăr.

– Dași-ne unelte, solicită Relu.

– Ce unelte, o rupeți cu mâna. O prindeți de îmbucarea frunzelor cu bulbul și-o trageți cu rădăcini afară. Apoi îi forfecăți fruzele cu ambele mâini și le adunați grămadă.

– Cum grămadă? mă mir eu.

– Le faceți voi, din loc în loc cam la patru metri, atît cît puteți arunca.

– Și frunzele, dacă nu se lasă? intră în detalii Levente.

– O să vină alții cu cuțite să le curețe! Pentru voi e de ajuns culesul.

– Dar în buruiana asta mare, cum o să le vedem?

– Iacă cum!

Brigadiera intră în loc și culcând pălămida cu ghetele, dezgoli un bulb, îl trase afară din pământ, îi răsuci frunzele rupându-le în parte și-i face vînt alături.

– Uitați-vă, aici e prima grămadă, ne lămuri.

Inflorescențe uscate cu semințe de pălămidă ne zgâriau pe obraji. În timp ce trăgeam de pletele uscate ale sfeclelor pentru a scoate căpățâna din pământ, soarele urca spre nămiază. Am luat pauză de prînz în răzorul de la marginea tarlalei, unde câteva sălcii ofereau umbră.

Într-un târziu au apărut elevii, unii cu câte doi știuleți pe piept avînd pănușile înnodate după gât. O elevă mai precoce strigă provocator:

– Tovarășa, Costi dintr-a-unșpea a ascuns un știulete de porumb în buzunar la pantaloni.

– Ba de cucuruz, pârâcioaso, nu se zice porumb, țipă elevul interplat, cu buzunarul umflat.

– Copii, nu vă prostiți, am venit aici să facem treabă nu să ne ținem de șotii, îi admonestează profesoara.

– Păi tocmai de-aia am ascuns știuletele ăsta, e mare și tare, așa cum le place fetelor! țipă teribilist Costi.

Rîsete, hohote și vacarm din grupul băieților. Fetele îi privesc cu colțurile gurilor schițate a dispreț.

Relu s-a orientat spre marginea tarlalei pentru a mai schimba o vorbă cu profesoara. Mai întreba, mai glumea. Dumneaei destul de rezervată îi oferea profilul fin, păr șaten deschis, nas cârn, ochi ușor migdalați, fără a se îndepărta. Asculta numai conversația, dar nu se angrena în răspunsuri. Doar un clătinat de cap îndoelnic, un mdaa... când aprobator, când surprins și puful de pe ceafă tremurând ușor sub șficuirea vântului.

După răsturnarea dictaturii comuniste prin nouăzeci și ... dl Relu a reîntâlnit profesoara, fosta secretară de U.T.C, la inspectoratul județean pentru protecția mediului. Amintirile tinereții le reveneau ca un parfum de liliac în primăvara târzie.

– La C.A.P¹⁷-uri erau recolte bogate. România încă mai era grânarul Europei, dumneaei.

– Săteni au rămas puțini, nu avea cine să le strângă! Relu.

– Majoritatea muncitori angajați în uzine la orașe, iar tinerii la școală. De aceea ne aduceau la cules, explică plină de propria-i seriozitate femeia. Măcar atunci era terenul agricol cultivat.

– Dar proprietatea privată stă la baza economiei de piață. Pământul nu trebuia luat de la oameni, colectivizarea a fost un șablon sovietic.

– Ce folos că acum e dat înapoi și terenul zace necultivat. S-au tăiat livezi, vii, se exportă lemnul cu vagoanele, peste tot e debandadă și se fură ca-n codru!

– Bine, dar de ce să se fure, numai exstă nici-o pază, asta e datoria guvernului, a internelor! Democrație nu-i, dar debandadă da!

– Chiar credeți? Nu vă supărați, nu din răutate vă contrazic. O să-mi dați mai târziu dreptate. Comunismul nu-i deloc o doctrină

¹⁷ Cooperativa Agricolă de Producție

rea, înainte a fost pentru mulți mai bine decât acum. Toți oamenii erau egali și legea se respecta! Acum fuga după avere ne-a divizat.

– Și-atunci ce să facem? Să mai aplicăm doctrina asta încă odată?

– Nici chiar așa! Dar pot băga mâna în foc, că așa cum a fost socialismul la noi, de fapt nici n-a existat pentru că nu s-a aplicat bine!

– Și după aceiași rețetă în România nu se face nici democrație!

Deși nu sunt pentru egalitarism mi-am dat seama că o societate plină de inechități e greu de suportat, mai ales când găguțele dau sfaturi și fac reforme inaplicabile, doar pentru că trăiesc pe spinarea celor ce muncesc și n-au voie să gândească! Vorba unui bătrân din obștea patrarhală: “Măi copile, acum a ajuns capul c... și c... cap”!

LA DISCOTECĂ

Discotecă în complexul studențesc timișorean. La vremea respectivă cânta Phoenix. Să am iar anii tinereții și mintea mea de-acum. Canarul, Hei tramvai¹⁸ ... Teribil! Cumplit dom'le!! Ce frumos era să fii tânăr și *bichér*. Raul era îndrăgostit de Smaralda, o jună studentă brunetică, zglobie, de-o frumusețe răpitoare. Numai că Smaralda atrăgea prea mult privirile și uneori chiar le încuraja. De, inocența adolescenței, care se vrea admirată de toată lumea. Și lumea, nu avea în totalitatea ei, pe atunci ca și acum, intenții tocmai curate; așa cum era sufletul lor, când ordinea era ordine, respectul respect și orișicare dintre dumnealor s-ar fi disprețuit enorm să copieze.

– Cum stai cu *doxa*?

¹⁸ Melodii ale formației Phoenix

– Așa și așa, electronica nu-i tocmai ușoară, dar încă fac față.
– Dar eu la chimie organică, simt că îmi fierbe capul. M-am gândit că ...

– Am mai vorbit despre asta, de acord cu sintezele. Recapitulezi de pe ele, dar nu le folosești la examen. Să nu copiezi!

– Dar dacă pic? Ție ți-e ușor să vorbești, dar ce mă fac eu fără bursă?

– Fără bursă? O să trăim din bursa mea.

– Nu vreau să mă îndatorez!

Dansau twist, ridicând genunchii la piept, cu coapsele flexate, când un african se intercală între Raul și fată.

– Amice, fă-te mai încolo ...

Străinul nimic ...

– Suntem în doi ...

Străinul surd ...

– Dă-mi voie ...

Intrusul indiferent întoarse spatele.

Se proțăpi în fața fetei, apoi o luă posesiv în brațe la tangou și-i puse o mână pe fund. Raul sări și trase o talpă peste mîna de pe fesă, dar primi din spate un șut în fund și când s-a întors un cap cu cărlionți de caracul în gură, ceea ce-l făcu să cadă pe mozaicul parterului. „M-am pus rău cu negrii” își dădu seama pipăind buza crăpată și dinții încă întregi, în gingiile sângerânde.

Printre dansatorii în cerc sau perechi s-a deplasat în zig-zag la intrare unde stăteau de pază Popică și Gelu. Popică era coleg de cameră cu Raul și pilier la echipa locală „Universitatea”.

– Fata nu ți-o răpesc, că nu pot ieși decât pe la noi. Dar nu ne putem băga să-i batem că ne exmatriculează. Știi incidentul de la medicină, doar ne-a avertizat la U.T.C. Sunt invitații statului, care susține mișcarea de eliberare *anticolonialistă* ...

– Și *antiimperialistă*, adăugă Gelu. În fine ia-ți fata și te cară, până îi reținem la poartă, ca să nu te urmărească în complex. E noapte și cine știe ce vă fac printre blocuri!

Între timp căminul a fost zguduit de alt eveniment senzațional, achiziționarea unui papagal. Când Șpiță, s-a dat jos din pat, de pe etajera de cărți o pasăre roșie cârâi.

– Cine-o pus cioara asta aici?

– Nu-i cioară, ce, tu ai văzut ciori roșii? E papagal!

- De unde papagal la noi?
- L-am cumpărat de la africani pe un cartuș de Kent.
- Un cartuș de Kent, zici, mai bine îl țineai pentru noi!

Papagalul își scutură penele ude împrăștiind stropi de tuș roșu pe cărți și pe pereți.

În altă zi, Raul se întorcea de la bibliotecă și prin gardul din plasă al ștrandului termal văzu spatele lat al lui Popică, care dansa lasciv cu o tipă mignonă. Înainte de crăpatul zorilor îl trezi lumina plafonierei.

– Unde ai umblat zi și noapte *guștere*? mormăi cu pleoape grele Raul spre Popică – față lată.

– Păi, mi-am făcut o prietenă, e barmaniță la ștrandul termal. Și-am fost cu Zița, așa-i zice tipei, în Parcul Rozelor pe-o bancă.

– Nemâncat?

– M-a pus la regim antrenorului, nea Sică, cică-s prea încet, de gras ce sunt!

– Dar ce tot cauți matale prin buzunare de mă trezești cu noapte-n cap?

– Bă, *șchetule*, n-ai o țigare?

– De unde, doar știi că nu fumez!

– Și eu am avut un pachet întreg ...

– Cum ai avut? Dacă le-ai fumat, de ce mai cauți ... ?

– Le-am rupt și le-am aruncat sub bancă. Cum mă știi, doar mi-s oltean, mă vezi tu să fac amor în aer liber pe bani? Da' după, ca orice om, hai să tragem o pipă. Boarfa, de colo: "ia și tu că ești student pârlit pachetul tot, că și așa e deschis". Mi s-a urcat sângele-n cap, știi doar că am mândrie. Nu permit nimănui să ofenseze studențimea.

– Ș-acum???

– Plec să caut pachetul sub bancă, poate-l mai găsesc. E devreme, lumea încă nu s-a trezit să plece la servicii.

În altă zi Raul se duce la Condei să-i scrie tehnic cartușul la proiectul de an. Abdullah citea în șezut la birou. Purta fes și o tunică albă completă cu deschizătură mică la gât, cum se purtau cămășile de noapte mai demult pe la noi. Condei cere ceva în schimb:

– Servici contra servicii! Pui rachetă în broască.

– Bine Condei, dar cine să mi-o dea.

– N-ai probleme, mă descurc eu.
– Da' ce rău ți-a mai făcut și Abdullah?
– De cinci ori pe zi rugăciune, de două ori noaptea, când cântă numai cocoșii.

– Nu ne pârăște?
– Nu ne pârăște, că-i din vina lui.

Condei îi dă racheta, Raul se duce, o vâă în gaura cheii, Zorică – fabricantul o aprinde și fug amândoi tropotind la toaletă. După cinci minute Raul se întoarce pentru a-și lua desenul. În cameră fum să-l tai cu cuțitul, deși geamul era deschis pentru aerisire.

– Abdullah, de ce fumezi în cameră, e interzis. Te pârăm la administrația căminului și te dă afară.

– Dar eu nu fumat, doar tu văzut!
– Văzut, dar e și el, coleg cu mine, e martor.

– Ce vrei?
– Fă rugăciunile noaptea, în sala de mese, nu mai aprinde lumina în cameră.

– Dar acolo mai joacă vinerea și poker!
– Când nu joacă, că-i gol, suflă vântul băiete!

Pe stradă Raul avu de înfruntat rânjetul alb și ochii bulbucăți ai altor trei africani. Se întorcea după prânz de la cantină. Ziuă de sesiune, de iarnă memorabilă, căci o tipă în furou a urcat până la împinge tava, unde, în lățimea sălii de mese, a fost întâmpinată cu rânjete și urale. Aiurită, se uita împrejur, ignorând că unele fete arătau cu degetul spre trupul ei. Într-un târziu una s-a ridicat, a fugit de la masă și i-a acoperit trupul c-un pulovăr, conducând-o ocrotitor cu brațul după umeri la garderoba de jos unde își lăsase paltonul.

– Încă una care a luat-o razna în sesiune, constată Smaralda.
– Până acum e al treilea caz în complex, se îngrijoră Raul.

Studentul indigen pe jos, străinii într-un Mercedes negru fumau Kenturi cu filtru lung. L-au claxonat și au tras jumătate pe trotuar, blocându-i calea.

– Eu am ceva de zis la tine, croncăni plin de importață unul, îți luăm gagică. Să nu te mai prind cu ea.

– Hai, urcă în spate, deschise portiera altul, să ne înțelegem. Cât vrei să o dai?

– Stați puțin, la noi tipele nu sunt de vânzare!

– Aha, zici tu că nu... sări al treilea și-i trase un picior în burtă.

Mai câștigă, drept amintire, o droaie de pumni în față și după ce căzu pe asfalt o serie răpăită de șpițuri în coaste. Popică și Șpiță l-au dus la spital. Ieși cu fața tumefiată de lovituri, trei copci pentru arcada dreaptă spartă și un bandaj tip corset pentru o coastă fisurată.

– Șcheț paradit, zici c-ai fi oșan?

– Da, din comuna Mara.

– Uite, ieri am văzut niște muncitori cu portul vostru la șantier lucrând la blocurile de lângă bazinul termal, hai, caută-i poate te scapă ei din belea. Ne-am băga și noi, dar tu știi că nu se poate!

Raul înșfăcă cloplul de pe raftul de sus al etajerei și plecă. Mocirlă împrejur, blocurile din prefabricate, dar voci înăuntru, semn că se lucra. Turnau treptele și făcuseră un foc din resturile de scânduri de la cofraj, să fie mai cald.

– *Noá, mă unú de-al nost!*

– Da' rău ai mai *căst'* măi ficior de ți-ai *pocit așé* fața.

– N-am *căst' is* student.

– Student, *de unié* student.

– Din Mara.

– Da *țápuri* ști?

– *Ba ghini*, că nu!

La pauza de prânz au tras o dușcă de horincă și s-au pus pe cântat din frunză și jucat: "*haida hai și iară hai... că n-om méré noi în rai*" ...

Într-o seară un grup de bărbați cu clopuri pe cap se tot învârteau în jurul unui Mercedes negru corb c-un luciu de-ți lua ochii, cu toate că străzile și trotuarele complexului studentesc erau pline de praf din cauza delăsării angajaților de la salubritate. Către portar:

– Știi cin' are *mașâna asta faină*.

– Studenții străini din cămin. Aveți treabă cu ei?

– La ce camere stau?

– Nu-i voie să intrați. Dar, dacă vreți, pot să trimit să-i cheme jos.

– *Adă-i!*

– Pe care să-l chem, nu le știți numele, pentru că sunt mai mulți?

– Mai mult’ zici *há?!* Și două clopuri l-au luat pe portar de subsioară.

Cei doi au rămas șogori la intrare și alți patru au luat camerele la scotocit de la parter în sus. Bubuituri și țipete și din când în când: “*Ni* la el, *noá ni* la el, țâne-l să-i mai bag câteva, nu-l lăsa să sară!”

.....
Din cuvântarea rectorului:

“din acest incident regretabil mulți oaspeți de-ai noștri, studenți africani, au ajuns la spital făcând de rușine bunul renume al patriei noastre socialiste și tradiționala ospitalitate românească ... totuși un amănunt mă face să cred că agresorii nu au fost studenți, toți purtau clopuri oșenești pe cap, după cum a relatat portarul.... În fine ancheta o va conduce miliția și securitatea, fiind vorba de străini”...

.....
– Ce ți-am spus eu să scapi de clop, nu stă mai bine acolo deasupra raftului cu băuturi de la bar ...

Popică zâmbi larg și puțin strâmb datorită feței asimetrice de rugbist. Serveau café frappé la pai și priveau cu nostalgie cloplul atârnat chiar deasupra unei sticle de coniac Miorița. Gestionara îl primise de la Zița și-l afișase ca mascotă, după ce misterioasa mardeală a fost criticată cu vehemență de presa locală, unde se căutau martori pentru a identifica făptașii.

Mercedesul negru a dispărut din complexul studentesc și rectorul a suportat critici dure de la minister pentru că transferurile afectau fondurile valutare, de care patria noastră socialistă avea atâta nevoie.

.....
Dar iată cum își anunță schimbarea adresei Omar într-o scrisoare trimisă în Africa (cf. traducerii): ”totul mergea bine, aveam burse, am cumpărat mașină și au venit și gagici, ajungea un mic cadou de la shop: parfumuri, țigări străine ... Viață de bei, la toți frică de noi ... până ce nu știu cum de unde a venit un trib cu pălăriuțe mici. Tribu’ ăsta n-are arme, doar cu brațele ne-au făcut praf; la noi au intrat prin ușă și lui Aziz i-au dat cu scaunu’n cap, eu crezut că scap sub pat, dar m-au tras afară de-un picior și au sărit cu cizmele pe mine, țâuind și groaznic era că nu ziceau

nimic, numai noi țipam, iar ăia țâuiau ascuțit. Noi tot ne-am reparat mai repede, dar săracu Hassan, cum locuia la etajul doi a trebuit sărit pe geam ... plecat cu picior în ghips cu cârjă. Abia a putut urca la mașină. Zic tuturor: frați africani, de unde veniți, feriți de tribu' ăla cu pălării mici. Dat dracu' de tot!"

TELEVIZORU'

Sala de cultură a căminului studentesc, unde pe vremea lui nea Nicu era montat un singur televizor, a fost adesea scena unor evenimente ieșite din comun. Aici la derbiul Rapid – Steaua, Popică l-a pingelit bine pe Șchiopu, încât nu a mai venit la miuță două săptămâni! Tot aici se primeau vizitele, ocazie cu care Adăneasei l-a altoit cu umbrela pe Pisicu, care a făcut greșeala de a insinua că ar fi avut relații intime cu ea, la insistențele Braniciului. Braniciu fiind dintr-un sat vecin nu putea intra în grațiile Adăneasei, cum că era un pârilit și gură spartă!

Pe palierul geamurilor studenții își țineau borcanele cu mâncare. Două chivuțe pe gazonul dintre două căminuri:

– Aruncă domnișorul ceva de haleală!

– *Televizorú! Televizorú!* replicau studenții din ani mici de la etajele superioare.

– Tu aia mai tânără arată ce bucă roz ai!

Se aud multe strigăte entuziaste de încurajare.

Chivuțele ridicau fustele și arătau dosurile goale la cei din ultimul an de la parter. Pe drum una către cealaltă:

– Fă, proști îs și rumânii ăștia de-ți dau de mâncare, dacă le arăți c...?!

În Parcul Rozelor altă haștorită vrea să vândă un inel.

– E de aur junilor, uite ce gros e și ce lucește!

– Da' are marcaj? sughiță fata cu ochii aprinși de mărimea și luciul ghiului.

– Are, uită ici, pe dos! îl întoarce vânzătoarea.

- Nu-l vreau pe ăsta, dă-l mai bine pe ăla mic, de pe inelarul tău.
- Îi amintire de familie, nu-i de vânzare. Pe ochii mei că-i de aur, să *orbesc de vă mint!* Să-mi ia Dumnezeu lumina ochilor.
- Nu-l luăm tanti că tu ne minți. Îi fals nu-i niciun aur!
- Dar dac-ar fi, ce mai ziceți atunci? La banii ăștia! *Balșoi ghișeft!*

VREMURI NOI cu fruntea încrețită

Prin anii 1950 în plină criză, izbucnită după război, purtam haine vechi și răbdam de foame. Tata galopa pe bicicleta, la care remorcase un mic cărucior cu două roți, până la bunici la țară de unde aducea de-ale gurii. Slavă domnului, agricultura nu fusese încă colectivizată. Fratele lui, mai inventiv, se apucase de fabricat săpun. Numai că, vedeți, inițiativa particulară era prohibită în anii revoluției bolșevice din țară, atunci când se edifica proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție. Istoric vorbind, primul săpun s-a obținut întâmplător, când se frigea carnea desupra unui foc de lemne și a picurat grăsimea pe cenușa alcalină. Unchiul vroia să fabrice nu numai pentru nevoi proprii, ci la scară de mică industrie. De la dumnealui, că era chimist, am aflat că săpunurile se obțin prin reacții ale grăsimilor, precum seul, cu o substanță alcalină ca soda caustică. Procesul chimic se numește saponificare, nu „săpuneală”, despre care vom avea ocazia să vorbim mai târziu. Cum fabricile au fost naționalizate în '48, dumnealui trebuia să se aprovizioneze de la sectorul de stat. Sectorul de stat, aflat în proprietatea întregului popor, nu vindea la particulari, adică întregului popor la rang de unitate. Da, fie vremea cât de rea, românul s-o descurca! Șoferii care asigurau transportul pentru fabrica locală Stela, făcând un mic ocol se abăteau pe la țară și descărcau oarece sodă caustică în câțiva saci,

pe care unchiul Emil îi ascundea în dosul șurii. Seu de oaie putea procura din belșug de la ciobanii din sat. Saponificarea o făcea în grajdul betonat pentru animale mari, care dispărușeră rechiziționate de întovărășire. De, lozinca atotputernică: “Avutul nostru e al tuturor, dar avutul tuturor nu mai e și al nostru.” Grajdul era acum cazangerie, iar drumul pișalăului îl luau reziduurile de fabricație. Produsele de 100 pînă la 200 g. erau împachetate în foi de ziar de la cotidienele Scânteia și desfăcute la piața liberă. Chestiunea este că pe vremea aceea oamenii mai aveau încredere unul în celălalt, delațiunea și arestările în masă încă nu se dezlănțuiseră. Se zice că ăia de la N.K.V.D. i-au instruit pe securiștii români că lupta cu dușmanul de clasă cere lovituri clare și brutale. Atunci șeful securității române a decretat: “Vrem acțiuni concrete, pentru ca dușmanii noii orînduiri să fie băgați la răcoare! Numai așa se vor teme, numai așa le vom inspira frica! Trebuie să realizăm un deținut politic de fiecare familie de reacționar, fie el comerciant, industriaș, chiabur, țăran mijlocaș sau intelectual!”

În desfacerea săpunului privat, produs de unchi, nu aveam controlul calității și nici ambalaj strălucior, cum se face azi. Cu toate acestea mirosea mai frumos și curăța mai bine decât popularul Cheia, care pe atunci se vindea în alimentare; al unchiului alături de legume, brânzeturi, lapte, ouă, țuică și slănină la piața liberă de către țărani. Nu vreau să învinuiesc pe nimeni de trădare, dar lumea mai șușotea, pe sub colțuri de broboadă, cum făceau mai ales țărâncile ...

Într-un miez de noapte două paltoane lungi din piele neagră, cu chipiuri deasupra, având pistoalele trase, l-au ridicat pe unchiul de la oraș, l-au condus la țară cu-o Volgă, de lătrau câinii în tot satul, au luat ca probă un sac cu materie primă și au vărsat ambele obiecte în beciul Securității. Anchetă cu bătaia de toate zilele și procesul unde a apărut cu părul vâlvoi și fața smotocită, îmbrăcat deja în haine vărgate. Avocatul apărării, numit din oficiu, a spus că soda s-a pierut în timpul transportului, iar unchiul are vina c-a ținut-o ascunsă și nu s-a dus să o predea autorităților statului. Procurorul, unul cu o mustață tip I.C.Frimu, a combătut cu virulență.

“Acum cînd proprietatea socialistă învinge peste tot banditul ăsta fără servicii, dornic de înavuțire, ficior de chiabur, căsătorit cu fiică de popă chiabur, nu se dezice de apucături retrograde, fire-ar neamul lor al dracului, la toți chiaburii, că vreau să ne aducă înapoi în regimul de exploatare burghez. Furt din avutul statului plus comerț ilicit, șapte ani muncă silnică și confiscarea averii”.

Judecătorul: “Inculplat, ai ceva de zis în apărarea ta!?”

Unchiul: “Au fost numai cîțiva saci, care costă numai cîteva poli, cum o să iau pentru așa ceva șapte ani?”

Dar judecătorul dă sentința identică cu verdictul procurorului și unchiul Emil este luat pe sus de milițieni. Unchiul Emil a făcut numai jumătate din pedeapsă și a revenit cumișit în *lagărul socialist*.

– Băi, frate dragă, cum ți-a fost în pușcărie, că mamei îi era frică că nu o mai găsești în viață?

– Lucule, mă știi om liniștit, dacă unul înjura eu tăceam, dacă mă împingea mă dădeam la o parte și uite așa m-am ferit de conflicte. Ceva tot am făcut acolo, la pârnaie, am reușit de *m-am pus la punct cu somnul!*

NATURĂ MOARTĂ cu frații “Petreuş”

Poetul privea cu greață sfioasă ligheanul de plastic roșu în care sticleau solzii și ochii ultimilor stavrizi, dezghețați și recongelați a nu știu câta oară. În rest numai vânzătoarele în magazin – niște femei relativ dolofane cu înaintări prestigioase, strânse în halate albe încheiate în față, cu șorțuri numai de la talie în jos.

– Altceva nu aveți!

Pentru că scrisul de dimineață l-a reținut în casă, uitase de criză și a ieșit la cumpărături numai spre prânz.

– Ce se vede! i-a răspuns una mică sprijinită cu spatele de rafturile goale și s-au pus tustrele complice pe răs.

– Dar pâine!

– Trebuie cartelă!

Poetul căută într-un buzunar la piept și scoase cartela. Luă o pâine, dar vânzătoarea tăie două bonuri.

– De ce-ați tăiat vă rog două?

– Bonu vechi nu mai e valabil! replică tăios vânzătoarea jucând cuțitul pe grătarul de lemn cu zgomot.

Poetul bagă pâinea într-o pungă de plastic și pleacă.

– Ce zăpăcit! zise una.

– Îi bou sadea, adaugă a doua.

– Am și eu o neună de-asta la scara B. Iese și citește pe bancă, lângă suportul de covoare. O lăsat-o și soțul. Citește versuri, neună de legat, tu soro!

Poetul se întoarse și din prag cercetează prin lentilele groase magazinul gol.

– Aveți frații Petreuş¹⁹? se miră entuziasmat.

– Avem tacâmuri, dar nu sunt tocmai proaspete. Congelat, decongelat... Doriți?

– Unul, nu le iau pentru mine, țin un *tecăl* în casă.

– La *țucăli* nu dăm!

– Bine, dar și un câine mănâncă ceva, chiar dacă e șoricar.

– Domnu dacă vrei să hrănești șoareci e problema matale. Și nu amesteca asta cu câinii!

– Sfatul meu e să iei șoricioaică de la metalo-chimice!

– Nu, stimate tovarășe, iau tacâmurile pentru mine. Dacă sunt șoareci și din neatenție le ciupesc asta e numai vina mea. Dar, îmi dau cuvântul de onoare, că le iau numai pentru mine!

– Bine, tovule; ia punga asta că-i mai bună. Doi lei cincizeci.

– Să nu vii să le returnezi, că nu le mai primim, strigă tare cea mai dolofană, când poetul era gata-gata să închidă ușa pe dinafară.

¹⁹ denumire, cu sens peiorativ, dată tacâmurilor de pui în regimul comunist

INFIDELITATE de pampleriz

Infamă meserie e aceea de a ispiti oamenii. Aproape diavolească! Doar diavolul, preschimbat în șarpe, a momit-o pe Eva cu un măr și a alungat omenirea din rai. În ispită ne duceau și informatorii securității, care tunau și fulgerau împotriva regimului, să te prindă în nadă, ca apoi să aibă ce așterne pe hîrtia denunțului. Trebuiau să-și motiveze și dumnealor indemnizațiile. Dar rolul și-l joacă, oricum, mai bine femeile, care au mai multă aplecare pentru arta dramatică! Fenomenala Mata Hari! Nu ne-a fost dat să o mai prindem. Pe lângă dumneai fâșnețele, care dansează erotic și se chinuie să miaune ceva prea puțin inteligibil în microfon, mi se par adevărate copile; de sexi, neapărat sexi, cât mai sexi, asta e doar mania secolului! Bine că mai există la antipod și persoane ale sexului frumos cu capul pe umeri și multă judecată. A, iată, pe bunele noastre cunoștințe profesoarele de franceză ce ne salută cu: “Bonjour, mes chère amis”!²⁰

Încântătoare bonjuriste, gata să ne trateze preferențial cu limba lui Baudelaire și Voltaire, decât cu româna plină de reminescente “de lemn uscat” ale activului de partid. Dar off, câte nazuri! Mamsell²¹ Nitouche sau uneori în altă transcriere Mam'zelle Nitouche cu madame Colette. Madam Aura, o bună cunoștință o

²⁰ bună ziua, prietenii mei dragi

²¹ domnișoară

sună pe Colette acasă într-o chestiune urgentă: i s-a terminat mierea și nu mai are cu ce îndulci ceaiul copiilor.

Dumneaei: ”Aaa, acum te-ai găsit să dai telefon! Ma chère²² n-ai picat bine. Tocmai eram gata să intru în baie și, dacă mă spăl pe păr, până mă usuc mai trec trei sferturi de oră.

– Dar eu iau mierea și plec. Vreau să vin la voi numai pentru mierea soțului.

– Numai pentru mierea *apicultorului*? Hai, că ești crudă! Știi de cât timp n-am mai stat la taclale?

– Habar n-am, că n-am avut timp să socotesc. Nu am cu ce îndulci ceaiul ...

– De trei luni, chérie. Peste puțină să nu stăm de vorbă! Sună altădată.

Aura sună din nou. Nu răspunde nimeni. De l-aș găsi pe dumnealui să cumpăr mierea, gândește femeia cu febrilitate. Într-un târziu după al treilea apel prelungit răspunde o voce găfâită.

– Aaa, am fugit din curte pe trepte. Îmi scot câinele la plimbare, că plec într-o vizită.

– Dar Marcel?

– Când să-l găsești pe dumnealui acasă? Pe șantier la Tarnița și de acolo pleacă la stupi. Te aștept cu nerăbdare altă dată.

Data următoare:

– Of, am fost la pedichiură și după aia îmi aștept croitoreasa. Dar după ora șase poți veni, te aștept neapărat.

O cafea și fursecuri cu dulceață. Aura a scos borcanul gol din pungă, l-a așezat pe masă, dar Colette încă nu l-a umplut. Dorea ... să aibă o parteneră la confesiuni!

– Teribil coleg Popa ăsta. Sclipește de deșteptăciune! Nu c-ar fi profesor de geografie și critic literar, dar a scris și un roman.

– Dar și tu dragă ai scris unul, doar am participat la lansare!

– Păi, chiar dumnealui mi-a scris postfața! Acolo doar l-ai cunoscut! Eu i-am propus să facă critica, odată când am stat la o ... cafea!

– La tine acasă?

²² draga mea (fr.)

– Ei, ce mare lucru ai zis, ce parcă nu-l știi!? Adăugă cercetătoare: dar, te rog, fii sinceră și mărturisește, oare nu l-ai mai întâlnit?

– Fii serioasă dragă, nu am eu timp de așa ceva! Întâmplător pe stradă: el mă salută, eu îi răspund și trec mai departe cu pas grăbit.

– Da' nu te-a oprit?

– N-am observat, cel puțin nu mi-a barat calea!

– Așa e dumnealui, chérie, nu-l știi cât e de pudic? Păi, am fost cu monsieur²³ într-un bar vizavi de liceu?

– ???

– Dar ce anume, ce te deranjează?! sări Colette ca pusă pe jar.

– În bar, doar vă văd elevii!

– Și ce-i, amândoi suntem cu verighete. Dar, zău, c-aș vrea să am ceva cu el.

– Dar Marcel, soțul tău?

– Om bun ca dumnealui nu mai găsesc. Dragă lasă-mă totuși să-ți spun un secret. Domnul Marcel în calitate de soț, da merge, dar ca amant, nicidecum, în pat e o mare nulitate!

Într-un târziu după mai multe urmăriri fără succes pe culuarele liceului, în pauze, în cancelarie, la poarta grupului școlar Colette își poate destăinui nefericirea în fumuarul alăturat cabinetului de biologie colegului de pasiune literară dl Popa.

– Doamnă îmi pare teribil de rău, dar nu mă pot amesteca!

– Adică dai bir cu fugiții și-ți lași colega de pasiune să sufere, după ce suntem așa de apropiați? Mă părăsești?! făcu dumneaei o mutrișoară nefericită.

– Nu vă părăsesc, dar nu mă pot lega, ca erotism peste puțință. Am nu numai soție, dar și o amantă tânără și ambele au libidoul ridicat. Absolut nu văd cum, nu mai am posibilități!

– Posibilități ... repetă dumneai deziluzionată. Cum, ce amantă?

– Una vădುವă, doamnă, i-a murit soțul de curând de cancer și a lăsat-o cu doi copii. Dar dumnealui suferea de mai mult timp!

– Numele, vreau numele nenorocitei ăsteia. O cunosc cumva? O cunosc de undeva?

– O știi sigur, doar stă pe lângă spitalul județean.

²³ domnule (fr.)

Telefonul sună, dar Aura tocmai punea cu lingurița mierea în ceaiul copiilor. Apoi din nou prelung, tocmai când să taie lămâia. Colette de la capătul firului.

- Aura vin pe la tine!
- N-am timp dragă, fac lecții cu copiii!
- O chestiune importantă!
- S-aștepte, nu pot, azi am ore la seral.
- Dar numai cinci minute!
- S-o lăsăm pe diseră!
- Atunci diseară!

La ora convenită doamnele iau loc în sufragerie la etajul doi al unui bloc. Colette pune buchetul de trandafiri bordo-închis pe masă, își așează cu importanță volumul corporal pe scaun și găfâie, ca o persoană nedeprinsă cu efortul fizic.

- Nu merge liftul? zice gazda.
- Ba merge!
- Atunci ce te-a obosit așa?
- Nu sunt obosită, sunt nervoasă.
- Nu se face dragă, sunt și lucruri mai grave pe lume. Familia, serviciul ...
- Te faci că nu știi?
- Ce să știu?
- Și eu care te-am crezut prietenă? Nu ai nimic de mărturisit, nimic de ascuns?
- Dar ce să ascund, doamne sfinte?!
- Mizerabilo! Te consideram confidenta mea și tu te-ai încurcat cu Popa!
- Ce popă dragă, ești nebună?! Cum să mă încurc cu fețele bisericești?
- A, va să zică mai joci și teatru? Infamo, ipocrito! Nici-un popă, e vorba de Popa, dragă, geograful și scriitorul meu!
- Dar ce am eu cu el?
- Ești amanta lui!
- Eu, amanta cui? Dă-mi voie să râd, dragă. Nu-mi stă în fire să mă încurc cu bărbați căsătoriți!
- Juri că nu ești!
- Jur!
- Și atunci de ce zice dumnealui că s-a culcat cu tine?

– Minte!
– De ce minte?
– Nu știu, dar minte!
– De ce minte? repetă Collette sub imperiul nervilor, suflând pe nări numai foc și pară, fără a se mai putea controla.

– Să scape, să se scape de ... de tine! zice Aura într-un suflet, apoi scoate câteva hohote silite, în timp ce ochii îi înotau în lacrimi.

– Să scape de mine! De mine?! Atunci doamnă iaca *poftim flori*, și apucând buchetul de trandafiri o lovește peste brațele dezgolite de capot și iar o lovește zicând *poftim flori*, zgâriind-o cu spinii cozilor, până ce apar copiii cu creioanele în mână de la lecții și cu strigăte și plânsete alarmează vecinii.

Colette fuge turbată pe trepte în jos, uitând să mai ia liftul. Cafeaua i-a rămas nebăută.

A doua zi la școală smunea, răsfoia catalogul, îl închidea iarăși, îl deschidea din nou plină de nervi. Fiecărei colege de la limbi îi venea rândul odată pe săptămână să facă cafeaua și să o servească în pauza mare. Colegele așteaptă și așteaptă și dacă văd că iubita lor Colette nu mai vine, decana de vârstă o trimite pe cea mai tânără, Diana, “să o aducă pe Nicoleta”. Dar doamna colegă nu are chef de cafea și cum celelalte nu pot s-o lase singură se simt datoare să insiste, de astă dată chiar decana în persoană.

– Colette, dragă, te rugăm toate colegele, haide să bei cafeaua că se răcește!

– Dar duceți-vă *drrrracului* cu cafeaua voastră cu tot! mârâie graseiat din colțul în care s-a izolat colega, apăsând cu disperare catalogul pe sticla cu care era acoperită masa mare de ședințe din cancelarie.

BUNI VECINI

Vecinătatea este fundamentul conviețuirii noastre sociale și un proverb românesc spune: cu vecinii trebuie să te ai mai bine decât cu rudele! În particular toți eroii mei sunt dedicați atât de mult relațiilor de bună vecinătate, încât, fără modestie, putem spune că pentru ei părerea unui vecin contează mult mai mult decât ce zice chiar și președintele țării de pe sticlă.

Ep. 1.

Fred vedea cum de mulțisor la poarta vilei de alături apărea o bătrânică care cerșea țigări. Cum se făcuse frig și bătrânică întârzia la poartă numai în haine de casă, Fred se îngrijorase să nu răcească. Trecătorii erau puțini, iar cei care erau nu îi dădeau țigări decât foarte rar, așa că Fred se văzu nevoit a cumpăra țigări. Pe geamul lateral de la etaj, bărbatul o vedea cum dispare în casă, desigur pentru a le fuma la o cafea. Uneori apărea prea repede și asta îl nemulțumea și îl preocupa. „Oare să nu aibă pe nimeni?” Pentru a se lămuri îl întrebă pe căpitanul de artilerie.

– Cum să nu aibă din ce trăi! Are destul, numai că nu îi dă Gusti! răspunse căpitanul.

– Dar ce-are a face Gusti cu banii bătrânei? se miră Fred.

– Numai puțin, ai răbdare ca să înțelegi. Când a murit Vasile, soțul dumneai, pentru că o știa mai neajutorată și singură, nu-i din Regat, e de prin Moldova din zona Hușilor, i-a făcut contract de întreținere cu nepotul lui Augustin. Dumnealui a primit moștenirea, circa un miliard de lei vechi cheș și totodată pensia lunară a unchiului, cam cât două salarii minime pe economie.

– Dar Augustin de ce nu are grijă de dumneai?

– Vine și el de două ori pe săptămână, când i-aduce de mâncare și mai plătește chiria.

Căpitanul a întors spatele, s-a vârat în mașina dumnealui, o Dacie Logan, și a dispărut. Situația de vecinătate însă se agrava. Toamnă târzie ... pe la poartă doamna respectabilă: fără căciulă, fără cizme și fără palton.

– N-ai o țigară?

– Dar, ce vrei să faci cu țigara tușă Emi?

– S-o fumez!

– Câte țigări fumezi dumneata pe zi?

– Acum nu mai fumez, că n-am!

– Dar nepotul de ce nu-ți cumpără?

– Gusti nu-mi cumpără!

– Dumnealui nu fumează?

– Ba fumează și el și Carmen!

– Dar cine este Carmen?

– Soața lu' Gusti!

După o astfel de conversație mai profundă, Fred îi cumpără lui Emy un pachet întreg de țigări Winchester superlong. La peste șaptezeci de ani nu mai faci cură de sănătate, și-ți permiți mici capricii, pentru că nu ști cât mai trăiești. Oricum un bătrân are de trăit mult mai puțin decât cei tineri!

Vin sărbătorile de iarnă, tanti Emi pe afară și la prânz și spre seară, când se lasă gerul. Mary consoarta lui Fred se întoarce de la cumpărături. Bătrânica o abordează direct cerând:

– N-ai o țigară?

– Nu am că nu fumez! De ce nu te îmbraci mai bine?

– Dar Fred de ce are, el fumează?

– Nu fumează, dar le-a cumpărat pentru tine. De ce nu te îmbraci ca lumea? revine femeia.

– Sunt îmbrăcată!

– Bine, dar nu ai căciulă, palton, mănuși, cizme! Nu ți-e frig?

– Mi-este că azi bate vîntul!

În casă Mary izbucni: „dragă nu se poate face nimic pentru bătrâna asta că e vînată de frig?!”

– O să discut din nou cu căpitanul. Dumnealor erau prieteni de familie înainte de moartea generalului.

Fred urmărește sosirea de la servicii a căpitanului și fuge pe trotuar tocmai când acesta deschidea poarta, după ce a coborât din mașină.

– Domnule vecin, dă-mi te rog numele și adresa nepotului doamnei Emi ca să am o discuție cu dumnealui.

– Vecine, te previn fii atent, ca să nu ți-i faci dușmani!

– Ce fel de dușmani domnule! Bătrîna moare și tot noi cu mănăși.

– Eu am încercat odată, dom'le, dar Gusti s-a uitat urât la mine. Că, ce vreau să zic, că n-au grijă de mătușă?

– Păi asta și e!

– Pe mine să nu mă amesteci. Cauți și dumneata în cartea de telefon, ai numele de familie!

– Dar sunt atâția cu numele de Zamfirescu! De ce, la o adică, să nu te amestec, tocmai când contam pe solidaritatea dumnitate în apărarea bătrînei și punerea la punct a rudei profitoare.

– Pentru mata e ușor, locuiești la altă curte; dar la mine vine cu băieții și o droaie de nepoți de repară și spală mașinile.

– Și ce dacă, doar nu îți e frică?

– Ba, tocmai! Pune mâna pe mine unul, că sunt bătrîn, și mă împinge sau îmi dă în cap pe stradă.

– Chiar așa?!

– Sau îmi sparge cauciucurile la Logan! Ajunge numai atât ca să fac insomnii!

– Da' cum se poate?

– Nu știi, vrei să vezi că se poate? Încearcă tu numai!

În fine într-o zi apare Gusti cu consoarta, ea cu mâinile în buzunare, el cărînd două plase cu mâncare, se vede că și ciorbă, că prea le menținea cu grijă poziția orizontală. Fred, din grădină, le fuge în cale, doamna face o față stupefiată, iar soțul, alta teribil de încruntată.

– Numai puțintel, dumneavoastră, nu știați că tanti Emi fumează?

– Ei și, e bătrîna și nu-i face bine!

– Dar, *asta*, oricum este matură și-ar trebui să decidă singură ce-i bine și ce-i rău! Dați-i vă rog țigări.

Gusti depuse plasele cu sufertașe pe trotuar și se apropie amenințător. Consoarta lui se retrase precaută și ridică lateralele

gulerului îmblănit peste obraji și urechi ca și cum s-ar fi păzit de vânt sau de frig.

– Vecine, șuieră amenințător bărbatul, de ce nu-ți vezi de treabă. De ce te bagi unde nu-ți fierbe oala! Vrei să te trezești cu mașina spartă?!

Fred se retrase precaut din lipsă de comunicare. Peste un sfert de oră vede perechea tânără în curte, fără plase, cum fumează nervos. Când jarul se apocie de filtru fac vânt celor două chiștoace peste gard drept în pragul casei vecinului.

Ep.2

Oraș de munte, un cartier mărginaș aproape de pădure, alți vecini, alte probleme ... Casa lui Dorin spartă?! Întrebă pe bunul lui vecin:

– Vecine, cum de nu ai văzut nimic??

– Da ce dom'le sunt *paznicul matale*?! Nu am altă treabă decât să-ți păzesc casa?!

– Dar, bine, domnule, a stat săptămâni în șir cu ușile deschise și dumneata nimic. Măcar de anunțai poliția?!

– N-am treabă eu cu poliția. Fii atent și-o păzește mai bine!

– Am lipsit din localitate, nene!

Domnul vecin îi întoarse spatele și plecă. Frumoasă conștiință civică! Tocmai când se gândea să formeze o pază de vecinătate, deoarece poliția dă prea rar pe la periferie. Sănătos individualism, după comuna comunistă!

Dorin dă peste alt vecin la o bere la bufetul Căciula. Din nou discuții despre înmulțirea infrafracțiunilor și neputința poliției. Și inerent, în final, se revine asupra spargerilor și furturilor din casele cartierului printre care și-a dumnealui.

– Și dacă i-aș cunoaște nu ți i-aș spune! La unul nu numai că i-au furat, ci i-au și vandalizat, vezi numai că i s-au și c... în casă! Ce vrei vecine, să vină să-mi dea foc la casă pentru tine?!

Frumoasă logică, n-am ce zice. Nu putem face nimic să prindem hoții cum că ăia mai tari se întorc și ne incendiază casele. Nu-s numai hoți, ci și piromani pe deasupra.

„Bine că nu m-au găsit acasă, că mă omorau în torturi medievale pentru a le spune codul PIN, după ce îmi găseau cardul!” monologhează Dorin.

– Închiriază-ți și asigură casa. Și dacă se poate să aveți și un câine de rasă mare să patruleze în curte! i-a recomandat alt bun vecin. Că poliția sau justiția?! Se contrează unii pe alții. Răufăcătorii riscă să fie pedepsiți numai în ceruri ...

Ep.3

Un bloc de nouă etaje amplasat semicentral în urbea Z. Administratorul ține câinii în subsolul blocului și face parte din asociația de protecția animalelor. O cățea a fătat, iar alta stă lungită, pe cartonul unei cutii refolosite, desfășurat pe asfalt pentru a o feri de frig, cu burta până la bot. Pe palier o discuție aprinsă întreruptă de chelălăiturile și de scrâncetele cățeilor sugari.

– Te dau în proces! Am vorbit cu nevasta *mè*, ce-i avocat în barou. Să muți patrupelele de aici!

– Dar bine dom'le ce rău ți-au făcut? Vine sezonul rece și le trebuie adăpost.

– Pute tot blocul, auzi! Ascultă la mine, de nu le muți te dăm în proces. Uite ce duhoare e în casa liftului!

– Mai așteaptă două luni, rogu-te!

– Nu mai aștept deloc. Blocul nu e al dumnitale. Mi-au sărit pe mașină și mi-au făcut urme de labe cu noroi! Auzi binee??

Administratorul, un vechi cadru militar, avea un talent deosebit la desen și iubitor de frumos câștigase mai multe concursuri ale gazetelor de perete dintre școlile de infanterie. În prezent, ieșit la pensie, se îngrijea de *gazeta de perete* din holul de la intrare. Un foileton – „Câinele, cel mai bun prieten al omului”, ajunsese la al patrulea număr. Pe coloane alăturate era afișat tabelul locatarilor cu valoarea taxelor și scadențele, iar la cele patru colțuri gazeta era ornamentată cu poze de câini medaliați la diferite concursuri canine.

Ședință de bloc la clubul Dezrobirea. În dezbatere problemele parcărilor, ale tomberoanelor și bineînțeles ... ale câinilor vagabonzi.

– Colocatori, cum se face că ne-au lăsat să ne construim garaje și acum ne cere să le demolăm? Tocmai urbanismul? Primăria nu a văzut când le-am făcut? Am cheltuit cinci mii de lei pe materiale și meseriași, se revoltă un chirurg.

– Pofțiți adresa de la primărie, întoarce spre sală administratorul foaia de hârtie. Și lucrarea o facem tot pe cheltuia noastră!

– Huo! S-o credă ei, dacă se simt în stare să vină să le dărâme, să vină! se revoltă un chelnăr.

– Pe țigani, de ce nu i-au demolat? Au ridicat atâtea pagode pe platforma industrială, fără să le facă nimic! atrage atenția retoric un inginer.

– Pe terenul statului! Auziți, pe terenul statului! precizează o coafeză.

– Atunci nu le răspundem, propune un cântăreț la vioară.

– Ba le răspundem, dar să amenajeze mai întâi dumnealor tomberoanele de gunoi, zice o studentă din margine.

– Să le închidă într-un foisor, că așa nu mai merge. La gunoaie au venit și vagabonzii de câini! se aliază cu tânăra coafeza.

Imediat ce s-a reajuns la problema câinilor atmosfera s-a încins. Sala clocotește ca un cazan, vacarm, toți urlă și nimeni nu mai asculta. Un antrenor de rugby scoate fluieruța și suflă preț de un minut pentru a restabili liniștea. Oamenii iau loc, numai administratorul în picioare, ștergându-și cu un șervețel parfumat de hârtie fruntea.

– Colocatarii vom face ordine, dar cum sunt președinte la asociația Cuțu-cuțu nu am inimă de a arunca prietenul omului în stradă, mai ales pușorii, acum în sezonul rece.

– Da' să facă duhoare în antreu și în lift se poate?! destul de dur chirurgul.

– De ce nu îi speli? Dumneata i-ai adus, dumneata să ai grijă de igiena lor, adaugă tăios coafeza.

– Să-i ducă la tuns și coafat, că așa se obișnuiește la concursurile canine! un dulgher dornic să facă avansuri coafezei, pe care o plăcea demult.

– Numai ăia de rasă, nu și maidanezii! un viorist.

– Asta-i bună, ce dacă-s de rasă sau maidanezi, când au încercat să-mi muște prietenul?! Mă aștepta jos și m-a sunat disperat pe mobil că l-au încolțit ... și lătrături din toate părțile, aceeași studentă.

– Păcat, cum de se face că n-au reușit, țipă tânărul inginer, care de mult trăgea clopotele studentei, cam fără de folos.

– Domnule, nu permit. Din cauza lor nu m-a mai condus acasă! Știu că asta vrei, să ne despărțim! Te-am văzut cum mă pândești ascuns după perdea pe balcon.

Un domn sosit întârziat rămâne în picioare ridicând mereu două degete – *urechi de iepuraș*, pentru a lua cuvântul și nereușind de mai multe ori. Într-un târziu:

– Nu vă supărați reprezint asociația chinologică “Prietenul Câine European”!

Huiduieli, fluierături și țipete de revoltă din sală.

– Încă un nebun! decretează o bucătăreasă.

– Ba, pardon, dați-i voie. Pe dumnealui l-am invitat eu ca să ne pună la curent. Să nu ajungem la cuțit! îl susține chirurgul.

– La cuțite, suntem deja la cuțite, tropotește din cizme o cetățeană, trăită în civilizația cartierelor de blocuri de la periferie, fără a se mai putea reține.

– Stimați invitați primăria a înființat “Administrația pentru supravegherea animalelor fără stăpân” din urbe, care are în plan pe anul următor de sterilizat o mie de câini.

– Păi, cum? face administratorul perplex.

– România a semnat la Strasbourg, încă din 2003, „Convenția europeană pentru protecția animalelor de companie”, precizează invitatul.

– Și suntem în 2006 și încă nu s-a făcut nimic?! se revoltă retoric o voce.

– Viteză balcanică, nene, viteză balcanică! persiflează o altă voce.

– Nu sunt fonduri, nu sunt destule fonduri... repetă mașinal administratorul.

– Dar dumneta de ce ne spui numai acum că pot fi și sterilizați! țipă inginerul.

– Dacă știam mai devreme nu ne alegeam cu liota de căței! specifică muzicianul.

– Lăsați-mă să-l critic eu, că eu le mai aduc de mâncare de la penitenciar, se autodenunță bucătăreasa. Către administrator, cu ton foarte sarcastic: “*Să-ți văd toți cățeeii cu cercei în urechi!*”

Un bloc de nefamiliști, unde prin voia sorții lumea s-a realizat, majoritatea căsătoriți și cu copii, dar fără bani să se mute. Holul comun, bucătărie la un singur cap, WC-uri tot comune, dar la ambele capete.

După împărțeala closeturilor, unul la câte trei camere, au fost puse lacăte mai puțin comune. Burlacu trebuia să coboare la etajul inferior unde un WC rămăsese neîncuiat și să reurce la camera 203 pentru că cumpăraseră camera mai târziu. Fostul proprietar i-a dat cheiță, dar vecinii prevăzători, aflând de afacere, au schimbat lacătul. Când a văzut că nu poate deschide ușa i-a întrebat *de ce și cum*.

– Nu știi *binie*, au zis dumnealor.

De, pentru dumnealor, vecinii, era mai bine ca două familii să aibă un WC, nu mai făceau coadă și țineau mai ușor curat. Toate bune până la sosirea familiei Bostan. Domnul aprovizionă cu mașina, iar doamna vindea în piață. Așa domn cu pretenții, așa maniere pe măsură ...

– Bă, să nu te mai prind la *vicieul mieu că te căsăpiesc, bré ... ai pricieput?!* cuvântă Bostan, când îl surprinse asupra faptei de necesități fiziologice.

– Da' e comun domnule! îndrăznește Burlacu.

– Cie comun? Mi-l dădu cu *camiera, ai pricieput?!*

Burlacu coboară în vizită la șeful de etaj, care avea camera tocmai vizavi de fam. Bostan. Dumnealor, dornici de extindere, au pus aplică deasupra ușii, să lumineze o masă și un fotoliu amplasate pe coridorul comun. „Bostanul” tolănit în fotoliu fuma în brațe cu un pechinez, care mârâi la intrus. Ușa camerei dată la perete și manelele răsunau tare dinăuntrul camerei, rostogolind ecouri pe coridorul de beton.

– Iară la *viciu* la noi?

– Nu domnule, am altă treabă. Dar e ora prinzului și trebuie să păstrăm liniștea. Fă muzica mai încet, intră în cameră și închide ușa după.

– Să nu-ți faci *triaba* acolo! zbiară Bostan cu ochii roșii.

Dl Burlacu făcu vizita, trecu din nou pe lângă dl Bostan dând să iasă în casa scării. Luă seama că a fost urmărit numai când fu înșfăcat de revere.

– Muzica bă, mai încet, băiii, și trage-l de revere spre cameră înapoi. Capsule scurte de blugi pocneau pe rând cu zgomot. *Să nu mai faci pie nebunu brié, că-ți biau sângele. Îți biau tot sângele 'țelegi!*

Și pechinezul hămăind și mârăind pe la manșetele pantalonilor.

– *Hai aiși, hai aiși...* îl trăgea spre ușa deschisă, se vede, ca să audă mai bine manelele din interiorul proprietății, unde l-ar fi putut acuza de intrare prin violență.

Nu mai apucă însă, căci Burlacu, reușind să scuture câinele de pe manșetă, l-a împins spre laterală unde se împiedcă de cele trei sticle goale de bere și se răsturnă în fotoliu. Burlacu cu reverele eliberate spală rapid putina în camera cunoscutului șef de etaj, care deja asista înlemnit la scena în derulare. Bostan începu a burduși ușa cu pumnii aprins de dorința de a deveni vampir.

Cum nu puteau ieși să cadă în mâinile vampirului, locatarii pașnici au sunat poliția cu sediul în parterul blocului alăturat indicând numărul camerei.

Polițiștii apar pe coridor, reclamanții și dumnealor, vampirul se repede la ei cu ochii roșii.

“Îți biau tot sângele!”

“Ăsta te omoară”, se sperie șeful de etaj.

Polițiștii înaintează, vampirul e posedat de amok.

“Vă biau la toți sângele!”.

– Ascultă, bă, cum îndrăznești de față cu noi, că-ți punem cătușe! spune aspru polițaiul mai mic.

– *Cie vrei bă?* Bostan de colo.

Polițistul sare la el și dă să-i răsucescă antebrațul, dar vampirul rezistă și nu numai atât pune mâna cealaltă în centura polițaiului să se ia la trântă. Celălalt polițai, o matahală:

– Dispăreți cu toți, că am eu de grijă! F...-ți mămăliga ta de soldovean, să dai tu în noi, mă!

Îi pune o mână printre picioare în tur, alta în spate și-l ridică o clipă deasupra capului.

– He-hei! zbiară Bostan întimpurindu-se, ...

– Nóa ce-i! urlă și polițaiul echilibrându-i trupul, după care-l trânti de mozaicul coridorului.

Bufnitură și mai multe gemete.

– A crăpat nene bostanul? întrebă îngrijorat șeful de etaj prin ușa întredeschisă.

– Văleu că m-a *dizghinat!* jelește Bostan în timp ce se adună de pe jos, pipăindu-și mădularele.

Liniște până spre seară. Șeful de etaj s-a refugiat în camera 203 de frica represaliilor vecinilor de la nivelul inferior. Stă cu Burlacu pe întuneric, pentru a nu-și trăda prezența, când deodată băta puternice de afară.

– Cine mi-a bătut bărbatul de l-a *nienorocit*. Să iasă afară că-l mănânc cu fulgi cu tot!

Și iarăși bătăți insistente în ușă.

– Ieșiți lașilor! Aveți o leacută de curaj!

Și iarăși corul femeilor, majoritar moldovence: “S-au *asicuns*. Sunt *inuntru* și nu *vriau* să deschidă!” De afară în continuare: “Golanilor! Fricoșilor!” și lovituri de ciocan în ușa prefabricată, ce-i străpung cu zgomot înecat foia exterioară de placaj. Ascunșii cheamă din nou la telefonul mobil pe numărul de urgență, poliția. Abia când aud vocile polițiștilor la ușă descuie yala și ies în prag.

– Fac *rieclamație* la *chiestorul* Nicolescu că mi-ați bătut bărbatul. Haideți la *siecție*, țipă d-na Bostan fluturînd în mână mai multe radiografii ale sistemului osos al preiubitului soț.

– Nu plec până nu facem proces verbal de daune cum că dumnealor mi-au spart ușa, se împotrivește Burlacu.

Polițiștii sunt alții, dar unul scoate un suport de foi, întocmește procesul verbal și înscrie stricăciunile ușii. Burlacu semnează, dar familia Bostan refuză.

– *Cie dom’le dumniului e di* vină. Dacă nu *sie* încuia în *apartament* nu îi spărgeam nicio *ușie*, motivează cu-o sticlă de bere în mână agresorul.

Coboară pe rând spre secție, prima, familia Bostan, apoi cei doi polițiști și la urmă Burlacu cu șeful de scară, urmăriți de privirile curioase ale colocalitarilor. În secție doamna Bostan face tărăboi și se răstește la comandant.

– Vă *rieclam* la comisarul șef, *die cie* mi-ați *nienorocit* bărbatu’. Abia *sie* poate mișca. Arată tu cât *die nienorocit ieși pie spatie*.

Soțul ridică tricoul. Pe spate vreo cinci zgârieturi lungi roșu-distincte îi hașurează pielea.

– Ați văzut, dacă l-a bătut poliția?

Burlacu zice că nu, șeful de etaj clatină din cap.

– Atunci dumneavoastră l-ați molestat?! Ar fi ceva total deplasat ca cineva să cheme poliția că este agresat și tot dumnealui să-și bată agresorul. Mă rog, în viață orice este posibil. Vă rog redactați declarații olografe.

Doamna, înăntru, îi supraveghează ce scriu. Bostan dispare și se reîntoarce cu altă sticlă de bere, pe care o bea la intrarea în secție cu o sete de vampir!

– Psihologie de infractor! Îi dăm amendă două sute de lei pentru tulburarea liniștii publice. Pentru ușă trebuie să-l dați în judecată, căci aveți constatarea de la noi și martor pe colegul, prezent aici. Curios este că Bostanul dumneaei a mai primit o amendă pentru alt scandal, unde este citat în proces penal. Luna trecută, la ieșirea din birt, a fracturat mandibula unui coleg de petrecere în două locuri, lovindu-l cu capul!

– Burlacule, ce zici, mai bine cu ușă spartă, decât cu falca dublu fracturată! adaugă mucalit șeful de etaj.

La ieșire vampirul tocmai trăgea ultima dușcă dintr-o bere neagră Silva. Aruncă sticla goală pe gazon.

- Cu *tini* s-a zis! Să-mi zici mie *sfielă* dacă mai poți locui de azi 'nainte vizavi de noi fără să-ți *biau borșul*!

Sughiță, își linse buzele dezgolind colții de mistreț ai vampirilor, și cu umerii aplecați își urmă consoarta cu pas poticnit de neanderthalian. Mare minune *spontaneitatea* la Bostan ăsta.

PAPÁ

O față de porțelan chinezesc și maniere de gheișă japoneză. Totul te vrăjea la domnișoara X prin exotism și inteligență sufletească de la primul schimb de priviri. S-au întâlnit la

Costinești, amândoi proaspăt absolvenți, iar seara în plimbarea de pe malul mării cântau în duet:

“Dragoste la prima vedere, cine-ar fi crezut

Să iubești cu-atâta putere, ca la început”²⁴ ...

Și discoteca 23 și masa la împinge tava și nudismul și valurile mării îi clătinau, îi scaldau, iar ei se îmbrățișau! Mai toate începuturile iubirii sunt o concordie a două suflete, o unire a două trupuri, o speranță pentru o nouă generație la o lume mai bună.

Sorin nu putea crede că întâlnește în sfârșit fericirea. Se temea să nu fie cumva vreodată decepționat și de aceea o gusta numai parțial, în porții mici pentru a nu dispărea. “Să nu înnebunesc de atâta fericire!” se calma, bătând darabana se autoliniștea.

Și acum permiteți-ne a-i prezenta pentru a deveni mai familiari cu fericirea și nefericirea dumnealor. Junele inginer era angajat la Continental, o firmă de componente auto, iar Adi psiholoagă la școala pentru educație incluzivă. Dumnealui, făcea ore peste program și uneori lucra sâmbăta, pentru că salariul de bază al unui tânăr, oricât de capabil, era mic și avea nevoie de bani ca să întemeieze o familie. Dumneaei se ocupa de copii cu deficiențe și ca suplinitoare primise ore numai după masa, deci cuplul lor se reasambla mai adesea seara și în acele weekenduri când dumneaei nu-și vizita părinții.

– Adișor, nu crezi că ar fi timpul să mă prezinți la familia ta?

– O, Sori, dar nu e nicio problemă, oricând o putem face!

Și iată clipa cea mare a venit sub o formă festivă. Tatăl Adrianei îi invită la restaurantul Chez Marie într-o seară feerică a micului Paris. Au făcut prezentările, iar tatăl un domn bine, distins și elegant a stâns mâna tânărului puțintel cam lung și prea tare, oare dumnealui se înșela și-i răspunse la strângere, iar Adi când văzu că nu mai își descleștau mâinile, Sori îmbujorat, iar tatăl încleștând fălcile, oftă și zise cu nonșalanță:

– Papá, oh papá!

Iar către tânăr:

– Sori dragă, haide să ne așezăm, că papá a reținut masa.

După ce puse poșeta pe scaunul liber și luă loc la masă, ca pentru sine: „Of, ce copii proști mai sunt și bărbații ăștia!”

²⁴ șlagăr românesc

Sorin a comandat bere germană, tânăra cinzano, iar papá apă plată, că altceva nu îi face bine la stomac! Conversația s-a înfiripat timidă, căci ținând cont de diferența de vârstă și de prestața tatălui, tinerii nu mai puteau ciripi dialogul lor intim.

– Cum să vă apelez domnule?

– Ajunge *domnul George!*

– Sunteți bucureștean?

– Mda! cam molfăit.

– Nu mai profesati?

– Foarte rar, numai când e absolută nevoie!

– Sori, dragă, te rog, nu-l mai întreba pe papá, are așa de puțin timp liber și acum a venit să se relaxeze cu noi.

– Adi, pușor, dar asta nu mă deranjează, sunt avocat, tinere, îmi conduc cabinetul, dar nu mai pledez în instanță, iacă, asta-i tot!

Au cinat cu preparate din pește: Ragout cu Somon, “sunt mai ușoare la digestie” după domnul George, apoi vin alb din soiuri selecționate „*pentru ambasadori*”: Blanc Cotnari Demisec.

– Îți place vinul tinere?

– Nu mă pricep la vinuri!

– Mi-am închipuit, când am văzut că bei bere!

– Nu vă place berea?

– Știi ce spun francezii despre bere?

– Pasteur recomanda vinul ca cea mai sănătoasă băutură.

– Ei bine, dumnealor, cultură mare, zic ce băutură e aia de ieși mereu la pișuar fără ca să te îmbeți.

– Papá, pardon papá, dar eu nu te-am văzut beat niciodată, râse cochet Adi.

– La tinerețe fată, oo ... nu mai îți amintești de atunci?!

La despărțire Adriana îl sărută languros pe tată pe obraji, dumnealui strânge în brațe comoara, de care se desparte oftând, cu mult greu. Tânăra se interpune între ei pentru ca să nu mai își strângă mâinile, îl ia de braț pe Sorin, și sprinteni fac pași prin noapte lăsându-l pe tată singur și oarecum de izbeliște.

– Nu este nevoie, doar nu vă despărțiți acum, de azi înainte o să vă vedeți mai des! zise fata și aruncă un zâmbet suav peste umăr.

– Dragă, dar mult trebuie să te mai iubească tatăl ăsta pe tine. Îi va veni foarte greu să te dea, parcă e și gelos puțin pe mine că sunt iubitul tău!

– Sori ți se pare numai! I'm sorry!²⁵

.....

Admitere cu grilă la Grupul școlar Unirea, după proba de matematică ... În sală două supraveghetoare Zoe și Adriana pun cartonul cu decupări, numit în argou riglă de calcul, pe foaia de concurs, socotesc punctajul și-l trec în ultimul careu. Muncă plină de responsabilitate, căci necesită concentrare și nu este permis a greși. Zoe, cu mai multă experiență, calculează, așezată la catedră, iar Adriana în picioare o deservește cu lucrări și le reasează apoi în ordinea numerelor de concurs. În fine termină, semnează și adastă la o cafea ca să mai depene mici flecușețe.

– Teribil de elegantă, actriță ce mai! Te îmbraci ca după Burda! o încântă Zoe.

– Mă scuzați, dar eu am personalitate, adică mă dezgustă a imita pe alții. Mă îmbrac așa cum pot!

– Dar bine la tine se vede totul de calitate, adică numai marfă de boutique.

– Păi, nu-i din banii mei! Vedeți aici cizme Leonardo 200 lei, centură Ricky din piele naturală, deus pièces-ul de la Eliana Moll numai ăstea fac peste 500 lei. De unde dacă am pe fluturaș numai 1000 lei. De unde?!

– De unde, de neunde, pară-ți bine că le ai. Dar chiar, frumușico, de unde-ar fi! ridică sprâncenele a naibii de curioasă Zoe.

– De la papá! Am găsit și eu un tătic, care are grijă de mine. Îi place frumosul și cum eu sunt atât de tandră!

– Desigur cu un tătic așa de bun, se merită să fii tandră! o aprobă Zoe.

– Numai că în ultimul timp a devenit absurd, nu poate înțelege.

– Ce nu înțelege?

– Că un tătic rămâne mereu un tătic. Cică își lasă soția să ne mutăm împreună. Ce absurditate! Doar știe că eu am un iubit.

Zoe, confidențial și oarecum complice, în șoaptă:

²⁵ îmi pare rău (eng)

– Dar bine dragă, noi suntem cadre didactice, nu ne putem permite un incest! Lumea e atât de rea, dacă se află ne riscăm meseria!

Adi, cu un ton și mai în surdină:

– Nu e chiar incest, nu e tatăl meu adevărat, e numai tată *vitreg*!

– Vai, ce păcat?!

– I-am zis cu toată afecțiunea filială: „*Nu te ambala papá!* Rămâi acasă, e mai sigur. La un divorț zgripturoaica de mamiță te-ar jumuli de bani! Și praful s-ar alege de bunăstarea noastră! Nu fi trist, o să-ți rămân cât se poate de mult alături. Îți jur, e mai bine așa pentru amândoi, papá!”

– Of, of își țuguie buzele Zoe trimitând mai multe bezele cu voluptate către tânăra interlocutoare. Fi-ar să fie de zvăpăiată drăguța și drăgăstoasa mamei de fetiță!

PĂPĂRADĂ

Distanțe mari pe arșiță de vară. Linia troleibuzului 35 traversa capitala

Se circula cu ușile semiînchise pentru că multă lume rămânea în stații căci nu putea urca înuntru. Înghesuială groznică, n-aveai cum s-o împungi cu acul! Șoferul țipa întruna că nu pleacă din stație până nu închide ușile, că “n-are chef de amendă” dar călătorii nu înțelegeau și replicau cum că se sufocă: “E arșiță domn’ șofer. Ne coacem ca în cupor”! Așa că unii puneau

piciorul pentru ca uşile cu acţionare pneumatică să nu se închidă bine. Hubloul de sus era ridicat și în mers un curent de aer primenitor vântura interiorul.

La stații se auzeau țipete gătuite: “Lăsați-mă, să trec, nu pot să cobor”!

Doamna cu forme cam opulente a părăsit burduful, unde o cam “lua cu amețea”. “Ba, te zdruncină pe hârtoape, ba ia curba și cum îi matahală o parte așa, ailaltă *anvers*, mă ia cu amețea, de trebuie să închid ochii și nu se știe” ... Poșeta o ținea strânsă bine la piept de frica hoților.

Și așa, vorba ei, “*de neghioabă*”, s-a despărțit de grupul din burduf, unde conversase de plăcere, și a dat de înghesuiala din partea din față a troleibuzului. Lângă dumneaei un domn *micuț* de statură o tot înțepa cu cotul între coaste.

– Domnule! întoarce doamna fața de lună plină roșie ca para.

– Scuzați... glăsuiește domnul cu pumnul lipit de trup și cotul întins ca o armă.

– Să-ți ții cotul acasă!

– Nu se poate!

– Cum nu se poate? Dar să mă *pipăi* cu cotul pe la coaste se poate? Au, mă înțepi dom’le! se răsuțește bondoaca iritată.

La auzul cuvântului *pipăit*, care ca și *șmanglit* erau frecvente pe mijloacele de transport în comun, ceilalți pasageri au ciulit urechile. Certurile îi mai scoteau din monotonie și-i făceau să îndure mai ușor oboseala drumului.

– Dar, doamnă, chiar dumneavoastră v-ați înghesuit aici.

– Și ce dacă m-am înghesuit, cum era să stau în burduf ... !?

– Păi sunteți cam dolofană și era gata-gata să-mi stociți toate *ouăle*!

Ilaritate printre pasageri.

– Nesimțitule, să ți le faci *omletă* nevasta-ți când vei ajunge acasă.

– Pardon, tușește jenat domnul, și scoate cu greu, dovedind aptitudini de scamator, câteva ouă albe din buzunarul treniului, pe care cu precauție le ține între degete deasupra umerilor, pentru a le arăta celor din jur.

Între stații coboară prin față, iar șoferul strigă în urma lui.

– Domnule, ai grijă, mergi cu multă grijă, să mai aibă din ce face femeia-ți *păpăradă* acasă!

Și troleul își continuă traseul prin zăpușeala insuportabilă a megaorașului de câmpie ...

NEMURITORUL

Radiodifuziunea Română i-a decernat în anul 2001 premiul "Interpretul care a dus muzica românească în mileniul III".

Solistul cântă la televizorul din studioul casei de cultură a studenților cu voce inegalabilă, nealterată de trecerea anilor. “Să mai bem un păhărel, să ne-nveselim nițel”.

Un student:

– Formidabil, ce voce mai are!

– Puah, muzică populară și cântece de beție! face fata o figură dezgustată.

– Nu, Laura, se zice de *pahar* nu de *beție*. Și Gică a lansat și *șlagăre*!

– Mă lasă rece. Nici nu cred că mai trăiește boșorogul ăsta. E o înregistrare din fonoteca de aur.

Răsfoia cu mult interes revista Cool, părând foarte absorbită.

– Trăiește, dacă-ți spun. E om mare, dacă nu i-au anunțat moartea prin mass-media, trebuie să trăiască! Poți fi bună să-mi spui ce muzică îți place ție?

– Numai *raap* și *heavy metals*.

Dar Gică începuse alt cântec: “de-ar fi să mai trăiesc odată”.

COLEGIALITATE

Cum după abolirea comunismului și, de alături intervin & Co²⁶, a cultului personalității și a curbelor de sacrificiu, mai toți cetățenii țării eram săraci ca *policarul*, deci trebuia să ne ținem cu dinții de serviciul la stat. Pentru unii a fost mai greu pentru că tranziția i-a aruncat prin valurile reducerilor de posturi, a salariilor mici și a șomajelor. Situații ultrafericite erau salariile compensatorii. Cum întreprinderile de stat erau greu de privatizat, angajaților li se oferea posibilitatea de a fi *disponibilizați* cu mai multe salarii în avans. Prin asta direcțiunea și sindicatul ajungeau la un compromis, să nu se mai chinuie cu tratative dificile: cine pleacă, cine rămâne? Cine pleca se alegea cu ceva bani și uneori nu puțini! Pe mine m-a scutit soarta de calvarul tranziției prin servicii; din proiectare am plecat să îngroș rândurile personalului didactic de la o școală militară. E drept că elevii nu ne salutau cu “Să trăiți!” ca pe cadrele active, dar asta nu mă deranja. Mai dificile îmi păreau ședințele cu adjunctul comandantului, șeful de stat major, când prin port-vocea d-lui aflu ce vrea comandantul.

Desigur disciplină, de care are nevoie armata în primul rând, numai că noi terminam orele și după aia trebuia „să tăiem frunze” la cadeți prin birouri. Nu puteai să dispari pur și simplu, căci poarta era păzită, deci plecarea ta trebuia înscrisă într-un *bilet de voie*. Biletul ăsta de voie ne otrăvea atmosfera colegială: unii îl obțineau ușor, alții cu admonestări, la cei rău văzuți li se tăia din salariu. Nu te puteai duce să zici: “cum dom’le comandant?” Manolescu pleacă des și ia salariul întreg, iar eu numai odată și mi-ai tăiat salariul.

²⁶ și ceilalți (eng.)

Nu știai ce servicii i-a făcut Manolescu șefului? Cum să fi știut tu toate astea, doar nu erai spion? În al doilea rând ce ai tu cu Manolescu? În al treilea rând de ce nu îți vezi de treaba ta? Și-n al patrulea rând, și nu ultimul, dacă fiecare s-ar comporta ca tine, ce mai haloimăs ar ieși. La urma urmelor venea amenințarea cu o acțiune de diversiune: “*vezi că te interpretez*”?!

Odată, ca și-n alte dăți, Vlad și Ștef beau bere Bucegi la sticlă în restaurantul *La sondă*, căruia i se mai zicea *Al Găzarilor*, un loc mai ferit, preferat de chiulăi.

– Măi, cum se face că lumea asta-i un ocean de dorințe? cu idealism Vlad.

– Iar noi suntem peștii care le halim! cu amar Ștef. Nu poți trăi din iluzii!

– A nu, nu! Te rog frumos să vorbești cuvincios, doar suntem între colegi. Relațiile dintre noi nu s’ *escilente*? protestează Vlad, aflat la a treia bere.

– Excelente!/? Adică cum poți zice asta cu oamenii ăia așa de alunecoși!/?

– Păi tu nu vez’ ne tu’tim? Numai pre’tenii se tut’ie dom’le.

– Ha, ha, ha! Poți să te tutui și fără a fi prieten. Prietenia ...

– F’oare rară! îi luă vorba Vlad.

– Dar nu la gradații, nu la salarii de merit, nu la plata cu ora! Acolo-i prea multă mâncătorie.

– Pești oc’anici dom’le, răp’tori. Eu’ș zic?

– Am zis, ce n-am voie să zic, dar am un mare necaz la suflet. Sunt mâncat de colegi, mâncat fără simțire! Nu se mai satură de salarii și gradații! Numai unii să aibă că de-aia sunt colegi, nu prieteni, dintre ăia: una cu moțul mai tapat, altul cu pieptul mai bombat!

– Pre’tini! se ține Vlad cu disperare de toartă, privind languros gulerul de la halbă.

PURITATE

Cui nu i-ar place să se recreeze în natură? Și România are atâtea frumuseți naturale de nu te mai saturezi să le admiri. Dar contopirea cu natura este ca o dizolvare în univers, o limită ce tinde la infinit, iar ființa noastră, până la urmă perenă, poate întrevădea sfârșitul vieții. Pe când a privi în ochii inocenți ai unui copil ne face să vibrăm, redescoperind puritatea fiecăruia de la începuturi. Da, un lucru e sigur, că noi odată cu trecerea anilor, ne-am pervertit. Dar nu noi suntem responsabili, ci societatea, bat-o vina! Și-apoi serviciile, că de, trebuie să câștigăm un salariu, ca să punem acasă o pâine pe masă.

– De, zice Țați, nu bieții oameni sunt de vină, ci *regimurile*. De-aia lumea din țara asta este atât de rea și de mincinoasă!

- Pentru că ne-am *ticăloșit* în comunism!

- Fără doar și poate, continuă dumneaei. Cu cât un regim este mai rău, cu atât omul este mai decăzut moral. Păi, nu mințeam că doar trebuia să ne facem planu'? Toți mințeau, toți acceptau și cu toții băteau din palme! La belle époque²⁷! (a se citi: la belle époque!) Să ți se facă *greață*, nu alta!

Ep.1

Într-un autobuz spre unul dintre satele transilvane nu departe de urbea B. Un țăran devenit muncitor prin angajarea la o fabrică în oraș:

– Tică, zi formula apei.

– A-pă! răspunde interpelatul, un bărbat cu șapcă.

– Nu Tică, doar tu ai *bacul* luat, formula apei este *hașdoió!*

De pe un loc mai în față, o femeie:

– Hai, Tică, desară pe la mine că bărbatul ți plecat la oi!

²⁷ epoca frumoasă (fr.)

– Nu viu fă! Să te ia dracu cu nemul tău ăl slab, că eu nu mă trag cu tine. Stai sângură pân’ vine ‘napoi bărbatu-ți că puțiți a oaie amândoi!

Corul femeilor din sat râde cu hohote înfundate în capete de broboadă. Tică le suduie pe față fără nicio rușine.

Ep.2

Elevul Chițibuș dintr-un sat moldovean în județul Vaslui.

– Doamna profisoară, *vrieți nu vrieți eu tot pliec!*

– Stai măi băiete numai o săptămână, că începe practica și te las trei săptămâni.

– Nu poci că are mămuca o iepșoară pi cari n-o poate struni dieloc. Și triebe adusie liemne din pădurie.

Ia diriginta adresa din registrul școlii și scrie mamei cum că, fie ce-o fi, elevul în două săptămâni să revină la școală pentru a nu-l exmatricula. Cam pe la termen sosește depeșă.

“cum că Miluță e cel mai mic din opt frați și ultimul rămas acasă, și a plecat la școală numai că a fost adunat la ședință de directorul de pieste munți și că dacă ilevii au auzit că școala lie dă die dormit și mâncare și haine die lucru au pliecat mai mulți și Miluță al iei, da’ acu’ nu mai se poati întoarce că sie prăpădiește de dorul mămuică”.

Ep.3

Ionaș șoferul:

“M-am dus să fac armata și când m-am întors acasă, *copilu’ nimănu!* Mama îngropată, tata, ca bărbății, și-o găsit altă muiere. Noroc că s-a dus la ea și ne-a lăsat casa nouă. Fratele mai mare era însurat, așa că mie mi-a lăsat numai o cameră și aia în roșu cu bacăza²⁸ în curte. În Sadu numai ulița centrală era asfaltată, dacă ploua era un noroi de înotai în glod până la glezne. Așa că m-am angajat la privați șofer și rău n-am făcut. Aveam bani de cheltuială și umblam prin țară.

“Călătorului îi stă bine cu drumul și de multe ori norocul e în drum, așteaptă numai să-l ridici!”

²⁸ bucătărie de vară (reg.)

Și ca șofer, deși nu-s neam de manivelă, ai mult de călătorit. Firma mă trimitea ba spre Arad, ba spre București, ba spre Brașov. Cum plecam la crăpatul zorilor, mâncam mai mult pe drum. În Tâlmaci au deschis o boltă²⁹ la intersecția din centru. Intru să cumpăr de mâncare, fătuca îmi zâmbește, eu mai cer ceva, ea râde da' așa de mi s-o pus la inimă! Și la sfârșit că nu vreau o cafea, că au automat nou, "care-o face bună"! Eu beau cafeaua și promit să mai trec".

– Deci așa v-ați cunoscut?

– Așteaptă numa' să zâc, că asta nu-i tot. A doua oară mă trage așa și în drum spre București opresc tot acolo! O întreb dacă nu vrea s-o plimb odată prin capitală. Ea, ba că nu știe, ba că nu poate pleca, că are servicii. O rog și-i promit că va fi frumos. Ea zice că să întrebe părinții și nu știe când e liberă de la servicii. Eu că, da, pot să îi cunosc părinții, să îi rog ca să o lase în excursie, doar conduc încet și nu fac accidente. Ea că stă în Tâlmaci. M-am bucurat așa de tare, să înnebunesc nu alta! Auzi, eu din Sadu, ea din Tâlmaci, ce treabă *faină*!

– Deci, zici, că din Tâlmaci ...

– Așteaptă numa' să zâc, că ajungem și la aia! O aștept la terminarea programului să o conduc acasă. Locuiau la bloc, Tâlmaciul a fost declarat oraș din timpul lui nea Nicu, părinții ei chiar au lucrat în textile, la Firul Roșu! Ce să crezi, doamnă dragă, fata era înfiată de la orfelinatul din Boița. Zic că am gânduri serioase, părinții nu mai pot de bucurie, că ne-am găsit. În fine la plecare mama mă ia de-o parte și-mi spune să am grijă cu Lorența, că-i fată bună, dar e puțin nestatornică. Adică cum nestatornică, o descos eu? Că a mai lipsit ba de acasă, ba de la servicii și a apărut după câteva zile. Eu, nu-i nimic, o dau îo pe brează! Facem excursia și după aia, fata hop că se poate muta la mine. Dar ai tăi? zic eu. "Păi dacă tot urmează să ne cununăm" ...

– Ați trăit în concubinaj?

– Vine fătuca la mine și eu băiat hotărât, m-ai văzut doară, îi zic: "tu fată uită-te bine pe ușa pe care ai *tunat* că de ești serioasă de azi într-un an mergem la cununie! Să nu mă faci de ocară"! Și

²⁹ magazin (reg.)

fata o răs și m-o luat în brațe, iar *ió* m-am muiat tot. Nănașă, toate-o fost bune până într-o zi!

– Dacă au fost bune, de ce să nu rămână???

– Am stat în casă netencuită, fără mobilă și uneori nici nu aveam ce mânca. Strângeam cureaua să punem ceva deoparte pentru cununie, puneam banii la capete și ne-am cumpărat pat, dulap, masă, scaune, tot ce-ți trebuie într-o casă domnească; într-o zi am mâncat numai cartofi copti luați cu împrumut de la *frati-miù*.

– Ce frumos!

– Nănașă, nu știu când m-oi mai putea cununa?! Că numai ce-a început să întârzie, că odată are program mai lung, că odată merge în vizită la părinți, că odată una că altădată alta... O caut eu odată, la servicii nu, la părinți nu! Ai ei când mă văd își flutură mâinile, ca și cum le-ar zvânta, peste față pe la piept, iar eu nu mai aveam aer de emoție, dam din colț în colț și pleacam privirea. Mai stau și apare dumneaei, Lorența, cu altul de mână. Nănașă pământu' să mă înghită, m-o luat cu ametele! ”Păi bine tu fată, ce am grăit noi?” Ea, că a găsit altul *mai ca lumea* și rămîne cu el. Au venit la mine, eu cu duba, ăla cu mașina mică, și-o băgat lucrurile în sacoșe, dă să iese pe poartă. Eu: ”fată dragă tu dacă te-ai dus pe poarta asta nu mai ai ce tuna. Bani n-am să-ți dau că n-am de unde, da'ndărăt să nu mai vii”. M-am închis în casă și pune-te pe plâns. Cred că s-a făcut pârău până la poartă, nu știu că și afară a-nceput să toarne. Eu plângeam și afară durduia! Da' eram sigur că se întoarce! Sigur eram, al naibii de sigur! N-a trecut anul și iacăt-o la poartă. Așa smerită, cu ochii în pământ se roagă s-o iau îndărăt. Eu duc mâinile la ochi, să n-o mai văd da' nici ea să nu mă vadă, că deja mă podidiseră lacrimile și sughițând de plâns o împing afară, trag ușa casei și încui după ea. Nu-mi vine-a crede c-o ieșit din curte că poarta n-am auzit! Da-i ascultam plânsul bine de tot: ea plângea afară că regretă și mă iubește numa' pe mine! Eu plângeam înăuntru mut, că nu puteam zice nimic, numa' sughițam, până ce lacrimi n-am mai avut! Apă' am plecat fiecare în treaba noastră.

– Da' tot singur ești, măi Ionaș?

– Cum îi cucu, vezi bine, nănașă dragă. Spune-mi, scumpa mea nănașă, *oare când mă vei mai cununa?*

BLAT

Colega Diana de la filologie: nu numai o încântătoare *supistă*, dar și o fată plină de caracter, cum astăzi rar mai găsești! Costi avea cartelă, dar servea prânzul abia înainte de ora de închidere, numai pentru a o întâlni.

- Mai vrei să-ți iau una?
- Oare nu strică la siluetă? glăsuia cu precauție tânăra cu privirea diafană, tot tremurând din gene.
- E ciorbă de fasole verde, nu îngrașă.
- Bine fie! accepta filoloaga plecând pleoapele.
- Îți dau și felia a doua de la friptură, pe care nici măcar nu am atins-o!
- Nu, asta nu, așa ceva nu se poate. Știi bine că nu am cartelă!
- Nu ne vede nimeni, doar suntem numai noi doi la masă! găsea un argument logic băiatul.
- Sunt și alte mese împrejur. Și chiar dacă *nu se vede*, ești prezent dumneata și mă judeci, devenea fata brusc distantă. Știi bine că eu am caracter!

Pășeau resemnați prin imensa sală de mese și la pașii fetei explodau când și când biluțele de pe podea. Poca-paca-poca-paca! Era pocăneala regizată de studenții de la chimie, care se delectau cu gurile până la urechi așezați la două mese centrale. Costi se întorse cât se putea mai bine pe aceleași urme și reuși performanța unui singur poc! Se opri în fața lor.

- Știți ce sunteți?
- Asta nu interesează? catadicsi unul, în timp ce ceilalți îl tratau cu surâsuri disprețuitoare.
- Sinucigașilor! Amărâți de sinucigași!

Unul dădu să se ridice, neîndoielnic cu intenția de a-l plezni, dar cei de alături l-au oprit. Zâmbetul le dispăruse și îl priveau cu încrâncenare. Un caz tragic îndoliase de curând tinerimea universitară, care cu toată teroarea comunistă jurase răzbunare. Un avocat mititel și sprinten, poreclit de colegii de barou Cocoșelu se jucase cu sufletul neprihărit al unei tinere boboace, aducând-o la exasperare. Dumneai tânără și mândră, venită din inima Apusenilor, sedusă și abandonată?! Sinuciderea, să-și ia viața, doar asta era singura cale. A trimis per post Cocoșelului o scrisoare de iubire pătimașă și de amarnice reproșuri, cum putea dumnealui întina un suflet tânăr și plin de speranță, *“care i s-a oferit ca o narcisă pe pajiștea iubirii”*, să revină, să o caute, să o încânte din nou prin baruri, să o aștepte cu buchețele de flori, căci dacă nu, niciodată nu o va mai revedea! Sinuciderea, da, își va lua viața, care în atari condiții nu mai are niciun preț! La care infamul potlogar, ce se preta la tertipuri juridice, a trimis un mărtișor reprezentând o găsculiță, într-un pliculeț mic, în care pe dosul cărții lui de vizită a notat: *“dacă ești așa de proastă o să mă p...ș pe mormântul tău”*! Dar fata și-a ținut cuvântul, a furat din laborator o cianură, s-a îmbrăcat în mireasă și s-a întins în patul de la cămin, printre colege, unde și-a și găsit sfârșitul. Studenții i-au făcut coroane cu margarete, pe care boboaca de la chimie le iubea atât de mult și ziua îi păzeau cu schimbul mormântul, pentru ca nu cumva infamul profanator să procedeze la gestul funest.

La o bere unul dintre studenți, care fusese și amoretat de boboaca decedată, căci exista și un adolescent care îi simțea lipsa din plin și o regreta cu sinceritate, pentru că dumneaei Pia i-a dat speranțe lui Dinu, colegul de an, cu care s-a logodit cu o săptămână înainte de gestul fatal ... *“Să plângă și după mine cineva, care întradevăr m-a iubit!”* a propus să-i pună o bombă artizanală avocățelului sub scaunul mașinii.

– Nu, Dinu, de făcut bomba o facem oricând, s-o amorsăm ne ajută cei de la electronică, dar ca gest nu se face! Noi, europenii, nu procedăm la atentate! a hotărât șeful de grupă.

– Bine, dar în America s-au răzbunat așa și veteranii din războaie, nu numai teroriștii islamiști! replică Dinu.

– Și au murit atâția oameni nevinovați. Mai bine vorbim cu cei de la medicină să-l castrăm!

– Cu cei de la veterinară să-l jugănim, căci Cocoșelu ăsta nu e om!

.....
În fine după acest incident tragic colega Diana spunea cu un suspin ușor numai atât: ”Bărbații ăștia nu merită nicio atenție!” Și nu mai adăuga nimic indiferent ce comentarii făceau cei din jur.

.....
Costi și Diana se întorceau cu acceleratul spre Brașov și deși drumul dura două ore și jumătate erau controale și supracontroale. La ușa toaletei controlorul bate și iar bate, fără rezultat ... Cum semnalizatorul broaștei era pe roșu toaleta era ocupată, dar trenul se apropia de stația Predeal și îi era teamă ca nu cumva niscaiva blatist să coboare în fugă. Angajatul rămâne de pază. În fine după cinci minute când dumnealui a scos cheia din geantă pentru a debloca ușa de afară, dinăuntru apare o domnișoară subțirică înconjurată de fum, ca de pe scena unui concert de rock. Controlorul:

– Ați fumat?

– O, nu, chiar m-am mirat de unde atâta fum? De dinainte!

– Biletul domnișoară!

– L-am lăsat în compartiment.

– În compartiment? Trebuia să-l aveți asupra dvs.!

O însoțește. Ajunși acolo, tânăra caută în buzunarul hainei, scoate biletul și-l arată controlorului. Dumnealui îl ia, se uită bine și zice:

– E perforat! Când l-am perforat? Doar nu țin minte să vă fi controlat ...

– O, domnule, dar am stat în vagoanele din spate. Numai de la Câmpina m-am mutat în față. Era prea rece, nu mergea bine încălzirea!

În Brașov, după ce coboară, cei doi tineri iau loc în restaurantul gării. Costi îi ținea companie, până pleca autobuzul spre Drăguș.

– Acum, dacă ai făcut blatul pe tren și ai scutit atâția bani, îmi permiți să te servesc cu o brioadă?

– Nu se poate colega, dacă am zis regim, atunci țin regim, tu știi cât caracter am! Dacă am zis așa, așa și fac, la mine nu se calcă

jurămintele în picioare. Din amănunte se cunoaște omul! Mai bine fă-mi cinste cu o țigară.

ORCHESTRĂ SIMFONICĂ

Concert Mozart, *Eine kleine Nachtmusik*³⁰: I. Allegro, II. Romanze: Andante, III. Menuetto: Allegretto, IV. Rondo: Allegro³¹. Protagoniștii sunt mânuitorii a trei instrumente: vioara întâi, vioara a doua, un violoncel și suplimentar un contrabas la care se adaugă trei melomani: o fostă balerină, un fost cavalerist și un actual *marțafoi*. Marțafoiul, nelipsit de la audiții, băiat de bani gata, odraslă de nomenclaturist cu influență politică, făcea zarvă și deseori, dacă îi reușea, și puțintică agitație în pauzele concertului. Balerina cu părul cărunț și șuvițe liliachii mergea încă la cele aproape opt decenii pe poante, ținându-și cu grijă la piept buchetul de vioarele cu panglica albă înnodată împrejur. În momentele cele mai înălțătoare ale muzicii se ridica brusc de pe un scaun marginal și plutea cu mișcări grațioase în spațiul dintre rânduri. La fiece final de simfonie cavaleristul semnaliza în picioare, aplaudând, declanșarea comutatorului ce făcea întreaga sală să aplaude tot în picioare, cerând *bis* cu exasperare. Muzica era iubirea lor eternă, dar în efemera viață eroii noștri aveau calități, mici defecte și trecătoare pasiuni lumești. Vioara întâi, un promițător talent spre patruzeci de ani locuia în gazdă la balerină. Pasiunea dumnealor nu ținea cont de diferența de vârstă și nu respecta canoanele provinciei, căci amândoi trăiau în lumea artei. Balerina se cuibărea în brațele lui, după ce-i asculta exercițiile muzicale. Uneori fața-i ridată se destindea sub lumina unei

³⁰ mica serenadă (ger.);

³¹ denumirea (it.) a celor patru mișcări

pasiuni interioare și dansa în jurul pupitrului de note pliabil cu delicatetea unui fluture. Împletirea aceasta de dragoste maternă și filială părea a dura la nesfârșit, dacă nu apărea vioara a doua Svetlana. Prea tânăra basarabeancă avea șarmul temperamental al orientului și era “focoasă brié di tot”. Dilema se punea cu cine venea și cu cine pleca Toni de la concert?

– Până ne cunoaștem mai bine eu rămân să locuiesc cu *mami*. Dacă vrei să facem casă împreună vei accepta temporar situația asta.

– Bine, dar pe mine gazda mă costă o groază de bani.

– O să suport eu o cotă parte pentru că te vizitez ca să petrecem unele seri împreună,!

Violoncelista și contrabasistul alcătuiau cealaltă pereche a cvartetului, aflată la început de căsnicie, deci, cum ar fi normal, mai stabilizată. Numai că proaspătul mariaj a fost perturbat de pasiunea incendiară a marțafoiului pentru artistă, pe care o aștepta la terminarea concertului pentru a-i căra instrumentul la domiciliu.

– Jimmy, iar ne așteaptă Trompi ăsta și nu știu cum să scăpăm de el!

Rodica clătina violoncelul în balans, iar partenerul transporta cu sârg contrabasul în spate.

– Depozităm instrumentele în mașină și mergem la Union la o suetă, telegrafia invitația marțafoiul.

– Dar tu ce instrument ai de depozitat, îl întreba râzând Rodica.

– Un corn din care suflu adunarea, supunea cu forțat bun simț Trompișor.

Plia scaunul din față pentru a încăpea și contrabasul. Jimmy s-a revoltat că nu-l lasă, era întuneric și prin piață își făceau rondul *unii* boschetari.

– Dar ce să facă dragă cu contrabasul tău? se mira consoarta.

– Îl vând oricui pe mai nimic, numai ca să facă rost de ceva biștari pentru a-și cumpăra țigări și ceva pileală.

– Numai puțin, eu nu insist dacă nu vrei să vii. Bem și noi ceva, conversăm, ne distrăm puțin și ți-o aduc acasă tânără și nevătămată.

– Asta promiți tu acum, ca să mă duci cu preșul. Dar Rodi este soția mea și nu trebuie să meargă fără mine? decreta retoric Jimmy.

– Hai, nu te încapățâna, scumpi, ce poate fi rău în asta. Doar n-o să fii absurd să crezi că mergem la separeu?

– Și dacă te fentează?

– Cine, *Trompi*, doar ne cunoaștem din liceu?! O fi acum tatăl lui ștab la partid, dar pe mine nu mă intimidează.

Marțafoiul zâmbea galeș femeii, cu gura până la urechi, lihnit de așteptarea îndelungată. Dumneaei domina confruntarea dintre cei doi bărbați scuturându-și pletele negre și aranjându-și bretonul rebel.

Cei doi, rămași fără paznicul virtuții, intrară în barul Union, unde au ales o masă ferită. Aprindeau țigări și tânărul nabab se uita și mai pierdut la detaliile vestimentare și la chipul artistei. Într-un târziu la masă se atașară Jimmy și cavaleristul. Bătrânul era uscățiv, cu nas coroiat, chel și spelb.

– Caii sunt cele mai inteligente animale! Maior înaintea escadronului cu sabia verticală, călare pe Shahib - să mă fi văzut atunci la defilare!

– Am văzut proba de dresaj cu caii lipițeni la hipodromul din Viena.

– Mda ... și lipițenii, ca niște lebede albe, sunt frumoși, dar Shahib un pur sânge arab era magnific! Îi recunoșteam nechezatul când intram pe poarta manejului. Ordonanța ținea căpăstrul, încălecam și calul țâșnea glonț imediat ce mă simțea în șa, înainte să fixez celălalt picior în scară!

La închiderea stagiunii se dădea o petrecere dansantă în foaierea filarmonicii. Pe lângă muzicieni și membrii familiilor erau invitate personalități din lumea culturală și politică. Președintele C.C.E.S.³² rosti un spici și plecă rigid fără a ciocni un pahar. Scăpat de tovarășul tată, marțafoiul începu peregrinările de sănătate și voie bună. Ba un șpriț cu un muzician, ba un compliment galant la o tipă scăpată de sub robia repetițiilor și austeritatea concertelor educative.

³² Comitetul de Cultură și Educația Socialistă

– Cu câtă încântare vă admir cântând la flaut! Sunteți adorabilă pentru gingășia, cu ton extrafin, ... ,apoi adăuga o bolboroseală neinteligibilă, care coborî într-un fel de mormăială cu reverberații libidinoase, cu care plimbați degetele pe clape!

– Nu cred că este acum cazul a sugera ceva. Cânt la instrumentul ăsta de-o viață, se cabra artista.

– Dar tocmai de *instrument* discutăm! insista dumnealui cu mult tâlc în zâmbetul misterios.

Strânse mâna primului vioarist.

– Ce vă mai face *maman*, efectiv sala este săracă fără piruetele seniorei.

– Dumnezeule cât e de greu, femeia asta excepțională a intrat în zenitul vieții. Stă chircită la pat, chinuită de-o maladie nemiloasă la oase.

– Tocmai dumneaei, care a fost prim-balerină de operă?

– Din păcate. Nu pot s-o las singură, plătesc o asistentă care o îngrijește.

La primele ritmuri de dans marțafoiul se duse drept la Rodica ca să o aibă aproape.

– Rodi, ai putea să te *mai uiți* din când în când la chinul din mine! Nu ești supărată cumva?

– Pentru ce? zice ea tandru, gâdilându-l cu suflul nasului în ureche.

– Pentru postul de director! Nu crezi că Jimmy ar fi bun?

– Încă cum, râse dumneaei cristalin. Are origine socială sănătoasă.

Și Trompi o strîngea tot mai aprig în brațe. Tocmai când înfocarea urma să atingă apogeul din perechea de alături Jimmy cuvântă, cu un ton de duș rece:

– Nababe, e soția mea, lasă trompa jos!

Dar Trompișor versifica în gând: “Violoncel fă-mă de poți, să-i vibrez până-n chiloți”.

Femeia adăstă puțin în rotire și peste umăr prevăzătoare soțului, “ai grijă cu Trompi, memoria de elefant știi că nu joacă feste”.

BARON SUEDEZ sau Münhausen von Păcală

Gicu Predescu a fost pentru mult timp una dintre figurile notorii ale bulevardului, care traversa centrul orașului vechi. Îl îndrăgeam toți foștii colegi pentru că întotdeauna începea o alocuțiune cu vorbele: *Dragul meu!* Da' știți cum, nu așa formal, ci pe un ton formidabil de afectat. Adică, dacă el te făcea dragul lui, dumneata trebuia să plusezi puțin afecțiunea lui, pentru a dovedi că sufletul tău nu e cu nimic mai prejos. Totul bine până aici numai că distinsul meu ex-coleg avea o mică meteahnă: suferea de "*inimă albastră*". Nu zic sânge albastru că niciunul nu mai aveam, ne dispăruse chiar și poșirca de sânge mic burghez, de când secretaru' general a decretat cu mult aplomb în româneasca lui inconfundabilă: "În ța-rá noá-stră Ro-mâ-niá socia-lis-tă! am dis-fințat di-múlt domni-í și domni-ilí". Demult, nedemult, parvenitul și mai ales cel provenit din rândurile păturii "*telectuale*" încearca mereu a ridica capul pentru chiverniseală și iaca acum după "*incalificabilele*" evenimente de la '89 societățile căpușe au devastat ecomonia țării lăsând în urmă un cadavru livid, pe care nici-o firmă străină din Europa nu mai vrea să efectueze necropsia, numai cele din Orientul Apropiat și Africa. Gicu, amicul nostru, era deasupra acestor practici de căpătuială, pentru el relațiile interumane erau importante, alterate din păcate de acea *iubire eșuată*. Bărbatul, care se credea un fante irezistibil, a fost părăsit fără scrupule de o casnică dintr-un cartier periferic al metropolei pentru un seralist înavuțit de curând cu sediul S.R.L-ului în buricul târgului.

Gicu a suferit ce-a suferit de inimă albastră, după care a mers la consultație la un cardiolog renumit să vadă ce boală are. După electrocardiogramă distinsa persoană în halat alb a decis: "Gicule ai aritmie"! Aritmie, operație pe inimă și după aia o groază de pastile pe care le înghițea zilnic după un program riguros: hap-hap și iar hap!

– Păi dacă-i după inima mea, ea bate odată după iubirile trecute și altă dată după cele viitoare.

– Dar prezentul Gicule, pe ăsta l-ai uitat?!

– O, prezentul i-o mizerie indescriptibilă, un gunoi, în care nu merită să te bălăcești, dar mite' să mai trăiești. Sau nu ești de acord, monșer?

Cum să nu fiu de acord, să-l supăr pe fostul meu coleg și prieten acum bolnav și să-i pricinuiesc prin dezacord un oareșicare disconfort. Am dat din cap conciliant.

Deunăzi, iaca, dau din nou de Gicu pe stradă, înalt, distins și distant, purtând o pălărie cu boruri mari, menite să-i ferească fața de soare și de moină. Cum mă vede schițează un salut, ducând relaxat două degete la boruri.

– Tot sănătos Nae?

– Tot sănătos Gicu. Dar și tu arăți bine, de parcă nu îmbătrânești deloc.

– Mersi, dar nu te cred, știi doar că sunt în pensie de boală.

– Nu e nici-un compliment, ci purul adevăr. Ai fost plecat în concediu?

– Concediu, se poate, de acord, a trecut doar peste un an de când nu ne-am văzut. Am fost o jumătate de an în Suedia.

– În Suedia, domnule, dar țara asta este teribil de avansată. Se spune că deja au construit socialismul, la care noi visam în timpul lui nea Nicu.

– Ce socialism, doar eu am fost invitat la o baroană!

– Teribil noroc, cum de ți s-a potrivit tocmai ție?

– O fostă colegă de facultate, o iubire din tinerețe, știi că alea nu se uită! Nu mai știam nimic de ea, de la terminarea facultății, când de anul nou primesc o felicitare. Timbru cu coroană regală, nici nu bănuiam de unde vine. Deschid plicul și înăuntru povestea colegei Michi. Cum l-a întâlnit pe baron, care prezida o conferință despre poluarea planetei, cum la *get together party*³³ a profit-o alături în prezidiu, cum a obținut președenția unui ONG în țară. Îți dai seama ce coincidență: el divorțat, ea văduvă de la revoluție și amândoi cu copii mari, deja la casele lor, care nu mai aveau nevoie de ajutor.

– Frumousă poveste, găsesc și eu de cuviință să zic.

– Splendidă! A invitat-o în Suedia, un an au stat necăsătoriți și după aia au legalizat legătura. Acum, mai bine de doi ani, baronul

³³ petrecere împreună (eng.)

se întoarce de undeva din centrul Africii, mănâncă, face duș, se culcă și nu se mai trezește deloc. Infact în somn!

– Nu i-a priit căldura.

– De loc. Michi a stat o jumătate de an singură și s-a plictisit printre nordicii ăia reci.

– Temperament de bucureșteancă!

– Ba pardon, te rog să mă scuzi, dar nu accept niciun apropou! De la început am pus lucrurile la punct, i-am zis că sunt bolnav și nu-mi pot permite o relație intimă. Dumneaei, galantă, a ținut să consfințească invitația “în amintirea vechilor noastre sentimente, pentru a te întrema”.

– Dar drumul cine l-a plătit? Și întreținerea?

– Drumul?! Am luat avionul spre Stockholm-Arlanda. De acolo cu un tren Express, TGV³⁴ de 210 km/h, colega, se ajunge în Gara Centrală în 20 minute, unde m-a preluat baroneasa cu mașina.

– Dar banii Gicule, tu doar ești pensionar?

– Banii-s un fleac! Baroana mi-a plătit și medicamentele și la plecare mi-a rambursat jumătate din costul zborului.

– E ieftină viața acolo? În Germania alimentele de la aceleași supermarketuri costă mai puțin ca la noi.

– Pe naiba, colega, cine te-a mințit? E teribil de scumpă! Când plătea cu euro mă înfioram. Noi știm cât face euro în lei și dacă era după banii mei nu aveam parale să trăiesc zi de zi acolo.

– Bine Gicule, dar în patru ani trecem și noi la euro și atunci nu mai poate nimeni să manevreze cursul valutar.

– Nenorociții de noi! Cine ne dă salarii să plătim marfa în euro? Nu te mai îmbăta cu vise! Îți zic eu, acum e mai bine la noi decât la ei! Acolo dai tot salariul pe *păpică*.

Și măsurându-mă cu o privire cârcotașă, pe sub borurile largi ale pălăriei model Texas, Gicu îmi întoarce spatele și mă părăsi fără a-și mai ridica cu distincție două degete, drept salut.

De, zic eu, Doamne, ce ți-e și cu Gicu ăsta, ce-i bun pentru el, pentru alții trebuie să fie mai rău ca ciuma!

³⁴ tren ultrarapid (fr.)

DE PANORAMĂ

Femeile moderne se fac foc și pară din mai multe motive pe care, fără a greși prea mult, putem încerca a le enumera: fie este vorba de înfățișare și garderobă, de odrasla lor, de atenția care nu li se dă sau de un amant disputat. Din motivele anterior menționate, apariția *altețelor lor* în societate trebuie anunțată din timp și să aibă parte de cât mai mult fast. Galanteriile și protocolul nu trebuie să lipsescă de la nici-o sindrofie. Dar să vedem ce anume le-a adus față-n față pe cele două protagoniste și cum s-au putut descurca. După ce, de la politica de noapte a moațelor și a cîrlionților zaharisiți, urmate de mai comodele bigudiuri cu elastic, ce formează bucelele și se mai pierd în timpul actelor erotice, iată două soții, Vichi și Monica, ale unor oameni de afaceri moderni dispunând de mașini personale și folosindu-le pentru a merge la café-concert.

Ep. I.

V: Când e vorba de educație, la mine nu e târguială, tu știi, cât de bine sunt eu educată! *Eu*, și aici dumneaei își umfla pieptul în tricou, trăgând materialul cu vârfurile unghiilor lăcuite, nu mint, răspund la salut, nu-mi calc cuvântul dat, ce-am zis – asta fac, și nu cer bani cu împrumut în ruptul capului, *m-ai înțeles!*?

M: Mie-mi spui? Da', dragă, cum se face că maestrul Pandelescu nu a vrut să-ți mai dea nimic cu împrumut?

V: Fire-ar al dracu' de burtos, să-i stea banii în gât. Cică nu i-am dat înapoi tot ce mi-a împrumutat înainte. Mai erau numai o mie și-i zic: dă dumneta patru cu una să fie cinci. Da' el...

M: Da', el?

V: Dă mai bine mie înapoi să fie zero. Ce face împrumut' naibii cu atâția bani? Că șleampata aia de nevastă nu merge la coafor și la manichiură, stă toată ziua la oală.

M: Să umple burdihanu' animalului. Dă-l dracu' de pătrățică, mai ușor îl sari, decât să-l ocolești!

V: Bine zici soro!

M: Da' Miță ce face, și-a luat licența?

V: Cum nu dragă. I-un dulce, frumos foc! Să-l vezi în robă de avocat, cum e de chipeș! Ne-a costat ca să-l bag stagiari la cel mai bun cabinet... Președintele baroului, duddie.

Ep.2.

Și Miță s-a amoretat de tânăra avocată Dia, purtătoarea unei robe cu tăieturi intransigente, ca și dumnealui. S-au întâlnit la sala de fitness, de unde dumneaei a plecat cu geanta diplomat direct la cabinetul babacului, să aștepte clienții. Au schimbat priviri pe culoarele ce uneau sălile de judecată, dar în grabă nu și-au adresat nici un cuvânt. Până ce o ședință în sala C i-a pus față în față într-un proces de divorț. Miță a sfătuit clientul să ceară și partajul, iar dumneai pe tânără să îl facă pe cale amiabilă. Cuplul de avocați a asistat cuplul în destrămarea. Reclamanta:

– Dar dacă dumnealui se răzgândește și vrea mai mult de jumătate din bunuri, pe motiv că le-a dobândit anterior căsătoriei de la părinți.

Spotul privirilor feminine îl stigmatizează pe pârât.

D (Dia): Chiar așa? Sperăm să nu fie așa de meschin. Și v-au dat mult?

– Da, la început ne-au ajutat, dar până la urmă le-am restituit totul din salarii, preciză fata cu-o privire pierdută.

Pârâtul: Mai bine prindem și partajul odată cu divorțul.

D: Să facem o extindere a obiectului judecății.

Reclamanta: Ne mai costă ceva?

D: Nu știu, onorariul îl discutați cu tata.

Au rămas la Judecatorie. Printre aburii de cafele și fum de țigări în biroul avocaților circulau zvonuri alarmante, de tunuri și bombe. "Am auzit de un onorariu de opt sute de mii, luat de o avocată tânără, abia ieșită din stagiatură", șoptește un avocat în etate, căruia îi sclipeau ochii urduroși. "Din câte am auzit șmechera a tăiat chitanță doar pentru două sute" continuă conspirativ o altă morsă a afacerilor juridice. „Un astfel de onorariu nu putea să-l dea decât o firma de stat; patronii nu au atâția bani", își dă cu părerea un tânăr șugubăț. „Ei, aș, ripostează

Dia, nu fiți copii! La firme cheltuiala se prinde în evidența contabilă, pe cât primești pe atât tai chitanță”.

Viața merge înainte. Dia și Miță s-au plăcut, s-au iubit, au făcut doi copii frumoși și au reușit să strângă și ceva avere, pe care din pudoare nu o divulgăm acum, căci vorba cântecului: „banii n-aduc fericirea, mult mai de preț e iubirea”. Dar iubirea, dacă a trecut și nu o mai puteau răscumpăra, au venit și dumnealor la rând pentru a trece prin furcile caudine ale procesului de divorț și de partaj de bunuri, în care urmau să se reprezinte singuri în fața instanței.

Dar procesul cel mai greu a fost cel al mămicilor iubitoare, care se vedeau obligate să-și apere odraslele de bârfele concurenței neloiale.

Ep.3.

Țița, soția avocatului cu cabinet, fost procuror comunist, se simțea intrigată și chiar lezată de tupeul părții adverse. Cu orice prietenă se întâlnea nu omitea să o bârfească.

T: Ce fripturistă! Soție de constructor, ce-nșeală lumea cu mansardările!

C (Corina): A luat banii unei colege numai pe planurile apartamentului, apoi a crescut prețul, femeia nu mai avea de unde da, nici unde să stea și nici banii înapoi nu-i primea. A trebuit să mergem împreună să-l amenințăm cu poliția.

T: Aveți contract?

C: Aveam țăță, cu sume de bani și termene și planul atașat. Dar el că nu are de unde acum, cum că prețul reactualizat iese mai scump și dacă-i restituie banii dă faliment.

T: Dacă firma dă faliment, colega ta nu mai primește nimic!

C: Aș faliment, vroia numai să ne potolescă, să nu-i facem scandal!

T: Dar banii i-a dat înapoi?

C: Nu toți odată, i-a dat mai încet cu țărâita, dar până la urmă tot i-a dat.

T: Toți, maie?

C: Toți!

T: Bine că ne-a scăpat Dumnezeu de-un escroc, asta ne mai rămânea să ne escrocheze familia de constructori cu avocații lor.

C: Da' cu copiii, ce faceți tață cu drăgălașii de copii?

T: Ce să facem, îi ținem la noi. Cum să-i lăsăm educați de niște mitocani?

Ep.4.

La coafor Vichi și Tița și-au dat întâlnire pentru a lămuri problemele conjugale ale tinerilor. Deocamdată se lasă dichisite și își aruncă priviri galeșe, fiecare dorind a se aranja mai bine pentru a întrece reclama concurenței. Căutături mieroase și vorbe dulci, ca de început.

V: Ce doamnă bine!

T: Nu pot să zic la fel!

V: Dă-mi voie, adică n-aș putea fi și eu rea?

T: Cu băiatul dumnitale?

V: L-ați muncit destul. N-o să stea la voi să fie servitor în casă!

T: Un calic. Dia mea putea lua pe oricare din barou. Și-a pierdut mințile de s-a uitat la Miță al vostru! Dânsul a umblat desperat după fată, numai să pună mâna pe clientela soțului!

V: Da' dumneaei după ce mai umbla cu așa soț în casă? Îi plăceau barurile și sindrofiile?

T: Jigodie îndrăznești?! Să te iei de fata mea, scursură ce ești! I-a făcut doi copii!

V: Să-i creșteți voi. Potaie ... pau-pau-pau!!!

T: Și tu, o paparudă, țineți avocațelu fără clientelă!

Se înfruntară cu priviri încrâncenate de ură, după care și-au vârât unghiile în păr.

V: Canaliilor, nu-i servu' vostru!

Și harșt, rupe-i șiragul de perle de la gât.

T: Ține-ți lacheul impotent!

Îi trage broșa în jos despicând stofa taiorului și zgâriind-o pe pieptul amplu.

V: Damă de companie, ai, ce trebuia satisfăcută Vrea apoi și slugă-n pat! Huide-o pramatie!

S-au tras în jos de părul strâns în cocuri dichisite până ce au căzut în genunchi. O femeie de servici, ce făcea curat, schiță o

cruce „*Doamne feri!*” Femeile noastre, bine educate, s-au pus pe hămăit, mârâit, lătrat și scheunat! Ham-ham-ham, mrrr-mrr-mrr, hau- hau hau, i ... ii. Gata, gata să se muște.

HARALAMBIE PORTARUL

“patria se cheamă poporul, iar nu tagma jefuitorilor”³⁵

În cabina de portar a institutului, Haralambie poartă o căciulă imensă din PNA, care i se înălța ca un comănac deasupra capului, împodobită cu un ciucur fără șnur.

– Mania grandorii, nene Haralambie!

– Ce grandoare, mare ghinion dom’le, mi-a fost atacată caleașca de *personal* în drum spre Călimănești!

– Fă acordul corect, vrei să zici *personală!* îl corectez.

– Nu dom’le e vorba de un tren *personal*, mai tot pustiu, așa pe la crăpatul zorilor ...

– Banal de tot!

– Banal zici și trase căciula de pe cap descoperind un țugui de pansament în două straturi, lipit cu leucoplast în cruce pe chelie taman în creștetul capului, lângă care se mai țineau câteva fire cărunte rânced-lucioase, gata să cadă.

– Da’ cine v-a atacat *personalul*, nene Haralambie?

– Stai să vezi De cu seară mi-am făcut bagajul: o valiză în care am împachetat haine de lucru, haine de dormit, lingerie de schimb, trusă de igienă *personală* și un aparat de radio portabil. Apoi un rucsac cu de-ale gurii și scule de curățit la vie.

– Mai faci zaibăr, nene Haralambie?

– După pățania asta, zău, mi-a trecut cheful de a-l produce, mai bine stau pe lângă casă și-l beau liniștit ...

³⁵ T. Vladimirescu

„Personalul cu mers încet o ia șerpuiind de-a lungul Oltului, oprește la Boița, la Turnu Roșu, la Căineni. De-acolo valea se lărgeste puțin, nu mai cad coastele de piatră ale munților așa de aproape și se face nițică lumină ... strălucea un soare blând și mi-am întins picioarele sub bancheta de vizavi și-am început să casc. Când moțăiam mai bine, ușa transparentă se întunecă și mă ia cu mirare, ce-o mai vrea și conductorul, că doară trecuse numai de câteva minute, de mi-a găurit biletul? De afară brusc, o voce aspră, cu ton scurt, poruncitor ...

– Dă bagajele!

Ale cui și cui să le dau, că doară eram singur în compartiment? Intră unul, o matahală destul de tuciurie, cu-o privire teribil de rea.

– N-auzi? Dă bagajele că te pocnesc. Dă valiza de sus!

– S-o dau? Eu întind nehotărât valiza, tâlharul nu așteaptă, ci mi-o smulge din mână.

– Dă și sacu' de armată!

Eu, că nu pot, că am scule și merg la curățat via.

– Dă-o, bă, n-auzi bine, că te pleznesc și tot ți-o iau!

Prinde rucsacul de-o curea și trage, eu mă agăț cu disperare de cealaltă curea și trag înapoi spre compartiment. Cum ne târguiam așa, zbang! numai ce primesc o lovitură în moalele capului și cad în genunchi cu sângele șiroind pe față. Altul mai mic se strecurase pe lângă lotru din coridor, unde pasămi-te ținea de șase, și m-a izbit cu-o rangă de fier în cap.”

– Ai luat-o pe scăfărlie. Nu puteai sta cuminte?! Și bagajul?

– Au luat și rucsacul cu sculele, căci în cădere i-am dat drumul și duși au fost ...

Trenul mai merge puțin, după care se oprește brusc scârțâind din frâne.

– Au tras și semnalul?

– Cum altcumva?! Ca să aibă timp să coboare cu prada, apoi au luat-o la goană pe câmp.

Apare și controlorul țipând: „cine a tras semnalul”? Zăceam întins pe banchetă, iar pe jos o baltă de sânge întreruptă de urme de tălpi.

Șeful de tren:

– Te ducem la urgență cu trenul la Călimănești, nici vorbă să cobori mai repede! Ești al patrulea caz de tâlhărie pe ruta mea!

Mi-am înfășurat cămașa ca un turban în jurul capului ca să opresc sângerarea și-am rămas îmbrăcat numai în pulovăr și scurtă.

– Pe tâlhari i-au prins?

– Am citit în ziar că i-ar fi prinsă, după vreo patru luni, dar prada nu a mai fost recuperată.

– Nici foarfecele de vie?

– Nici!

– Mai mergi, așa cum ți-era atât de drag, la frații tăi din sud?

– Cum nu, numai că iau trenuri mai pe la amiază și am mare grijă să fie vagonul aglomerat. De fapt acum nici nu mai sunt personale cu compartimente, au introdus vagoane la comun!

– Bou-vagoane?

– Fugi de-aici, ultramoderne, cu aer condiționat! Și un design!

Fiind jefuit într-un tren personal, nenea Haralmbie a descins din compartimentul învechit în vagonul comun al unui tren ultramodern, unde putea comunica mai bine cu marea tagmă a oamenilor din popor.

ȘPOVEDANII CU EXCEPȚII

"nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul, care să facă binele, nici unul măcar"³⁶

Dacă ești credincios, *musai* să mergi la spovedanie! Momentul cel mai înălțător – Postul Paștelui. De tradiția noastră aparține și credința ortodoxă, care le-a orânduit bine pe toate, dacă mergi la spovedanie, îți speli păcatul originar și dând dovadă de smerenie, capeți iertarea. Din punct de vedere liturgic și sistematic, spovada se desfășoară în cinci etape: căința lăuntrică a penitentului;

³⁶ apostolul Pavel

moltva sau rugăciunile pregătitoare, rostite de către preot; mărturisirea în fața preotului; canonul sau epitimia și rugăciunea de dezlegare, rostită de către prelat. Iacă numai câteva îmbolduri pentru a te spovedi:

- ✓ *Păcatele mărturisite la spovedanie sunt cu adevărat iertate de Hristos, prin mijlocirea preotului duhovnic.*
- ✓ *Mărturisirea se face folosind verbe la trecut.*
- ✓ *Pregățiți-vă pentru spovedanie și nu așteptați numai întrebările duhovnicului.*
- ✓ *Alegerea duhovnicului e o chestiune dificilă pentru mulți.*
- ✓ *Trebuie depășit "pragul rușinii", nu trebuie ascuns nici un păcat sau patimă, oricât de greu ar fi.*
- ✓ *Indrăzniți, secretul spovedaniei nu se divulgă.*
- ✓ *Atenție la cuvintele duhovnicului.*
- ✓ *Evitați aglomerația de la sfârșitul posturilor de durată.*

Pentru că spovedania se mai numește în limbaj laic mărturisire, e bine să se vadă o evoluție de la o spovedanie la alta de către duhovnic și numai un duhovnic stabil poate crea necesara continuitate în legătura sufletească. Dar sfaturile bisericești se referă numai la suflet, iar sufletul își găsește lăcașul în trup, iar fizic cutuma ortodoxă cere să-ți bagi capul sub patrafir. Fața bisericească se așează, iar păcătosul îngenunchiază înaintea-i. Deși nasul nu e sub anterior nu este nici civilizată și nici igienică, să fie prea aproape de pantofi și prin urmare de șosete ...

Ep. 1

Săftica era confidenta Firuței și viceversa. Se bucura în societatea restrânsă a cartierului de blocuri de prestigiul unei femei cumsecade și de multă, prea ??? multă încredere din partea prietenei. După una dintre amplele confesiuni, pe care Firuța o repetase până la plictiseală Săfticeii, ultima o îndemnă pentru a-și face curaj și a merge împreună la biserică.

– Se termină postul și nu ne-am spovedit!

– Dar n-am făcut nimic rău, doar suntem femei în toată firea cu copii mari. Ce-i dacă avem o legătură, doar suntem văduve demult!

– E obicei străbun și nu am împărtășit cu bărbații actuali taina cununiei.

- Dar toată lumea face la fel și nimeni nu se mai sinchisește!
- Dacă lumea asta, accentuă prietena, s-ar duce la biserică mai des și și-ar găsi un duhovnic s-ar sinchisi!
- Bine, dar la spovedanie te dai pe mâna unui duhovnic, care mai descoperă o păcătoasă. Poți avea încredere într-un bărbat, chiar cu haină bisericească?
- Nu-i totul numai haină, se zice și chiar este o față bisericească.
- O față cu creier de bibilică și ceva între picioare.
- Anteriu! îl face om sfânt!
- Să sperăm că sfânt nu este numai anteriu!?
- Robul lui Dumnezeu ca și noi ...
- Sub anteriu bărbatul tot bărbat rămîne. Mai bine ar reînvia și s-ar popi Farinelli³⁷!

Pe drum se țin de brațetă și se mai înghiontesc cu cotul pentru a-și face curaj. Văd un preot bătrân cu anteriu posâclit, se prea poate un pensionar chemat la datorie pentru a termina lunga coadă a dreptcredincioșilor în ultimele zile ale postului mare. Se bucură și se așează în coada din fața dumnealui, mai mică decât celelalte. Dar preotul nu era numai bătrân ci și tare de urechi ...

- Hai mai aproape, roaba lui Dumnezeu, că nu aud ce zici.

O prinde între picioare pe la coaste și-o strânge sănătos, iar cu mâinile o mamelește mișelește, cât timp roaba își descarcă sufletul, ivindu-se oareșicare poticneli datorate prestidigitației deosebite, pe care o dovedeau degetele anchilozate ale feței “sfinte”.

Cei din spate strigau nerăbdători din coadă ca să ajungă la rînd.

- N-o mai ține părinte, dă-i drumul că se căiește și iartă-i toate păcatele!

În fine scapă roaba de sub epitrafir, roșie la față de parcă ar fi ieșit cel puțin de la o baie de abur, dacă nu chiar din cazanul de cătran al Necuratului, și trece glonț pe lângă prietenă, care stătea cuminte în rând numai la trei persoane în spate. Se duce să aprindă lumânări pentru sufletele părinților decedați și ale copiilor, care trebuiau să aibă noroc în viață. Între timp întruna dintre absidele bisericii, prietena suportă cu stoicism același

³⁷ cel mai renumit cântăreț castrat din sec. 18

tratament, dar puțintel mai dur din cauza unei constituții fizice mai dolofane și poate într-o viziune “bisericească”, apetisante. Scapă la rându-i și dumeaei, roșie foc.

– Mari păcate o fi avut femeile astea două, dacă s-au rușinat în așa hal să le spună, conchide un ins din rând, aranjându-și încurcat o sprânceană cu unghia policarului.

– N-ai văzut cât erau de gătite, doamne sfinte! duce o bătrânică mîna la gură. Să știi că mai nou au începu să vină la popă și ălea care trăesc din păcatul cărnii. Tare greu trebuie să fie să ierți atâtea păcate! Se zice că le ia preotul asupra lui și apoi se roagă lui Dumnezeu să le ierte.

La ieșirea din curtea bisericii prietenele se reîntâlnesc, dar nu se mai iau de brațetă. Culoarea roșie din obraji începuse să pălească într-o firavă urmă de îmbujorare.

– Pfu, drace! Ce mizerabil bătrân, travestit în sutană!

– Și la tine, tot la fel? Să știi Săftițo, că ăsta-i diavolul în sutană!

– Dar de ce nu m-ai prevenit, soro, doar eram în spatele tău și puteam schimba rîndul să nu îmi mai strice ramolitul ăsta spovedania?

– Nu tu m-ai adus aici și-acum, gata, vroiai să scapi așa ușor? Lasă să vezi și tu cum e!

– Nu-i decât un bătrân ramolit și sclerozat, dar tu, să-mi faci una ca asta? Nu te știam așa de răzbunătoare!

– Bine că nu l-au apucat și vînturile.

– Dar nici a parfum franțuzesc n-a mirosit.

– Data următoare ne spovedim pe internet.

În anul următor ... Cum internetul crea numai o biserică virtuală, cele două femei s-au lipit la un grup de credincioși și-au pornit în două automobile la una dintre mănăstirile de pe valea Oltului. Aici spovedania o făcea un călugăr, iar călugării sălășluiesc în sihăstrie și rugăciuni pentru a-și purifica sufletul. Sub epitrafir Safta își mărturisește păcatele cărnii, căci, dacă a rămas văduvă cu trei copii, ce bărbat s-ar fi încumetat să se înhame la o căruță atât de grea?

– Mare păcat, roaba lui Dumnezeu, mare păcat, oricâte canoane ai face nu poate fi iertat! Să te căiești amarnic! răsună glasul de

templier al călugărului, gata să reteze capul păătoasei, care se pune pe plâns.

Călugărul își ia rolul de duhovnic intransigent mai în serios.

– Dar de câte ori femeie păătoasă te-ai desfătat în plăcerile cărnii?

... plâns încet, puțin miorlăit ...

– A fost odată, a fost de două ori, a fost de mai multe ori?

– ???

– Ai numărat măcar nenumăratele păcate la care te-a ispitit diavolul și pe care tu cu bună știință ai consimțit să le înfăptuiești? Spune înaintea Domnului, ai numărat măcar și cât de amar te căiești în ticăloșenia ta?!

– Mă căiesc părinte, mărturisesc, adânc mă căiesc, dar n-am numărat!

... suspine de plâns ...

– N-ai numărat, asta zice că ai păcătuit de multe, de foarte multe, chiar de nenumărate ori, căci parcă le-ai pierdut șirul?!

... plâns cu sughițuri ...

– Poate trăiești și acum în păcat, stați în concubinaj?

Femeia se întreruse scurt din plâns pentru a răspunde duhovnicului.

– Nu stăm, că bărbatul ăsta locuiește singur și zice că nu-i place să-l deranjeze copiii mei.

– Și ai de gând să continui păcatul, să te mai duci să trăiești cu omul ăsta, deci nu spui că ai de gând să te îndrești? Cu adevărat?

... plâns cu hohote ...

– De ce nu veniți în sfântul lăcaș al domnului, să faceți taina cununiei?

La vorbele astea, Safta zvârle epitrafirul de pe cap, îndreptată spatele, ridică capul și cu-o față descompusă se răstește la călugăr.

– Cine să mă ia părinte cu trei copii, cine să-i crescă alături de mine, în țara asta, unde lumea e atât de săracă? Mă iei dumneata?

Se repede la el ca o lupoaică, ridicând pumnii în aer, în timp ce slujitorul domnului se ridică și se retrage în naos spre peretele vopsit la interior cu fețele sfinților, făcând de trei ori semnul crucii și luându-i ca martori la o asemenea blasfemie.

Până la urmă Sfata a reușit a-și găsi un duhovnic potrivit, tocmai din satul natal, în părintele Vasile stabilit proaspăt la parohia din cartier. Dumnealui pune epitrafirul alături, astfel încât credinciosul putea să îngenunchieze pe un covoraș cu corpul într-o poziție perpendiculară pe echerul picioarelor duhovnicului.

Ep. 2

La alte spovedanii secretele sufletului erau stoarse cu duhul blândeții, fără torturi medievale, cu toate că în ultimă instanță tot acolo se ajungea. De, a fluiera chiar și șoptit în biserică trezea un răsunet ... „O clipă de sinceritate, te duce la securitate.”

Evacuarea Basarabiei ... În zorii lui 28 iunie 1940 se retrăgeau în trenuri, mașini, căruțe și pe jos spre Prut multe mii de refugiați: militari, funcționari și civili. Grupuri paramilitare ale minorităților îi jefuiau sau chiar ucideau, soldații armatei invadatoare îi dezarmau, le cofisau bunuri și îi luau prizonieri pentru a-i deporta mai târziu.

Aurică stătea pitit lângă o tufă de măcieș, cu hainele năclăite lipite de trup, aproape de apa glodoasă a Prutului pe care tocmai o traversase. Alături tatăl lui horcăia atins de un glonț de mitralieră în plămâni și la fiecare expirație un șuvoi de sânge țâșnea înroșind pământul de vară atât de uscat încât pe alocuri crăpături adânci îl brăzdau. Mătușa, susținută de unchi, era purtată de șuvoiul apei curgătoare spre aval, mitraliere și focuri automate clănțăneau. La un moment dat unchiul a sărit, ca pește prins în acul undiței, a dat drumul mătușei, amândoi s-au scufundat în șuvoaiele măloase, și de atunci nu i-a mai văzut. Pământul era răscolit de gloanțele de război și exploziile puternice ale minelor aruncate de pe malul ocupat arau brazde adânci. Semințele urii!

Aurică cu mama, pe numele de fată Lăpușneanu, s-au stabilit într-un oraș din Transilvania, unde băiatul în timpul liceului cânta în cor cu o voce promițătoare, care l-a orientat spre seminarul teologic. Se cruceau auzind de deportările în masă din provincia părăsită, și-și ziceau „mai bine fără nimic, dar într-o țară liberă”. Nu erau la curent cu transformările revoluționare. Când agitatorul de la raion a venit pentru a organiza UTC-ul, printre studenții de la teologie, Aurică a luat cuvântul cum că credința ortodoxă e apolitică și nu au nevoie de o organizație a tineretului comunist.

În seara respectivă a dormit în celula de anchetă a securității, bătaie cruntă, proces politic, condamnare la patru ani de muncă silnică în mină la neferoase. Când a fost eliberat era exmatriculat din seminar și a fost repartizat pentru reeducare ca suflător la atelierul de sticlă de la cooperativa „Tehnica Nouă” și interdicție timp de trei ani de a se reîntâlni cu oricare cunoscut în locurile publice. Dar iată-l, după-amiaza pe Corzo, în haine domnești, bucuros c-a scăpat de radiația sticlei topite din atelier. Dând nas în nas cu fratele Gligor, acesta îl îmbrățișează și-l pupă pe amândoi obraji supti.

– Da’ bine mai arăți, crăpi de sănătate, frate.

– Lăudat fie numele Domnului, am fost hiritonisit și am parohie într-o comună la cînșpe kilometri. Hai la o bere *voievodule!*

– Nu pot!

– De ce nu poți, doar nu ne-am mai văzut de atîta timp! O halbă nu-i păcat!

– În ochii securității, da! M-au băgat la răcoare și acum mi-au suspendat drepturile civile.

– Securitate, zici, toți robii lui Dumnezeu ne numim, surâde blînd fața bisericească, fac eu cinste cu-o halbă, n-are cine să ne vadă!

Au băut în tihnă și-au depănat lucruri învățate la seminarul teologic și noutăți despre foștii colegi, cu care părintele era foarte la curent.

Nu trece o săptămână și Aurică primește o citație la securitate. Ofițerul anchetator știa în amănunt tot ce discutaseră, așa că nu avea nici-un rost să mai tăgăduiască. „Bine, măi Lăpușnene chiar „La Călugăru” te-ai găsit să intri să bei, unde se adună toți popii reacționari?”

Judecat în regim de urgență, a primit încă trei ani de pușcărie, de astă dată la suprafață, la Aiud, unde în ateliere făcea mică meșteșugărie din copitele de vaci și de cai morți, aduse de la abator și arse cu fier înroșit.

„Cine să mă fi turnat?” se tot întreba Aurică și, cu toate silința psihanalitică, nu putea găsi nici-un răspuns. Fratele Gliogor era primul disculpat, căci, vorba aia, hirotonisit, cu parohie la marginea urbei, propovăduind cu glas blajin credința, cui i-ar mai fi dat de bănuț?!

Ep. 3

În Germania Federală în biserica vechilor catolici, se întâlneau vineri seara transfugii de origine română. Credința și duhovnicul sufletesc erau liantul discuțiilor de după sfânta liturghie de duminică. Preotul îi înțelegea și dorea să-i ajute. „Cu ce te ocupi aici, ce mai fac cei din țară, întrebări frecvente prin care prelatul își manifesta atașamentul sufletesc cu credinciosul de aceeași naționalitate și cetățenie. Și mulți drept-credincioși duceau nu numai dorul ci și grija celor rămași în țară. Năstase, *trădătorul* de la „Ciocanul Roșu”, găsisese după câteva luni de „plimbat ursul” servicii la „Drahtindustrie”, unde fusese recomandat de fostul coleg de liceu, Carol. Deși conducea proiecte Năstase primea salariu de tehnician, de două ori mai mic decât Carol, care fusese încadrat inginer. Statul avea obligații diferite, una e să fii azilant și alta etnic german, devenit proaspăt cetățean.

Nimeni nu știa cum preotul Herlea slujea cu atâta seninătate fără a duce grija familiei și a banilor. Cum ar fi putut să-l întrebe un enoriaș ce-i face familia și de unde are bani de gazdă și de mâncare? În fața bisericii îl aștepta un Opel Caravan roșu corai. Uneori contramanda slujbele anunțând, în prealabil, că trebuie să se deplaseze la ambasada din Bonn.

Odată bărbații discutau în grup despre metodele de a trece ilegal frontiera, bineînțeles dinspre Est în direcția Vest. Traversarea fluviului în înot spre Iugoslavia era periculoasă, deoarece Dunărea fierbea la Cazane, trecerea spre pusta maghiară prin arătura de pe câmp a dus la multe arestări și chiar persoane împușcate de grănicierii români, cică aveau ordin să tragă în plin, după numai o somație! În fine, în cazuri excepționale, te puteai ascunde în ambalajele măfurilor exportate pe valută.

– Bună idee, căzu de acord și preotul, dacă ai niște apă și mâncare în maxim două zile te dezambalează în lagărul capitalist.

După o altă slujbă, preotul face semnul de binecuvântare și-l reține pe Năstase de-o parte.

– Germania cumpără miere de la noi. Zi-i cumnatului de unul Făgețanu de la Apicola. Lucrează în Sighișoara la voi.

– Vai, mulțumesc din suflet, dar cum și în ce fel și chiar se poate? vru să-l descoasă Năstase.

– Of, dar eu nu mă bag, am zis și așa prea mult... Cumnatul să amintească că vine din partea mea. Dar fără să dea nume. Numai de la popa ce bea cafea Albrecht cu filtru.

Vagonul în care s-a îmbarcat, teribil ghinion, avea vopseaua coșcovită și nu putea pleca la export fără a fi recondiționat. A stat tras pe line moartă două săptămîni, răstimp în care bărbatului din ladă i s-au terminat apa și proviziile. Cumnatul a băgat laba în miere și de sete, crezând că deja sunt în Vest, a ieșit sera să se adape.

„Știe nemțește? Uite, mă ursu clandestin, s-a pus la furat mierea din vagon” l-au luat grănicerii români apăruiți ca din senin la bășcălie.

Năstase a început a se întreba, dacă coincidența nefastă nu a fost prearanjată. În plus, soția cumnatului, băgat la zdup doi ani pentru încercarea de trecere frauduloasă a frontierei și furt din avutul obștesc, trebuia acum să suporte asalturile asidue ale unui coleg de servicii, mult prea insistent, bănuț de informator! Puțini enoriași se întrebau pe ce căi ale ortodoxismului a ajuns presfințitul să aibă parohie în vest. Coincidețe stranii continuau să apară, dar credincioșii habotnici refuzau să făcă orice legătură. Până ce a apărut un oarecare Jecu, care, după slujbă, îi aștepta vizavi într-un bistrou, la o cafea. În biserică refuza cu încăpățănare să intre.

– Păcătosule! î! admonestau conaționali.

– La jegurile astea de farisei? Sub blândețea Domnului ascund flăcările iadului. Știți cine-i conduce Departamentul Cultelor, la noi în oraș? Un maior de securitate! Ați auzit de programul secret Atlas?! Toți intelectualii plecați cu forme legale în Vest sunt informatori! Ce credeți că face „răspopitul” nostru atât de des la ambasadă?

–... ?

– Scrie rapoarte despre dizidenți și transfugi! Are o listă „secretă” cu toate numele românilor din landul nostru!

Herlea, în antieriu, cusut cu fir de aur, ce strălucea în lumina candelabrului din naos:

– Să ne rugăm pentru România, ca țara noastră să fie păzită de dezastre: inundații, secetă, epidemii, cutremure devastatoare, atacuri, conflicte armate, să fie liniște și să se aibă bine cu vecinii.

Să ne rugăm pentru conducerea țării și pentru capii bisericii noastre ortodoxe. Amin!

DACĂ NU EȘTI DESTUL DE GELOS, TU NU MĂ IUBEȘTI DESTUL!

Ep.1

Maghreb, într-un fost stat protectorat francez, actualmente islamic independent. Fatima cobora treptele purtând imenși ochelari de soare, care îi acopereau nu numai ochii ci și o parte din tâmple și pomeții obrazilor. Ali o salută politico, femeia abia dacă înclină capul ... Să fie fluturarea pletelor negre în vântul puternic care sufla dinspre coasta Atlanticului și jocul de umbre din coroanele palmierilor sau se ferea de soare. Ce caută atunci aceste echimoze, foarte probabil recente, ascunse sub o tentă de rimel?

– De, zice Aziz, dumneaei cobora de la mansardă, când s-a dezechilibrat și-a căzut în pumnii soțului, care o aștepta plin de tandrețe cu brațele deschise.

– A fost văzută de Karim, vorbind cu directorul de studii în biroul acestuia!

– Dar soțul Karim, cum a văzut-o, observă intrigat Hassan, doar aștepta dincolo de gard, lângă mașină în parcare.

– Nu-i de acord ca femeia lui să mai predea, aici, într-un institut unde sunt atâția bărbați. Cică i-ar strica familia. Dumnealui e un bun musulman, un cucernic, ce poartă pe frunte semnul sfânt, dat de cicatricea numeroaselor mătăanii, când fruntea bate pardoseala.

– Și are acest drept? se revoltă Alain.

– Tu ce-ai face cu soția dacă o prinzi cu altul? se interesă Aziz.

Europeanul evită să-și exteriorizeze părerea în acest caz de ntimitate lezată.

– Un franțuz bate la ușă înainte să intre, dacă își vede consoarta împreună cu un musafir le zice pardon și se retrage politicos pentru că se simte în plus! Arabul, eu, dacă îmi surprind fama cu un mascul, scot șișul și îl spintec ca pe berbec! scăpărare ochii lui Hassan printre pleoapele îngustate, închizând și deschizând spasmatic pumnul, plin de revoltă mocnită.

– Inshallah³⁸, zise flegmatic Alain și le întoarse spatele.

Ep. 2

Fecioria este unul dintre “voturile” monahului ...

Spre schit șerpuaia un drum forestier, înscriindu-se pe pantele versanților. Pe-un loc defrișat de tufăriș panoul publicitar atenționa vizitatoarele cu privire la una dintre cele mai aspre reguli a rânduielii interioare inițiate de ctitor: *Făcătură de blestem!* O droaie de nenorociri se pot abate asupra femeilor în cazul în care vor încerca să urce spre mănăstirea călugărilor din deal.

Ineditul unei știri senzaționale detunează liniștea de granit a culmilor dinprejur: “Starețul mănăstirii, acuzat de agresarea sexuală a doi studenți”. Călin și Vincențiu, relatează la sediul redacției unui ziar municipal încă nou pe piață, deci dornic prin orice mijloace să atragă câți mai mulți cititori, unei reporterițe de investigații tinerele, plină de șarm și îmbrăcată cu mult șic.

C: A pus vin popesc în ulcele de lut. Între timp se tot foia să ne atingă mâinile, căci ne servea ulcelele la lavița candidaților, apoi ne-a pus la lucru, maram că ar trebui să tăiem lemne de foc.

V: Afară ploua și durduia, dar jupânul zicea că-i voia Domnului, care se luptă cu necuratul și novicii trebuie să se dovedească bărbați.

C: Cum câinii ciobănești ai stâniei ne lătrau și hămăiau, iar la depozitul de lemne se făcuse numai glod ...

V: Mâinile ne lunecau pe coada toporului de abia-l puteam ține...

C: A chemat ciobanul să cărăm lemnele sparte în bucătărie.

³⁸ făcă-se voia lui Allah (arabă)

V: Schimbați-vă că v-ați udat. Luați două rase din debara, și-și freca degetele mari de podul palmei, ca jucătorii pătimași, care nu se mai pot abține.

C: N-am revenit bine că scena s-a schimbat!

V: Ciobanul m-a înșfăcat ca uliul o găină, gata să-mi ridice poalele rasei negre în cap. M-am răsucit de mijloc, cuprinzându-l după umeri și blocându-i picioarele, l-am aruncat la podea.

C: Tur de șold, pe Vinu nu-l întrece nimeni la asta. Starețul încălzit la culme și hohotind sardonice s-a dezlănțuit. A urlat: „avem ac de cojocul vost”, măi cocoșeilor novici, și-a tăbărât asupra mea înșfăcându-mă în labele-i uriașe.

V: Așa și arăta, ca un urs, credeam că-l copleșește pe Călin.

C: I-am tras un ghiont la lingurică de i-a sărit jobenul pe jos.

V: Sughita neconținut că-i blasfemie, că botezul corpurilor i-un obicei templier, vechi tocmai din evul mediu.

C: Spălați urgent putina, urla înfierbântat ciobanul. Mă-ntorc cu ciomagul de corn și fac moarte de om.

V: Gura mică, nu fii bădăran, că-ți proptesc bărbia-n ghips! Noi suntem antrenori de autoapărare!

C: „Cum nu ați venit ca novici? Nu vreți să faceți stagiul pentru călugărie?”

V: Da de unde? Fundația „Credință și virtute” a primit finanțare pentru un program de pregătire sportivă a persoanelor dezavantajate, în care am inclus și călugării și sihaștrii.

C: „Călugării dezavantajați? Ce vă pasă vouă, băi tinerilor, aici avem voie să trăim așa cum ne-am ales!”

V: Totuși puțină autoapărare nu vă strică!

C: „Iartă-i doamne sfinte, că nu știu ce grăiesc. Mirenii se preocupă de viața corporală, noi teologii de cea spirituală!”

V: Dar templierii, de i-ați pomenit mai înainte nu se poate zice că nu se ocupau de cultura fizică!

C: „Domnul să vă aibă în pază! Duceți-vă cu dumnezeu!” ne binecuvântă starostele.

V: „Că de nu asmuț câinii pe voi!” punctă mai concis ciobanul.

Ep. 3

Prin vitregia sorții, numai suplinitoare la un colegiu național ...

“Ciupinitoarele vă mănâncă normele“, zeflema corpul profesoral directorul Avram în ședințele de consiliu.

Florina era admirată și curtată de clasă, în pauze elevii îi căutau privirea catifelată, oferindu-i măștișoare, buchețele de flori de ziua numelui, invitații la drumetii de sfârșit de săptămână. Toți adolescenții pubertini căutau să-i intre în grații prin felurite tertipuri, cu-o mică-mare excepție: Ulpiu, maturizat mai repede, făcând răgușit pe bărbătușul, c-un tulei de barbișon, care căuta a o pune în situații dificile și unori chiar jenante.

O dată în pauză, tocmai înaintea orei de română, a desfăcut placajul de la catedră, astfel încât picioarele profesoarei, lăsate mai mult descoperite de minijupă, să se poată vedea până în băncile din spate, unde ședea golanii clasei, care curioși își tot lungeau gâturile, făceau comentarii și plescăiau semnificativ. Bănuind ceva duduia s-a ridicat și din spațiul dintre rânduri a tras cu ochiul și văzând pozna s-a făcut de-o culoare roșie-închis, ca buzele date cu ruj în contrast cu părul de abanos cu șuvițe platinat pe laturi.

– Morar Ulpiu e capul tuturor răutăților, l-a pârât la director.

– Știu eu de ce, a zâmbit directorul, nu-i primul adolescent precoce, grăbit a-și rupe ața! Se știe chipeș, jucător de baschet în echipa clubului școlar!

– Piesă de bază, nu un pion oarecare, chicoti colegul de sport.

Florina Șerb făcea pielea găinii numai ce deschidea ușa clasei. Ulpiu bombănea cu vocea-i de cocoșel în formare, îi întrerupea expunerea cu afirmații grosolane. Ajunsese o teroare, de-i era frică să intre în “cușca cu jaguari”, clasa a X-a C. Ulpiu escalada încontinuu hărțuirea la care o supunea pe “mironosiță”. Cică are pulpe umflate ca popicele și calcă unduindu-se din talie de parcă s-ar târî, precum foca. Și cum golanii clasei strigau “Foca” înainte de intrarea tinerei în clasă și când erau provocați la răspuns se mulțumeau să pufnească ostentativ, precum animalul marin, hipersensibilitatea Florinei a pus la suflet hărțuiala elevilor. Ceilalți profesori o sfătuiau să fie mai aspră, dar tânăra replica cum că măsura nu ar fi agreată de conducerea colegiului.

– Ce să fac dragă, trebuie să-i trec, nu-i pot lăsa corigenți, e vorba de indicatorii pe care secretariatul îi raportează la inspectorat.

– Ai dreptate, răspunse colega de educație civică. Te pomenești că la anul directorul nu mai vrea să te primească pentru că a ieșit școala pe un loc codaș!

– Desigur, apoi îmi fabrică renume de profesor slab și mă dau la periferia orașului, la te miri ce grup industrial.

– Ajungi la cheremul “cacofonilor”, colega, și să vezi atunci ce mai literatură!

Până la un punct, în care Costina, cea mai bună elevă din clasă, apare în pauză cu ochii umezi de lacrimi în cancelarie, cazanul intrigilor a fiert sub presiune.

“Doamnă profesoară e scris cu marker în holul toaletelor de la fete că ați avea ceva intim cu Ulpiu”.

Se duse cu femeia de servicii pe parter să verifice și într-adevăr pe faianța vernil lucioasă litere de-o șchioapă scrise cu marker roșu: ” Profă Florina f... ă de Ulpiu!” Să leșine, nu alta!

Plâns cu suspine în fața directorului. Directorul că nu are nicio dovadă, deci nu are pe cine să acuze. În fine conducerea decide ca femeile de serviciu să curețe faianța. Au frecat până au obosit trei zile la rând, dar markerul permanent tot a mai lăsat o tentă de culoare, care probabil va dispărea cu trecerea generațiilor. În fața școlii, Ulpiu cu gașca de golani așteptau profesoara, fluierau după ea și făceau gesturi ireverențioase.

– Să vă fie rușine, îi admonestă Toma.

– Ia uite domișoru’! sări amenințător o huidumă de golan. Ce, ție, nu ți se scoală când o vezi?

– Am și-un intelect. Fetele vor și altceva, nu numai sex!

– Uau! Ha? Ha! Sentimente vrei să zici?! Să te ții de mânuță cu fetele!

Ulpiu făcu un semn scurt gealatului, ca să îl lase pe Toma în pace. Locuiau în același bloc, iar colegul îl mai ajuta la lecții. Se protejau unul pe altul, dar în mod diferit, căci unul excela fizic, iar celălalt intelectual. Adolescenții se hrănesc cu vise!

“Ființele tinere nu se târăsc pe jos ca râmele ci își aleg idealuri pentru care înalță halucinante pedestaluri” zicea Toma frecând satisfăcut mustăcioara “în furculiță” cu arătătorul drept.

Într-o zi profesoara Florina uită în pauză un fular transparent la pupitru, pe care nu îl mai regăsi nici în clasă, nici în cancelarie. Habar nu avea că Toma dormea cu el sub perină și mirosul de

parfum și pipăitul mătășii fine îl făcea să o revadă în diferite ipostaze. Și-o imagina în oglindă îndreptându-și părul, fardând obraji, retușând ochii și creionând sprâncenele. Divinizarea profesoarei, îi înșuruba atâtea gânduri pătimeașe în creier, îl bulversa. În prezența tinerei femei în schimb devenea timid, se pierdea și se retrăgea în cochilie. Și huiduma de Ulpiu îl estompa cu vocea-i răgușit-obraznică, acompaniată de masivitatea trupului. Îi invidia cutezanța și gesturile spontan-patetice, de mușchetar.

“Nu, absolut așa nu mai mergea, trebuie să găsecă o soluție de-a ieși în evidență, de-a și-o apropia! Pasiunea de-a citi?!”

A împrumutat de la biblioteca municipală lirica lui Minulescu, Stănescu, Păunescu etc.... La ore se ridica și făcea comentarii vaste asupra unor pasaje, susținea sau infirma afirmațiile tinerei profesoare, îl acoperi până și pe Ulpiu, cică: “nu-ți permit să mă întrerupi cu onomatopeele tale” sau altă dată “mai bine joacă și vorbește mai puțin”.

Conversațiile elevului pasionat de literatură cu tânăra doamnă nu mai aveau timp suficient în pauze și s-au lungit pe net. Băiatul îi oferea prospețimea și tandrețea, care acasă îi lipseau. Buchetele de flori aduse le punea într-o vază din porțelan chinezesc în sufragerie.

Soțul, Mircea, lua loc vizavi mirosind a tutun și alcool, consumat de prea multă muncă, aproape abrutizat la întoarcerea din șantier.

“Mai ieși și fumează pe terasă, că miroase toată casa”.

Mâinile lui noduroase cu pielea rugoasă pe coapsele ei fine, pe sâni, au început s-o dezguste, după numai după un an de căsnicie. Ieșea din casă numai în trening, fugind cu pași ușori pentru a face o tură de jogging în parc. O dată în lumina unui felinar l-a descoperit pe elevul Toma, cum o urmărea cu privirea.

– Aștepți pe cineva? zise profa, încetinind pasul.

– Nu, visam și compuneam versuri. Seara mă cuprind emoțiile – e atâta liniște și mister pe aleile unde lumina se joacă cu întunericul.

– La vârsta ta se mai poate visa. Ești emo?

Breton lung, întins drept pe o parte a feței, negru închis la culoare, tricoul strâmt avea inscripționat săgeata frântă a tensiunii electrice, curele cu ținte și cataramă antică ținea blugii.

Răspunse ca un ecou:

– Sunt hipersensibil!

– Ce minune de băiat! Câte femei nu și-ar dori așa pansament la suflet. Pe bărbatul meu l-a abrutizat șantierul.

– De ce mai stai cu el?

– Ne-am luat din dragoste, dar m-a părăsit pentru servicii! Hai să fugim, l-a luat dna spontan de mână.

Tomiță parcă a fost electrocutat.

– Ce ai, abia te miști?

– Parcă nu știi?

– N-ai mai ținut o fată de mână?

Acasă pe marginea patului Toma și-a devorat palma de care a fost ținut în săruturi și mușcături tandre. Ce minune, să fii acceptat de profa de română, pe care toată gașca teribilistă a clasei o admira și o sfida totodată! Mai departe nu îndrăznește să-și facă planuri ... La oră o sorbea din ochi, dar ea trecea cu-o privire fugară pentru ca fetele să nu schimbe între ele zâmbete complice.

“Bănuiau elevele ceva?”

– Foca a prins curaj, măi, gagiilor!

– Are vreun curent marin sub înotătoare!

– Hm, focă zici, curent marin? Nu-i meritați să-i sărutați nici talpa pantofilor, dar mite să vă ridicați orăcăind, ca broasca deasupra tocului.

– Băi, fiți atenți că Toma îi pune Fociei niște tocure de nu mai poate intra pe ușa clasei a zecea!

Ajuns acasă a trimis o scrisoare pe net, pe nemâncate. “Îți simt lipsa, vocea ta mă mângâie, privirea ta mă face să zbor, da, plutesc într-o stare de imponderabilitate într-un univers creat și plin numai de ființa ta, de sufletul și de corpul tău.”

Seara următoare au gonit cu ardoarea tinereții, îndoind ramurile netunse ale tufelor de pe aleile parcului. S-au așezat pe-o bancă în întuneric, privind la elipsa de lumină a felinarului pe care vântul țesea umbrele dinamice ale crengilor. S-au îmbrățișat și cu capetele alăturate își ascultau respirațiile gâfâite, gâdilindu-i la baza gâtului.

“De ce parfumul iubirii cu Mircea s-a stins și viața s-a banalizat în cotidian? Urăsc automatismul tern, repetabilitatea cotidiană. Iubirea trebuie însuflețită, mereu – așteaptă să-i crească noi aripi, pe care să încerce un alt zbor”.

Prima dată Tomița a sărutat-o stângaci, pe-o bancă ... puțin cam timid, apoi, văzând că duduia stă, a devenit tot mai îndrăzneț, strângând-o cu putere în brațe, gata să o sufocă. În camera tânărului, în ambianța de dormitor și birou, retrăia în reverie patima săruturilor trecute, până la extaz. Relația cu profesoara îi deschisese o punte spre corpul profesoral, îl maturizase. Tot mai serios în preocupări, studia și avea note mai mari. Comportarea i se maturizase și devenise mai sigură.

Soțul constructor a plecat cu șantierul să ridice o altă hidrocentrală pe cursul unui râu mai departe de oraș și Toma, plin de speranță, a rugat-o pentru a-l invita.

– Ce-o să zică vecinii, dacă te văd intrând? Sunt mulți bătrâni, oameni suspicioși, au timp destul să spioneze pe după perdele. Bănuitori și răi!

– Zică ce vor doar ne iubim!

– Dar mă pot spune soțului. M-a pus să jur și m-a amenințat. Dacă mă prinde cu altul cu mâinile lui de constructor mă sugrumă.

– Dai meditații, orice profesoară are voie, și-i mai simplu să-ți vină elevul acasă decât să te deplasezi la domiciliu.

Intrat înăuntru a cuprins-o de mijloc și sub impulsul unui curaj nebunesc a rostogolit-o voinicește pe pat. A țipat surprinsă.

– Ai puținică răbdare, nu fii atât de năvălaș, îl liniști duduia mângâindu-l cu palma pe piept. A dispărut în baie și curând a revenit îmbrăcată într-un neglijeu, a stins candelabru și-a aprins o veioză. În semiîntuneric junele s-a repezit devorând-o cu o poftă de fiară. Tânăra profesoară scoase un gemăt profund de surpriză și plăcere.

– Nu crezi că ai exagerat de șase ori? îi surâse tachinator în vestibul.

– Umilul tău valet îți mulțumește cu plecăciune, îi acoperi el palmele ce l-au alintat anterior cu săruturi înfocate.

– Ce glumă, valet?! Dispari cavelere al tristei figuri! Data următoare nu vei mai putea lupta atât de aprig în duel.

Pe bună dreptate data următoare au exersat numai trei dueluri, apoi numai două și au menținut constant acest număr, dar cu pauze tot mai lungi între revederi. Toma tot insista să doarmă la duduia profesoară, dar Florina nu îi permitea, pentru că: „O să întrebe părinții tăi unde lipsești noaptea!”

– Ei, și? O să-i mint, am fost cu gașca la bar!

Tatăl lui Toma coboară odată spre ieșirea blocului se petrecu cu Ulpiu și-l întreabă cum se face că elevii merg așa des și petrec nopțile la bar în timpul săptămânii, că o să întârzie a doua zi la școală.

– O s-o rărim domnu' doctor, că și eu am multe antrenamente.

– Se apropie bacul măi băieți!

În autobuzul cu care se întorceau acasă Toma cu Ulpiu alături.

– Ce faci cu profa aia, să nu te prindă soțul la ea acasă, că vă omoară!

– N-am Ulpi nimic cu ea!

– Nu fă pe deșteptu' cu mine, se vede că te-a prins flama. Te crezi singur pe felie?

– Adică, cum? tresări Toma atins de lama ascuțită a pumnalului geloziei taman în inimă.

– I-o femeie care-și înșală bărbatul. Și când trișezi nu mai contează de câte ori.

– Așa crezi tu?! Dar dacă-i vorba de dragoste?!

– Novicele tot novice rămâne! Ajungi de te minți singur!

Portarul și femeile de servici șușoteu la patrulele elevului pe trotuarul vecin cu ieșirea din curtea colegiului, când o aștepta pe profa de română să iasă de la ore. Într-o dimineață Florina intră în cancelarie cu-o figură teribil de spășită, cam așa cum se transformă o pisică jucăușă după ce rămâne grea.

– Ce veste bună! o felicitau colegele.

– Să fie, accepta tânăra. Din păcate a picat într-un moment al naibii de nepotrivit.

Nu se mai întâlneau deloc. Profesoara a deschis o altă adresă pe net, pe care i-a comunicat-o printr-un bilețel furișat în carte, cu specificația “rupe-l și nu-l da mai departe”, asemeni parolei de la un card bancar. I-a răspuns la sms numai după trei zile. Soțul, Mircea s-a întors și nu se știe cine îl montase împotriva ei. Rămânea mai mult în casă și acum îi scria pe furiș, ascultând și

muzică la boxe, în timp ce soțul solfegia în baie. Elevul neglijat își “linge” rănile pentru a-și mai ostoi durerea.

„Dar nu știa de patima lui, cum putea să îl lase singur cuc, golit de sentimente?”

„De ce mă supraveghezi mereu!”

“De ce nu îți părăsești soțul, doar eu, noul tău iubit, sunt de acord să ne mutăm împreună.”

“Din ce vor trăi: o profesoară suplinitoare cu un elev de liceu?”

“Atunci el să nu mai trăiască???”

“...”

Îi trimise toate reproșurile universului inclusiv reproșul suprem, melodia lui Joe Dassin: Et si tu n'existais pas³⁹. Numai că ea era cea reală, puternică și aparținea altuia!!!

“O va șantaja. Va spune de legătura lor directorului, soțului și chiar părinților lui. Se va răzbuna cât mai urât cu putință. Iubirea trădată îi cerea asta”.

Urmă un răspuns telegrafiat: „să nu o mai caute!”

“Se va sinucide, nu va mai exista el, pentru că amintirea iubirii cu ea nu o putea uita! Mă gândesc sa iau pastile otrăvite, înainte să își facă efectul mă curentez, ținând două fire în mâini stând totodată cu gâtul în laț, spânzurat de galeria de perdele. Dacă nu mor am o seringă și cu ultimele eforturi îmi injectez aer în venă, iar dacă nu mă ia naiba, în cada de baie cu lama îmi tai venele la încheietură.”

“Cel mai neplăcut e să te autoincendiezi, folosind o sticlă plină cu benzină și-o brichetă. Excluz asta”, l-a sfătuit alt tânăr pe internet.

„Există și cazuri de moarte aparentă, când unii au fost îngropați de vii. Să scrii ca dacă te pun în coșciug să fie încăpător și să ai în buzunarul din față o pungă de nailon, scoci, lanternă și spray de insecte alături”, comentă un satanist.

„Dacă sataniștii se sinucid, ar fi de acord să participe la un ritual de sinucidere în masă. A auzit că prin America se obișnuia așa ceva, dar nu poate ajunge acolo.”

„Nu, sataniștii sunt contestatari, dar nu sinucigași, fapta asta i-o mare lașitate! Să reflecteze de două ori, chiar despărțit de iubită,

³⁹ dacă tu nu existai (fr.)

doar rămânând în viață o mai poate visa, dar mort nu mai are parte nici măcar de satisfacții onirice.”

„Nu poate suporta să o știe cu altul, să nu-i mai aparțină. O ține închisă într-o cămară în inima lui. Și-acum toți pot vorbi cu ea, chiar și cu străinii se comportă normal, pe când el, leprosul Toma trebuie s-o evite!”

„Să iasă cât mai mult în societate, să socializeze cu alții! I-o pasă neagră, va trece!”

„Unde? La bar toți fumează, sport nu se face.”

„Drumeții, înot, cercuri școlare. Ar putea intra într-o formație de dans sau o formație muzicală”.

„Mersoi de sfaturi, dar e hotărât s-o termine cu lumea asta. O așa viață nu se merită trăită”.

Profesoara Florina: “Cumplit ghinoin! Să facă imberbul ăsta o *obsesie* pentru mine. Și să mă facă de rușine că se sinucide!? Ce mai boulean!”

Sperăm să nu întâlnim pe stradă doi bătrâni cu privirile golite de orice înțelegere, care să se întreabe mereu: “De ce Tomiță, că noi ți-am dat totul? Trebuia numai să îndrăznești să înțelegi binele și răul și să ții pentru tine numai ce era favorabil. De ce să clachezi la prima încercare a dragostei? Ne-ai lăsat fără lumina vieții noastre!”

Deștepți bătrânii, vorba bunicilor: “Cele rele să se spele, cele bune să se adune”!

Ep. 5

Carnevale di Venezia. Aura purtă o mască de ochi cu crăpături migdalate, picturi aurite și tușeuri brune la pleoape, pentru a-i accentua privirea; pe cap un tricorn de arlechin. În plutire pe sub un pod, ieșită dintr-un con de umbră, o altă barcă o abordează pe-a lor. Femeia se ridică c-un țipăt, străinul, pretextând că o sprijină să nu cadă, ajutat de gondolier, o atrage în barca lui, unde femeia se prăbușește pe perinițele mătăsoase ale banchetei din spate. Vâslind alert în dinamica brațelor musculoase sub clătinatul pălăriei cu panglica fluturând gondola cu răpita se îndepărtează pe un canal lateral. Vlad lovește prompt cu vârful bastonului pe matrozul lui, indicând să-i urmărească îndeaproape. Barca lor se întoarce, cotește și înaintează săltat pe urma răpitorilor. Găsesc

gondola părăsită trasă la treptele marmoreene deasupra cărora clipea în vărurile transparente apa lagunei. Mai multe grupuri mascate, majoritatea de turiști, erau îndrumate de localnici către diverse posibilități de distracție. Dansuri, pinacoteci cu iluminat feeric, spectacole medievale în piețe transformate în arene, toate acompaniate de jocuri de lumini și bufnituri de la focurile de artificii. La bal mascat banii trebuie să curgă!

În camera de hotel atârnată de o grindă din tavan stătea spânzurată o momâie îmbrăcată într-un costum de paj. Recepționera închise încet ușa, pentru a nu deranja sinucigașul și se întoarse cu scrisoarea nedesfăcută, pentru a o restitui solului.

– Să veniți să luați cadavrul și să-l lăsați la poarta unei vile nelocuite. Dacă se află că s-a sinucis la mine în hotel îmi pleacă clienții.

– Dar amantei lui cum să-i anunțăm sinuciderea? Trebuie să împărțim răscumpărarea și dacă nu-i dăm jumătate ne bănuiește că am încasat-o noi.

– Sau ne pârăște la poliție și te pomenești că ancheta transformă suicidul în asasinat. Cu atâtea cazuri nerezolvate sunt în stare să ni-l pună în cârcă!

– Carmina, dacă-l luăm din hotel, chiar tu poți să ne torni! Vrei să ni-l pui pe răboj și să intrăm la răcoare?

– Bine renunț, dar la următoarea răpire îmi dați și mie ceva mai mulți sfați.

Femeia răpită a reapărut a doua zi la prânz liberă și nu prea vătămată. Purta hainele așezate în pripă; iar figura nemachiată îi era amarnic schimbată. Hoteliera o opri cu palma la gura întredeschisă, mirare sau țipăt înăbușit, gata să-i comunice un mare secret.

– Seniora, domnul cu care ocupați camera, deși cunoaște tradiția locală, este un mare avar. A spânzurat o sosie și vă conjur, fiți atentă, că vă pândește din toaletă. Dorește să scape de neînsemnata sumă cu care se răscumpără dona de la răpitori. Bani, pe care tâlharii urmau să îi împartă cu mine. Pe gondolieri nu-i mai socotim, dar vă rog să mă cinstiți cu ceva. Cu ton complice: arătați-vă îndurerată și dacă nu apare nimeni bate-ți cu pumnul în peretele de la capul patului.

Aura lăsă deschisă ușa camerei și scoase un țipăt isteric. Ocoleşte spînzuratul și îi îmbrățișează picioarele desculțe pe care le acoperă cu săruturi. Răsuște trupul pentru a sta cu fața întoarsă spre pat și se pornește pe bocit. “Prea tânăr te-ai dus suflețele Vlad, răpită, ascultă măi bine, răpită, fără să mă ai alături. Dorul de mine și disperarea te-au făcut să-ți iei zilele! Cum ai putut să mori fără mine la căpătâi?! Blestem pe veci pe ticăloșii, care m-au luat de lângă tine”.

Se așeză pe pat lovindu-și cu putere fruntea de tăblie și începu să plîngă cu sughituri cu fața îngropată în pernă. În culmea exasperării dă cu pumnii urlând în blanele late fixate în tăblie, care troznesc scoțând și scheunături ascuțite.. Fără zgomot, în ușa întredeschisă, apărură un senior străin cu-o mască venețiană pictată în culori fosforescente. Aproape că-i dădea o apariție fantomatică. Fantoma făcu o reverență profundă, sărută mâna femeii înlemnite de surprindere și o duse galant la frunte. Aura se ridică în picioare și se retrase, dar nu mai avu suficient timp căci fantoma o împinse rapid, încât căzu la loc pe pat. Cele două măști se priviră cu stupoare, apoi privirile lor se încrucișară cu ură înverșunată, ca lamele reci a două spade.

– Tu l-ai ucis, bestie, e o înscenare, ca acum să vină rîndul meu. Nu mai am scăpare, murmură femeia pierdută.

Masca fantomatică încuviință printr-o înclinare a capului.

– Aici în prezența iubitului meu asasinat, nicidecum sinucis?

Un rînjit sardonice, însoțit de un mormăit satisfăcut.

– Decît asemenea dezonoare mai bine moartea!

Masca aprobă din cap și trăgînd din teacă, de la brăul lat din piele roșie îi întinse un pumnal pe catifeaua neagră ce acoperea patul. Tânăra femeie începu gestul fatal de a-l înfinge sub sânul stîng, dar turbată întoarse antebrațul și se repezi asupra străinului să-l străpungă. Mobil, cu-o ușurință dezarmantă, acesta pară lovitura și-i prinse antebrațul în menghina mîinii stîngii. Strânsoarea tot mai puternică o făcu să scape arma albă, care căzu cu zgomot sec pe podea. Intrusul o aruncă pe pat c-un gest așa de violent, încât o clipă se temu a nu strica rochia și jacheta din muselină, închiriate pentru carnaval.

– Vă conjur, să ne purtăm ca gentilomii, nu ca rândașii! Lăsați-mă liberă o clipă, după care o să vă stau la dispoziție! Nu îmi oferiți un pahar de vin la preludiu!

Femia scoase din bar o sticlă de vin rosé, o desfăcu, turnă în două pahare aflate pe o tavă de argint, de pe scrin. Gentilomul întoarse spatele și privind în oglinda de cristal, o vede cum strecoară, dintr-un pachet scoas mișelește din poșetă, pudra în paharul opus. Îi surâde apoi ademenitor, dar nu se stinge bine clinchetul paharetor ținute de picior și bărbatul îi ia paharul din mână și-l întinde pe al lui pentru a fi băut.

– O, Santa Maria, sunt pierdută de tot în flăcările apocalipsului o să-mi urmez soțul iubit și își face semnul crucii de trei ori.

Străinul bea cu vârful buzelor din paharul lui și o ținutește cu-o privire grea amenințătoare trăgând cu colțul pleopei ca donna să facă la fel. Femeia își dă seama că nu mai are scăpare, cu toate că se împotrivise până la capăt, bea licoarea, se moleșește și cade în dezordine pe pat. Fără grabă agresorul o dezbracă cu meticulozitate, lăsându-i numai masca pe față. Profită îndelung și sadic de dumneai. În beatitudinea plăcerilor carnale femeia geme involuntar cu-o palmă dusă la frunte și alta încercând inutil a îndepărta agresorul.

După ce se dezmeticește tuști în baie de unde revine într-un târziu primentă și machiată.

– Ai fost îndeajuns de gelos? chicotește donna cu masca rece pe față, dar glasul mustind de curiozitate.

– O, pe toți sfinții cerului sau mai rău pe dracii infernului, da, asta a fost cumplit de greu de suportat! Să mă înșeli în fața cadavrului meu cu un gentilom străin a cărui identitate am substituit-o, ce poate fi mai crunt? Din răzbunare am fost nevoit să mă pretez la o josnicie pe măsură!

– Comisioanele, dragule, acum comisioanele! Cum sunt parte vătămată și-aș putea depune plângere, iar hoteliera mi-e martoră, iubite, te rog, numără regește, ca să nu ai parte de dreptul penal!

FOTOGRAFIE ÎN COȘCIUG

Între două prietene, trecute prin mai multe tinereți iluzorii: Gica și Dana.

– Nu mi-am trăit viața așa cum aș fi vrut. Am fost batjocorită, marginalizată, în cel mai bun caz nebăgată în seamă! O societate primitivă, care m-a condamnat la izolare, pentru un handicap atât de minor!

– Fii bucuroasă Gica! Cine n-ar vrea să prindă o vârstă frumoasă ca a ta, fără boală sau suferință.

– Și fără dragostea unui bărbat cumsecade, ca o ciumată, de parcă n-aș fi meritat!

– Ai meritat cu prisosință. Dar viața adesea nu-i deloc dreaptă. În schimb ai avut parte de prietenia găștii și în mod deosebit de a mea.

– Acum mai la final, hai fă-mi hatârul rogu-te și stă-mi alături. Măcar în coșciug nu se va vedea că sunt șchioapă! Dana, adunăm meșteri să facem un mausoleu.

Meșterii au avut de executat o comandă bizară. Dar cum pe bani meseriașul face orice, au transformat sufrageria în sediu mortuar. Pe fațadă deasupra ușii trona un epitaf: „Seule avec moi”⁴⁰.

Bătrânele au purces de braț la firma de pompe funebre Racla, Gica cam șchiopătând, dar susținută cu credință de prietena Dana. Chichoteli ascuțite și complice când au trecut prin dreptul mottoului: „Viața-i un vis moartea o eternitate”. Clopoțelul acroșat de ușa de la intrare clincăni.

– Condoleanțele mele! se anunță vânzătoarea.

– Nu le primim! răspund femeile în duet.

Priviri intrigate ale funcționarei, aruncate pe desupra tejghelei.

– Da-ți-ne un sicriu din ...

– Din lemn de brad, stejar, nuc sau cireș, le oferă angajata.

– Din nuc închis.

– Cu feronerie?

⁴⁰ singură cu mine (fr.)

- Ce feronerie???
 - Adică cu mânere, crucifix și șuruburi să prindă capacul, tot ce se cere ...
 - Toate argintii, decide Gica scurt.
 - Căptușit?
 - Desigur căptușit, cu perină și voaluri din dantelă! preciză Gica cu voce poruncitoare.
 - Dacă persoana este mai voluminoasă putem livra și un sarcofag.
 - Nu, sarcofagul nu-i bun pentru că nu izolează termic la fel de bine ca lemnul.
 - Dar rezistă mai bine la umezeală.
 - În mausoleu nu o să am parte de umezeală!
 - Și două suporturi de lumânări, cu două lumânări mari de căpătâi! adaugă Dana. Către Gica, servil: Trebuie dragă, am văzut la toate înmormântările!
 - Suporturi se găsesc numai la capele. Putem să vă închiriem capela noastră cu suporturi, pedestal pentru sicriu și două bănci pentru rude.
 - Preferăm să ținem sicriul acasă.
 - Dar normele uniunii nu ne lasă să mai introducem mortul în casă!
 - Și cine le-a respectat? Aici e România, iar noi mai conviețuim cu tradițiile noastre.
 - Desigur, societatea noastră respectă întocmai dorințele clienților! Mai nou toți comandă candelă cu pahar din sticlă sau plastic. Nu trebuie tăiat fitilul, ard mai mult și nu emană fum.
 - Două cu pahar de sticlă! tot glasul Gicăi.
- Angajata fugi în urma lor spre șofer și le indică cu degetul, sporovăind teribil de agitată. Șoferul ridică chipiul și-l înfundă mai bine pe cap ca și cum un vânt puternic era gata-gata de a-l face să zboare.
- În sufrageria mausoleu prietenele citeau zilnic anunțurile mortuare notând în agendă: cine a mai murit sau cine e pomenit pentru a știi la care îngropăciune sau la care parastas urmau să se ducă și a nu pierde care-cumva ocazia.

Sicriul fu adus cu o furgonetă și urcat, din fericire, numai la etajul întâi de șofer și însoțitor. Spre seară a venit preotul pentru a

citi molitva. Ușa sufrageriei închisă. Gica în dormitor, lungită în pat făcea pe bolnava, ce trage să moară. Dana îl conduse pe părinte, care citi cu glas sforăitor dintr-o carte de rugăciuni.

A doua zi Dana cheamă prietenele la priveghi. Prietenele au adus jerbe și coronițe din flori de pai. Pe panglici scria: „Neprețuitei prietene“ și alături: „În veci nu te voi uita, Alfreda“ sau „O pierdere devastatoare“; „Fosta ta colegă de bancă Mia Pârjoală“. Coroana de la rude cu garoafe bordo în centru, tivită pe margine cu alte garoafe alb polar, toate naturale a fost așezată tocmai la picioarele catafalcului.

– Serviți vă rog prăjituri! le invită “decedata”. Apoi către Dana: pune și tu de o cafea!

Dana pune apa la fiert în două ibrice, pentru a avea de rezervă și a putea completa. Bulversată de importanța evenimentului, participa doar la înmormântarea celei mai bune prietene, uită ce a pus și anume în care ibric a pus cafea și în care a pus zahăr. “Cum de fapt dorea, de fapt, să pună numai într-unul ...” La noroc, pentru că nu găsea ochelarii în poșetă, pune din nou cafea într-unul și din nou zahăr într-altul, să fie amestecul complet. Le toarnă în ceșcuțe apă îndulcită, deși din celălalt ibric ieșeau aburi cu miros puternic de cafea, poate prea tare pentru colegele în etate.

O damă respectabilă gustă și țipă surprinsă: “Ce-i aici, dar bine dragă ai uitat să pui cafea”!

– Ba da, am pus, se burzuluiește Dana.

Gustă și prezumtiva moartă apoi umple o ceășcuță din ibricul rămas pe mașina de gătit.

– Dar asta e tare să faci infarct! Trebuie amestecate, mamă!

– Mai servește lumea cu două felii de cozonac și un pahar de coniac.

Gazdele aduc cozonacul tăiat felii pe tăvițe, împart păhăruțe și Dana toarnă țaria. În cameră se răspândește un puternic miros de oțet.

– Ce-ai făcut mamă, din ce-ai turnat în pahare?

– Am pus coniac, așa scrie pe sticlă!

– Dar eu în sticla aia țin oțetul de mere! Știi bine că sticla de plastic de la magazin nu-i bună, îi tot sărea capacul și dacă o răstorni se varsă pe jos! precizează Gica.

– N-am miros, sunt răcită tare, am nasul înfundat, se scuză Dana.

– Ai vrut să faci o salată, hohotește hămăind în surdină una din gașcă puținel mai prezervată. Dar sticlele nu le știi deosebi?

– Dacă nu dau peste perechea de ochelari în poșetă, fire-ar a naibii să fie, ce pot să fac?

– Nu-i nimic le calmează gazda. Vă dau eu sticla de coniac, dar nu ciocniți și nu beți prea mult că n-aveți voie să cântați. E vorba de-o înmormântare, nu uitați!

Fetele, unele nu tocmai bătrâne spiritual, adună paharele mici, le spală și una dintre ele, Zița le reumple boscorodind: “Să n-am parte de perechea mea!” Fredonează o romanță ...

Se petrec și așteaptă fotograful pentru poze. Gica s-a urcat cu greu în coșciug folosind un taburet mic pentru legat șireturile la pantofi, făcut pentru ca să nu te apleci cu creștetul până la pământ și să-ți apeși burticica. Dana i-a ținut coșciugul să nu se întoarcă. Capacul e sprijinit de perete în spatele ușii. După ce îi aranjează coafura, eroina prezentei ceremonii funerare lasă capul pe perină și se contemplează într-o oglinjoară scoasă de prietenă din trusă.

Moarta zace în coșciug cu lentilele ochelarilor sclipind carismatic în clipitul flăcărilor de la candelă. Alaiul îndurerat veghiază împrejur ... Fotograful face mai multe poze, din față, de pe laterale, din ușă, de aproape și dă să plece, contemplat de Gica înțepenită buștean prin crăpătura pleoapelor. Brusc, o străfulgeră o idee, altădată imposibilă, dar trebuie înfăptuită, înmormântarea nu se va repeta.

– Zoli, vină mai aproape să văd dacă îmi plac pozele tale. Noi suntem absolvente de Șaguna și căutăm perfecțiunea.

Un răcnet inuman ... Cuprins de-o spaimă ancestrală bărbatul scapă aparatul și n-o mai ia pe trepte, ci sare direct pe geamul deschis dispărând în aerul catifelat al serii de vară. Femeile ridică aparatul, îi apelează memoria, se uită la poze și îl așteaptă să revină, după care în frunte cu Gica coboară în spațiul verde dintre blocuri. Zoli se sprijinea cu-o mână de un măr japonez pitic, iar cu celaltă își freca glezna de la picioarul drept, vătămat la aterizare. La vederea Gicăi cu-o lumânare în mână, urmată de alaiul de femei, urlă groaznic, ca ieșit din minți, și-o luă șontac la fugă.

– Îl sunăm mâine, să-i dăm aparatul înapoi. Acum nu se poate discuta cu el! Îl lăsăm să se mai liniștească, decise mătușa fotografului.

– Dar ce-am făcut eu soro, doar n-a luat foc casa? Sperios mai e și băiatul ăsta, Zoli, nepotul tău, se miră Gica.

După ce celelalte prietene au plecat, Dana:

– Ce idioată e și Carmela asta, să nu aducă o jerbă măcar.

– Taci dragă că ne-a luat nepotul ei în chip. Hai să profităm de ocazie, să le comandăm mâine pe centru, la atelier.

– Ai văzut Luiza ce nearanjată era. Nu și-a putut da nici căciula jos din cap.

– Pe căldura asta?

– Hai, că s-a chinuit!

– Să fii văzut cum și-a mai chinuit terorista asta bărbatul. Îl înșela cu cine putea și tot ea-l gelozea!

– Zău, soro?!

– De viu l-a băgat în mormânt. Dumnealui a intrat la ipohondrie că cică-i făcea vrăji în legătură cu mâncarea. Ajunsese de nu mai putea băga nimic în gură! Răsucea farfuria, schimba locul lingurei cu furculița, făcea cruce cu cuțitul!

– Sufla și-n iaurt?

– Nu ăla, că-l cunosc toți, celălalt cu gura cât un ban și stomacul cât o nucă.

– S-a sugestionat, soro, că numai poate mânca, apoi că numai poate bea și iaca de aici i-a venit sfâșitul!

Acasă la Luiza, stăpâna:

– Ce nesimțită și Gica asta să nu ne servească cu nimic.

– Dar când am fost noi la Gica asta? se miră Carmela, făcând o figură perplexă, ca și cum nu-și aducea aminte nimic.

Peste câteva momente cele două prietene, eroine nedespărțite intră pe ușă, ca de obicei Gica, sergentul, în față, iar Dana, ordonanța, după.

– Formidabil, țipă Luiza când dă cu ochii de Gica, mai trăiești scumpo?! O prinde în brațe și-o sărută însuflețită, de-o putere de nebănuț, pe amândoi obraji: țoc, țoc! Tocmai am citit un anunț mortuar cu numele tău în ziarul local.

– Anunț mortuar?! tatonează Dana.

– Cu anunț mortuar, doar n-am rude în viață? dă comanda Gica.

- Nu din partea rudelor, din partea foștilor tăi elevi.
- Ce glumă macabră! Desigur, numai unii submediocrii puteau s-o facă, căci trebuie să-i fi lăsat corigenți sau chiar repetenți, dacă s-au pretat la o răzbunare atât de josnică!

PICNIC CU PLICI ȘI XILOFON

O după-amiază de sâmbătă la marginea unei păduri „Dumbrava minunată”, aproape de un oraș de provincie, municipiu și capitală de județ. Întinși pe o pătură la iarbă verde domnul recita „Somnul la margine de codru⁴¹”, iar doamna îi acompania intonațiile vocii cu chicoteli gingașe. Câinele gonia printre tufișuri adulmecând itinerariile trecerilor recente ale vertebratelor, pe câmpul de luptă al vieții.

– Ești irezistibilă! și domnul se aplecă să atingă pielea ușor bronzată a brațului doamnei.

– Stai cuminte! și pac! cu pliciu peste dosul mâinii dlui.

Domnul retrage mâna și stă îmbufnat preț de câteva clipe. Apoi, entuziasmat de-o idee, începe să scoată un sunet ce imită bâzâitul unei insecte setoase de sânge. Degetele d-lui se așează pe coapsa d-ei, expusă la soare, și odată ținta atinsă bâzâitul încetează.

Plicii!

Din poziția întinsă pe-o rână, doamna a încercat să zdrobească insecta supărătoare. Pliciu d-nei atingea dureros vârful degetelor

⁴¹ poezie de V. Voiculescu

dlui. Acesta fluieră de durere, apoi suflă peste ele, asemeni unui elev pedepsit fizic la școala de altădată.

Dna se întoarce în poziție ventrală, dl bâzâie din nou, pe ton jos, apoi tot mai ascuțit, pregătind un nou atac ... în zona șoldurilor. Dna tresare, se gădilă, ridică brațul sus deasupra păturii și troznește năpraznic cu reverul.

Plici! Auuu!

– Mai apăără-mă și tu de țânțari, măi Dixi!

– Bine, dar să știi că seara încep să roiască și muștele.

Dna se răsucește în poziție dorsală și stă la ultraviolete cu ochii închiși, „pentru a mă bronză fără riduri”. În lumina arămie filtrată de ramurile arbuștilor dl nu mai bâzâie, dar două degete dornice de senzații inedite bat darabana deasupra buricului d-nei. Dna lasă pliciul căci lovitura ratată ar fi durut-o și își face vânt cu palma, dl retrace rapid degetele și scoate un sunet de xilofon.

Apoi cum Dorina stă cu bărbia ridicată o nouă încercare având ca țintă pielea fină a gâtului. Alt sunet de clapă lovită cu ciocănelul, mai înalt.

– Ce supărător, muștele ăstea sunt peste tot!

– Dar tu ești rea de muscă?

Râs nervos, deranjant și strident din parte dei.

– Ce stupizenie! Doar le știi. Bâzâie, dar nu înțepă!

– Ești sadică?

Buzele plin-senzuale, rujate bordo-închis dezvelesc un zâmbet crud.

LA SUPERMARKET

Chivuța se așază pe mânerul lat al fotoliului colonial, moștenire de la mătușa Vera, mare colecționară de antichități, pe care nepotu-i Pavel, soțul dumneaei, cu mare dificultate l-a urcat cu niște vecini la etajul patru al unui bloc din regie, căci la toate încercările rezistase a nu încăpea în lift.

- Zi-i ascensor dragă, se alintă Chivuța.
- Ba nu, lift, vezi bine că-i mai scurt! tuși soțul, cuprinzând cu brațul drept talia consoartei, strânsă ferm de cordonul capotului.
- Te-ai înecat cu cafeaua, puiule, că stai prea pe spate. Ridică-te puțin în *fotel*, îi luă dumneaei farfurioara și ceașca din mână, și... lasă, te rog mult, la televizor buletinul de știri.
- Nu pot puică, prea bate din gură prezidentul. Mă înnebunește, nu alta.
- Numai puțințel, știi că-s moartă după turism. Acum avem și noi voie să ieșim în străinătate. Bater atât! Mai facu-ți după aia o cafeluță Amaroy, așa cum îți place ție.
- Bine, fie, se înduplecă el.
- Ce *riclamă* ne-a făcut la Paris puiule! Asta da, să fie cunoscută și țara noastră, că prea e frumoasă. Numai o femeie ca ea putea să fie la înălțime.
- Bărbatul strânse din dinți, de își subție buzele. Chivuța-i prea feministă, zicea domnul, ea, despre el, c-ar fi misogin.
- Da', de ce semnează socoteli greșite și papă sute de mii de euroi din banii publicii?
- Lasă pui, că oricare ar face la fel. Trai pe vătrai! E campanie de promovare. Știi ce scria în "Informația"? C-a încălecat pe calul *traian* și s-a plimbat pe plajă pentru a revigora herghelia.
- Troian, puică, Troia i-o cetate din antichitatea grecească, unde Ahile l-a învins pe Hector. Au cucerit-o prin vicleșug cu un *calcadou* găunos ce ascundea oșteni.
- Hai să *ne excursionăm*, ca s-o vedem și noi puiule.
- S-a dus ca toate lucrurile mărețe, ce-s azi o ruină! Acum nu mai e la greci, e tocmai pe la turci, vizavi de insula Lesbos.
- Puiu, tu ai timp să citești, pe când eu la cratiță?! Ultima oară mi-a luat foc integrama de la aragaz!
- Soneria de la intrare sună prelung, de trei ori la rând, până ce unul dintre consorți se îndură să își strice liniștea conjugală și să deschidă ușa. Mai sprintenă, doamna casei lasă broșura, cu titlul "Careul magic" pe copertă, suplimentul unui ziar de mare tiraj, cu careul neterminat, pe blatul mesei de gătit.
- Să trăiești taică Mitru!

Pavel îi luă rucsacu burdușit din spinare, cu pânza de culoare kaki, dar atât de spălăcită, de parcă făcuse în al doilea război mondial campaniile în ambele sensuri.

– Ce mai e nou tăicuță pe la țară? se interesă Chiva.

– Da ce să *hie*, prăpăd și sărăcie. Iacă v-am adus de-ale gurii că l-am tăiat mai de timpuriu pe Guiță, că nu aveam ce-i mai pune în troacă.

– Da nu mai trebuiește taică, frigideru-i aproape plin. S-au deschis atâtea *supermarketuri*!

– Cum zici *há*, că n-am mai auzit d-ista?

– Supermarketuri taică, adică niște magazine foarte mari, în care găsești de toate. Te plimbi câtu-i ziuica de lungă și iei un cărucior de cumpărături...

– Cât de multe ai vrea, numai bani să ai, completă consoarta.

– Mă duceți și pe mine măcar odat' să văd minunea ista! Ca la Maglavit.

– Bine taică, te duc eu când vrei, numai să stai la oraș îndeajuns. Cine dă de mâncare la animale?

– A' lu' Măcălău, știi, stă numai piste drum. Ăla știi, doar la *îșcoală* în primare a fost cu doi ani înaintea lu' Pavel.

Pavel parcă mașina pe la mijlocul coloanei de automobile. Bătrânu' vâri în buzunar batista pe care a întins-o pe banchetă pentru a nu murdări stofa cu "*cioarecii de la țară*". Au luat un cărucior contra unei fise și intrară tustrei în Real. Fostul ceapist începu a se șterge deseori la frunte, căci nădușea sub căciula de oaie, iar gândurile i se împleticeau deoarece opulența mărfurilor oferite pe rafturi întrecea orice fanuezie.

– Am lucrat atât' la colectivă și comuniștii tot de la noi luau. De ce n-o făcut ăia o boltă mare ca ista?

– Aveau ideologie taică, viitorul luminos al omenirii.

– Păi bolta nu-i tot viitor?

– Nu asta-i numai prezent. Viitor e să bați mult mai departe!

– Așé cam cât Grosse Berta⁴²?

Au oprit pe la toate raioanele. O sticlă de vin de Italia, portocale de Spania, ciuperci din Turcia, pâine și cașcaval de marcă și o

⁴² tun german din primul război mondial

căciulă model filandez cu clape pentru urechi. La casă fiul scoate un card și plătește din cont.

- Măi, tu n-ai bani la tine? se miră tatăl.
- Nu trebuie, că-i mai ieftin cu plasticul.
- Mai ieftin decât cu bani, há? repetă pentru sine tatăl ceapist și foarte nedumerit și încălzit, buf! cu căciula de oaie mocănească cu fundul rotund de gresia antreului, unde crapă cu zgomot.
- Dă și mie clopul ăla urechiat, că *voi să mă iuropenizez!*

MERCUR, NOMENCLATURISTUL și parizărul cu soia

Nu am întâlnit *popor* care să deponă mai multă energie și patos în comentariile politice ca cel *român*. Dar cum nu suntem oameni politici și nu ne pricepem deloc la politică, considerăm că nu avem niciun drept de a ne adresa în acest mod general, deci a invoca poporul, asta fiind de atribuția numai a unui politician sau și mai mult, de a-l convoca referendum, asta fiind de atribuția numai a onor! președintelui, fie că formularea uneori ne pare cu mult tâlc: una așa și așa și alta pre-prea! De ce n-ar fi bicameral cu 200+100 care tot atâta fac, număr al naibii de plin de mister, poate considerat norocos de cine știe care vraci? Și dacă se încurcă camerele, nu-i chiar prea rău, că poate ies legi mai puține, dar făcute mai domol, să nu le tot schimbăm ca pe cele speciale! *Unde-i lege nu-i tocmeală* și-a găsit replica modernă în *o lege mai specială*, că, dacă tot suntem egali, de ce unii să nu aibă mai mult?! Cât despre mine și compania, noi putem doar dialoga simplu față-n față cu un individ, versus cetățeanul român, despre care “absolut sigur” nu putem emite nicio părere că este fie un bun, fie un prost alegător. Căci prea des a fost pus de oamenii politici într-o situație foarte delicată și anume dintre două rele să aleagă ce-i mai puțin rău. *Adică, bré, în toată țara asta să nu se*

mai gădescă nici-un om bun? Da', vezi bine, că politica e murdară și dacă te bagi în ea îți scotocește trecutul și adversarii aruncă în tine cu lături. Ba chiar, deunăzi, un instalator, care extindea la servicii în aripa nouă climatizarea, mi-a dat o replică ce m-a lăsat fără grai. "de astă dată a ieșit cel mai rău"! Neștiind nici care-i bun și nici care-i rău, nici care-i de dreapta și nici care-i de stânga, companioana mea, cu spiritul fin de observație, ce caracterizează sexul educativ, îmi zice:

– Ascultă Dane, e o confuzie generală!

– De unde confuzie? replic eu încurcat. Tot timpul am fost cu capul pe umeri!

– Acum ne mint ăia de sus! Înainte am trăit o utopie, dar ăi de sus credeau în ea și încercau și pe noi să ne facă să credem, pe când acum credem noi în ce-ar trebui să fie, în cuvinte mari: *democrație, libertate*, idealuri de la *patru ș'opt*, ce înainte ne lipseau, dar ăi de sus nu cred deloc, doar mint de îngheață. Tot universal, trei, patru partide, că tot unii dintre ei ies. Pe față vorbe înalte, pe din dos fură să ajungă cât mai sus în high-life și în mass-media ne mint cu nerușinare!

– Cum se poate, doar s-au schimbat?! Nu mai sunt tot cei de dinainte, acum sunt alții, mai democrați!

– Ba da, numai că sunt din eșalonul doi și nu mai îi ține nimeni în frâu. L-au împușcat pe Ceașcă, nu mai au cultul personalității și nici frică de ea sau de Dumnezeu nu au. S-a dus doctrina cu proprietatea poporului. De la epoca lumină am trecut la cea a capitalismului sălbatic. Au slujit partidul fără avantaje ...

– Cică?! Așa zic ei acum?

– Da, zic ei, dar întorc medalia pe dos: de nu-i socialism, e capitalism, ca să facă avere cât mai repede și cât mai multă cu alcoolii lor.

– Cum să slujească fără avantaje? Nomenclaturiștii aveau mașină, șofer la scară și casă din plecări. Știi câți au cumpărat vile cu grădină pe mai nimic de la spațiile locative sau regia de protocol, vreau ca bărbat să par mai analitic și deci detaliez democrația postcomunistă pentru privilegiați.

– Dragă, vă văd cam tineri, se amestecă în discuție un bătrânel cu o *figură foarte cumsecade*. Nomenclaturiștii, cum zici matale, au rămas cu noi în țară să ducă greul, nu au părăsit corabia nici

după la revoluție, ca transfugii ăștia, care acum ne-au invadat hotarele ca popoarele migratoare.

– Ce greu, nene, că ei aveau de toate: vile de protocol, case de odihnă, aprovizionare de la gospodăria partidului și magazinul Mercur. Chiar crezi lozinca că au mâncat parizăr cu soia? mă oțărăsc.

– Da, au mâncat, zise cu multă simplitate și bună cuviință uncheșul, doar sunt oamenii noștri promovați din popor, accentuă tare hotărât. Să nu mai aud de trădători, cu ifose de vest, care nici nu mai știu limba română! Ridicase tonul devenit deja destul de intransigent și totodată părând foarte iritat.

– De unde știi ce, cum, unde și dacă au mâncat, rogu-te frumos? intervine nevasta.

– Păi, știu eu mai bine ca voi, am avut timp să iau seama, căci unii au fost chiar vecinii mei. Îl știți pe Marinescu de la județeană? De câte ori treceam pe acolo nu exista să nu mă primească. Striga tocmai din birou înainte să revină secretara ca să mă invite. Mă întreba ce mai e nou prin sat, se cunoștea cu multe din rudele mele că eram din sate vecine; de la comuna lui la satul meu doar patru kilometri, că al meu era cocoțat mai spre munte. Iar ca vîrstă să fi fost la număr cu vreo trei ani mai mare. Un om tare popular!

– Dar, iacă, știu și eu taică, undui tonul și trupul consoarta, de unul de la Comitetul de Cultură și Educație Socialistă, tov. Paraschiv, coleg cu Marinescu, cum că soția lor primea bucate de la Mercur. Mi-a dat și mie telefonul lor, dar nu i-am prins șase zile. Și când într-un târziu a răspuns, tipa de pe fir mă întrebă cum mă cheamă și dacă a văzut că nu-i dau vreun nume de pe listă, s-a acrit că *nix*, și pac, numai ce pune receptorul jos. Până ce a cumpărat Paraschiva pe numele ei pentru mine nu am avut acces

- Dacă-ți spun eu, crede-mă, că-s mai trecut prin viață, că erau de-ai noștri din rîndul clasei muncitoare. Și erau populari dragă, Marinescu întotdeauna participa activ la nedeile populare ale muscelenilor. Mânca, bea, glumea, ca tot românul, asculta populare și ceva mai rar, chiar juca. Odată a jucat-o chiar pe Maria Blotor, cântăreața noastră de populare, c-a apărut și la T.V-

eu la invitația ei și-au cântat împreună. Îți spun drept că avea voce, nu ca maneliștii de-acum, o voce nu chiar de lăpădat.

– Bine taică, dar cu femeile ce treabă a fost aia să interzică avorturile?! Câți copii nu și-au mai plâns mamele dispărute în chiuretaje insalubre?

– Treaba o fost că tovarășul prim dorea să fim un popor mai numeros, deci mai puternic. “Douăștrei de milioane, zid de cremen’ la hotar”. Ce era rău în a avea patru copii în casă?

– Cu ce să hrănești și să îmbraci în comunism patru copii, când au raționalizat totul, că am ajuns de stăteam la coadă și pentru pâine și pentru ștrampăli?

– Lasă, duduie, că nu a fost așa cum zici, nu a fost chiar așa de rău! După cum văd matale trăiești și poate ai copii mari, doamne ajută să-i vezi undeva pe sus! Mă scuzați, mă rog, o clipă.

În parcare a ieșit un colos de automobil de teren, marcă japoneză, ultimul răcnet, total nepotrivit pentru străzile înguste ale urbei, făcut mai mult pentru piața americană decât pentru Europa de Est. Bătrânelul se repezi când un tip gras și cărunt, coborând din mașina înaltă, se chinuia să-și treacă burta prin deschizătura portierei. Îl salută milițienește la cozorocul șepcii proletare. Dolofanul îi acordă un surâs apatic, trânti portiera și fără a-l lua în seamă îi întoarse spatele și se duse să cumpere flori, în timp ce bătrânul nostru îl urma cu pași mici, tare supus, asemeni unui cățeluș.

Tot atunci, la urechi, îmi ajunse un bonjour. Consoarta pupicea un fost prieten, auster, în treni, cu o chelie bordurată de un păr sur, tocmai reîntors din Paris.

– Un colocviu despre rolul românilor în cultura franceză?! se mira și se entuziasma femeia.

În timp ce noi, rămașii “*să construim cu eroism comunismul*” în patria mamă, făceam eforturi să conversăm în limba lui Voltaire, *seulement pour l’usage*⁴³, bătrânelul trecu pe alături. Auzind ceva din conversație se apropie și ne boscorodi în față:

– Mama voastră de transfugi! Ați venit să ne vindeți țara! Acasă la voi, cărați-vă înapoi acasă, canaliilor!

⁴³ numai pentru exercițiu (fr.)

Ne întoarse ostentativ spatele grozav de agasat și aranjându-și cu dichis revoluționar șapca proletară se îndepărtă prin viermuiala pietonală.

PROFESOR DEMOCRAT

Un fost liceu actualmente Grup Școlar Agricol din municipiul Z, așezat destul de aproape de centru. Elevi puzderie, dar ce elevi! Și peste 30 în clasă și majoritatea de nota 5, cu indulgență ... La noi vin toate „ciurugurile” zicea cu amar Smărăndeașca profa de biologie. Domnișoara A, proaspătă absolventă de educație fizică, și domnul C, vechi profesor de fizică cu gradul unu, au ajuns pe nepusă masă la cuțite.

– Fii atent dom’le cu A, îl avertiză odată directorul pe simandicosul profesor C. S-a redus numărul de ore, mai redu și tu programa! Are elevi foarte slabi în clasă.

– Fizica este *ceva*, domnule director, nu este nici irigații, nici mecanizarea agriculturii. De ce ați dat dirigenția unei vipere, pentru ca să o suportăm cu toții?

– Nu-i o viperă oarecare, e cobra scuipătoare! Cui să-i dau, cine ar fi putut pune la punct cea mai slabă clasă din liceu? E tânără și de educație fizică, deci are multă energie.

Spre vară și domnul C venea numai cu ochelari de soare la liceu să nu îl scuie cobra în ochi. În clasă lăsa totdeauna neonul aprins pentru a vedea mai bine, deși unii elevi protestau că excesul de lumină îi supără la ochi, pentru că e vară și afară e soare. Ora de fizică pe la unsprezece și, redusă după noua programă la numai o oră pe săptămână.

– Nu mă interesează optica, ți-pă o elevă în mini din ultima bancă cu genunchii sprijiniți de marginea mesei de scris de îi ajungeau până la bărbie.

– Dacă nu te interesează, atunci cum se face că porți ochelari?! replică profesorul.

– Nu aveți dreptul să vă legați de înfățișarea mea, se maimuțări fata. Îi spun mamei și vă cheamă în consiliul profesoral.

– Dar nu mă leg, dragă, de înfățișare, nu fac decât să îți atrag atenția la aplicațiile tehnice, care ne ajută să trăim normal.

– Da' dvs. de ce purtați *binoacle* caraghioase de soare. Ha, ha, ha! răspunse impertinent eleva interpelată.

Toată clasa se puse pe râs zgomotos.

– Ba, pardon, nu ai dreptul dumneata, o elevă, să faci aprecieri la adresa mea! Aici eu sunt profesor și suntem la oră. Poftim la tablă și desenează două lentile: una convergentă și alta divergentă.

Eleva se îndreptă spre tablă balansând foarte pronunțat fundulețul printre rândurile de bănci. Ajunsă acolo desenă o pisică cu coada-n vânt, având atât posteriorul cât și capul, întors printre picioarele din spate, direcționate spre clasă, ridică ambele brațe în sus și începu să trimită alternativ cu mâinile bezele la plenul clasei. Vacarm de nedescris. Planoare de hîrtie lansate spre tablă, dintre care multe aterizau pe catedră.

– Aveți nota doi, scrâșni profesorul și apoi adăugă scurt, *ieși afară!*

Luând aminte, un zdrahon de flăcău din spate se ridică în picioare trântind cu zgomot scaunul rabatabil, sări pe masa de scris și începu a urla:

– Ieșiți afară, ieșiți toți afară!

Mai mulți din clasă părăsiră băncile și fugiră tropotind, făcând înconjurul clasei asemeni unei miniherghelii de mânji. Profesorul fugi după ei încercând să îi dea afară, dar la vuietul general al clasei și refuzul lor, renunță, își luă catalogul și plecă tremurând de furie.

Roșu de mânie se îndreptă spre cancelarie. Pe coridor zdrahonul și fata cu mini și părul tapat se pupau pătimaș. Ea cu mâinile încolăcite după gâtul lui, el cu antebrățele cîrlig după talia ei, amândoi sprijiniți de calorifer pentru a nu-și pierde echilibrul sau

a șterge lavabila peretelui. Profesorul scrisese o propunere de sancționare a fetei și a zdrahonului. După trei zile fu chemat la direcțiune. Când intră directorul și diriginta deja îl așteptau. Un complot, se îngrozise C, recunoscând cerea de sancționare cu scrisul d-lui pe birou.

– Domnule profesor cred că știți de ce v-am chemat, începu directorul cu ton protocolar.

– Bănuiesc, ca să facem disciplină în liceu. Nu putem ține orele, dacă elevii fac dezordine și ne ofensează în plenul clasei.

– Dar ce doriți să le facem domnule coleg?! Educația are un rol înălțător, nu avem dreptul să distrugem tineretul cu parul! Trebuie să fim democrați! se dovedi conciliant conducătorul.

– Adevărul este că domnul profesor nu știe cum să se impună, eu mă înțeleg foarte bine cu clasa respectivă, accentuă dra A.

– Așa zis te înțelegi!? râse sarcastic C. Cum dragă?! Jucând miuța sau baschet pe terenul de sport? La dumneata poate fi debandadă și gălăgie că mingea e rotundă, dai în ea sare, o arunci pică și țipi ca nebunul, dar la mine trebuie să lucrezi cu capul, să înțelegi fenomene și să calculezi.

Figura colegei tinere trimitea reflexii, pe obrajii rotunji lucea rozaliu fondul de ten, pe buzele pline purpura rujului Deborah Atomic Red⁴⁴, dar printre arcuirea lor sâsâia o limbă de viperă.

– Ba pardon, eu nu predau numai sport ci și dans sportiv și jocuri de societate.

– Păi, *zdrahonel* e prieten cu *fășnețuca* și să vedeți ce pupicuri de societate trag în pauze sprijiniți de calorifer.

– Și ce anume vă deranjează la asta? Amintiți-vă că odată ați fost și dv. tânăr. Un pupic e doar un pupic și atât!

– Tânăr sau bătrîn nu se face să te săruți prelung și languros în instituții publice! Asta se cheamă impudicitate. Ce facem, abdicăm de la decență, să nu zic mai mult, chiar de la morală?

– De ce ziceți că-i prea lung, doar nu i-ați cronometrat. Și languros, cum vine asta languros?

– Păi languros, dacă nu știți *domn'șoară colegă*, accentuă proful cu subînțeles, se numește atunci când îți apeși buzele la strivire, mai bagi și limbuța în gura celuiilalt de te săruți

⁴⁴ marcă de ruj american

franțuzește, iar trupurile nu stau de pomană se unduiesc și se freacă unul de altul, deci se pipăie să se simță mai bine, că de-aia stăteau dumnealor elevii proțâpiți pe calorifer.

– Ha, ha, ha, râse A isteric, lovindu-și ostentativ coapsele prinse în blugi cu palmele și privind c-un licăr ciudat pe colegul C.

– De, sunteți mai în etate și deci cu o mai mare experiență în domeniul sexului, conchise echidistant directorul. Slavă domnului că anul acesta nu avem nicio elevă gravidă în liceu!

Desigur comportarea față de o gravidă impunea o mult mai mare atenție, doamne ferește de iminența unui avort. Eleva nu trebuia stresată de către profesori sub nici un motiv!

La terminarea programului școlar în fața cofetăriei din colț doi elevi din a douăsprezecea C, cu părul tare răvășit dat cu gel, stăteau de vorbă cu diriginta. Unul se desprinsese din grup, se apropie de profesorul C și îi înmână invitația la banchet, adăugând:

– Vă rugăm să veniți, să vă împăcați acolo cu *diriga*.

Diriga, ca antrenoare de dans sportiv, ținea morțiș să-l învețe pe colegul C să danseze mai bine. “Tangoul argentinian, o nebunie, un dans numai lipici, plin de senzualitate”, dar C, mai în vârstă, se ținea la distanță cum că *se demolează*.

– Scumpă colegă, sunt numai de fizică, m-am cam lăsat de *educație*, îi șopti el într-un târziu epuizat, când în timpul unei piruete strânse la fiecare clătinătură a capului, cercelul cu toartă al partenerei tinere îl lovea ritmic peste vârful nasului.

Ce de bobârnace poți primi în sistemul nostru educațional, dacă nu știi cum să te pui la punct cu moda și morala!

BACALAUREAT 2000

Fie că-i zicem bacalaureat sau matură an de an programa examenului a fost schimbată de onor ministerul statului nostru mijlociu, dar ambițios, în tumultoasa tranziție, în care, de altfel,

însuși ministerul și-a tot schimbat denumirea. De la *Ministerul Învățământului* la *Ministerul Educației și Cercetării*, apoi s-a mai adăugat și *Inovării*, ca și cum, vezi doamne, dacă *educi și cercetezi* trebuie să bați pasul pe loc, adică nu inovezi sau mai mult chiar inventezi. Dar la noi, la români, a *inventat* poate avea mai multe semnificații, deci poate fi interpretat, iar răuvoitorii pot zice c-ar înțelege că înseamnă a vorbi în dodii sau a bate câmpii, deci nu avea ce căuta în denumirea unui minister care se străduiește constant la facerea bugetului și la desele lui *rectificări* să obțină 6,5% din PIB.

Într-un centru de examen al unui oraș, nici prea mare, nici prea mic, pe undeva prin țară, între președintele comisiei, un doct profesor universitar și vicepreședintă, o binecunoscută directoare a celui mai renumit liceu din urbe, a izbucnit o discuție aprinsă privind interpretarea atribuțiilor, nu sarcinilor cum se zicea anterior, ce le revin conform regulamentului elaborat de onor ministerul. Directoarea îl interpelează pe domnul universitar cu *Preșu*, iar dumnealui pe dânsa cu *Dora*.

– Poate nu o să avem cazuri speciale! zise Preșu.

– Ba, chiar că avem unul de toată frumusețea. O să-l cunoașteți cu siguranță: un fiu cu-o mamă *reclamagioaică*! îl informă Dora.

– Dar ce poate fi atât de grav?

– Păi este, că în regulament scrie, moment în care secretarul, informatician al comisiei, se apropie de dumnealor cu regulamentul în mână, și citește: „*pentru cazurile speciale se va asigura un spațiu separat de examen și asistență la redactarea lucrării candidatului*”.

– Ce vrea să zică cu asta: „*și asistența la redactarea lucrării?!*” Cine o să instruiască supraveghetorii?

– Nu le mai zice așa, acum se numesc *asistenți de sală*, Dora.

– Doar nu vrea ministerul să scriem noi pentru candidat lucrările?! cu perplexitate Preșu.

– Să sperăm că nu se ajunge chiar până acolo! replică vrăjmaș directoarea.

În fine, la probele orale comisia, la care era repartizat și respectivul candidat, se găsea într-o sală chiar vizavi de cabinetul medical, pentru ca nu cumva să aibă tânărul vreo emoție necontrolată și să fie necesară intervenția directă a medicului.

Mama îl aștepta la ieșire în capătul culuarului, pe un fotoliu, pentru a da băiatului pastila, comisia chema telefonic taxiul și dumnealor pleacau acasă.

Încep probele scrise. Româna trece cum trece, dar vine la rând matematica. Preșu însoțit de Dora iau sălile la rând pentru a ștampila lucrările secretizate.

O asistentă: “Ce ziceți, pe asta trebuie să o anulăm pentru că din neatenție s-a scurs pasta și a ieșit un porcușor acolo ...”? Și arată cu unghia superlungă, oțată a arătătorului o îngroșală a scrisului.

Preșu: “Nu e nevoie, e pe la mijlocul textului, abia se poate observa.”

De alături viced: “Vă atrag atenția că trebuie să respectăm *regulamentul* de desfășurare a examenului!”

– Păi, atunci să anuleze semnul cu o linie.

– Întâi să-l pună între două paranteze, că nu face parte din text. Apoi să tragă linia, așa zice *regulamentul*!

Ajung în sala cu pricina, foaia de concurs pe masă, profesoarele asistente una în față la catedră, alta în spate, dar candidatul problemă ia-l de unde nu-i.

– S-a dus la toaletă îi lămurește doamna de la catedră. Au voie în timpul examenului, cică pentru necesități fiziologice.

– Chiar acum? protestează Preșu.

– Atenție, vă rog, e scris *în regulament*, domnule! Nu putem să nu-i lăsăm pe candidați, dacă scrie *în regulament*! și cu un aer înțepat Dora ridică tonul.

– Dar totuși, doamnă colegă, slavă domnului, sunt tineri adolescenți, nu sunt nici sugari și nici boșorogi de peste optzeci de ani cu pampersii! Nu se scapă pe ei doamnă, debită exasperat Preșu.

Preșu dă să ștampileze foaia de concurs pe colțul careului secretizat, dar Dora o ridică cu rapiditate de pe masă și-o duce la piept într-un gest ocrotitor.

– Așteptați să vină candidatul! Scrie *în regulament* că ștampila se pune în prezența candidatului.

– Dar bine, doamna mea, ăsta nu a scris mai nimic.

– N-are a face. N-am chef de reclamații de la mama dumnealui.

În fine apare și candidatul, o față lată, inexpressivă, cu doi ochi glaciari de vietate polară. Când ies din sală, pe coridor Dora întreabă o supraveghetoare.

– Cine l-a însoțit la toaletă?

– N-a avut cine, suntem numai două femei pe coridor și nu putem intra în toaleta bărbaților.

Preșu, de alături, curios:

– S-au cerut mulți la toaletă?

– E-o circulație teribilă, un du-te vino ca-n pauză!

– Asta înseamnă că elevii profită?!

– Lor să nu le meargă mintea, lor, la de-alde astea, păi la chiul șmecherii sunt întotdeauna primii!

Preșu intră să verifice toaletele de băieți. Prin coșurile de plastic de lângă vasele de porțelan plin de hârtii scrise. Preșu le ridică cu scârbă igienică, le dezdoiește și netezește pentru a le putea citi. Pe unele, subiecte de la proba scrisă rezolvate. Dezastru ... Dar dacă? și cuprins de o bănuială Preșu închide capacul și se ridică pe vasul de WC pentru a băga mâna în interiorul rezervorului cu apă. Rezervorul gol de apă, dar plin de fițuici! În dreapta robinetul închis. Aha, de-aia nu funcționa apa la WC și o duhoare înăuntru de excremente nespălate. Iese pe culuar cu fițuicile în mână.

– Uitați cu ce se ocupă dumnealor, când merg la toaletă, țipă Preșu întinzând fițuicile spre femei, la vedere.

Dar Dora își face vânt cu palma la nas pentru a îndepărta mirosul neplăcut.

– Vă rog să intrați în toaleta fetelor pentru a distruge cuibul de copiat și a confisca corpurile delictive! țipă congestionat Preșu.

Supraveghetoarele schimbă priviri pline de subînțelesuri între ele. Dora impasibilă, de alături:

– Mai sunt candidate în toaletă?

– Da, bănuiesc că mai sunt! zice una cu părul decolorat blond-platinat și fața puternic machiată.

Cealaltă cu ten măsliniu tace, cu privirea ațintită în jos. Între timp viermuiala de pe coridor continuă și se aud zgomoturi de uși trântite de la cele trei săli de examen scris. O candidată iese de la closet abordând un surâs mefistofelic, amestec de nevinovăție și satisfacție ilicită. Alte două cu unduiri de trupuri suple dau să intre. Preșu le blochează ușa punând mâna pe clanță.

– Vă rog insistent să inspectați toaleta! poruncește ațintind o privire crâncenă asupra blondei platinată, care i-o susține cu tupeu. ... Și cu un ton complice: și în mod special coșurile și rezervoarele de WC!

Supraveghetoarea intră și se întoarce și dumneai cu un teanc de foi scrise cu creionul.

– Sunt mică de statură, la rezervoare nu ajung!

– Lăsați că merg eu. O să ajung sigur pentru că sunt de sport, se oferă într-un târziu bruneta.

Profesoara intră în toaletă, iar elevele așteaptă.

– Dar sunt numai ciorne, vrea Dora să liniștească președintele. Nu se iau în considerare.

– Ciorne de la cei care au terminat și acum îi, cu ton plin de pudoare, „ajută“ pe ceilalți! Frumos exemplu într-un oraș ca al dvs. și într-un liceu de renume!

– Dar candidații pot părăsi sala de concurs pentru necesități fiziologice! recită Dora cu exactitate. Scrie în *regulament* domnule președinte și trebuie să-l respectăm cu toții.

– Dar doamnă, de câte ori pot ieși din sală? se interesă de alături retoric Preșu.

– Nu este precizat! cântă *altissimo*⁴⁵ directoarea cu voce de soprană.

– Haideți să vedem în celelalte săli de concurs, răsună vocea de bariton a șefului.

În prima sală o treime din băncile de concurs fără candidați, plecați desigur pentru necesități fiziologice spre toalete. Preșul le întreabă pe asistente, citește și recitește *regulamentul* și într-adevăr, o *lacună îngrozitoare*, numărul de ieșiri la toaletă nu fusese precizat.

Între timp spre amiază, când proba scrisă se apropia de sfârșit hopa, apare inspecția din minister. Dumnealor îl întreabă pe Preșu și pe Dora de *protocol*. Nu s-a făcut protocol pentru că s-a primit o circulară de la minister că este interzis și vor fi verificați. Inspectorul spuse “foarte bine”, apoi dori să vadă cazul special. În sală numai candidatul cu două asistente.

⁴⁵ f. înalt (it.)

– De ce nu s-a deplasat comisia cu subiectele acasă?! Ce fel de asistență la redactarea lucrării i s-a dat candidatului? se revoltă președinta comisiei județene, în funcția obișnuită inspector școlar general adjunct.

Supraveghetoarele de sală, devenite între timp asistente, ridică din umeri nedumerite. “Ce fel de asistență la redactare trebuie dată”, întreabă și dumnealor în cor.

– Doamne Preș..., vă fac direct responsabil pentru nerespectarea regulamentului de bac...! țipă șefa comisiei pe județ.

– Eu v-am prevenit, să respectați întocmai ce scrie în *regulament*, cântă altissimo din nou Dora.

La următoarea probă scrisă mama candidatului sosește imediat după ora 8,00 și cere să vorbească cu comisia. Dorește ca proba să se susțină la domiciliu, deoarece starea de sănătate a neprețuitului fiu, acum candidat la bac..., s-a înrăutățit. Dora solicită mamei să adreseze cerere scrisă comisiei. Se face un plic de concurs separat, lipit și sigilat, pe care cei doi asistenți îl duc la adresa candidatului însoțiți de jandarmi.

– Nu uitați de asistență la redactarea lucrării! îi previne Dora, plină de energie.

Asistenții se reîntorc ultimii în comisie cu lucrarea secretizată, sub paza jandarmilor, după ce timpul de trei ore expirase de mulțisor și borderourile împreună cu lucrările din toate sălile fuseseră predate.

– Ei, cum a mers, de ce parcă lucrarea asta singură are mai multe ștersături decât răspunsuri valabile? Păcat, de scris, ce caligrafie frumoasă!

– Nu-i al candidatului! Anul următor eu nu mai vin la examenul de bac. Auzi asistență!?

– Așa scrie în *regulament* domnule profesor, așa a stabilit ministerul, ridică tonul Dora.

– Cum se face de m-a obligat să-i scriu lucrarea?! Scrie aia, șterge aia, corectează aia! Stimată doamnă, candidatul nu-i director, iar eu dactilografă!

– Vai de mine, să nu care cumva să fi scris ceva de la dumneavoastră, că pușcăria ne mănâncă! se agită Dora.

– A tot încercat dumnealui, cu mămicuța lui, dar eram și eu de față și împreună cu colegul îi tot ziceam că nu știm. Asta-i și adevărul suntem de altă specialitate, adaugă a doua asistentă.

Timpul trece repede, comisia de evaluare corectează lucrările, se afișează rezultatele, cazul special a picat la două probe scrise. Mămicuța scrie contestații, câte una pentru fiecare probă. Ca și în alți ani contestațiile se primeau între orele 16,00 și 20,00 de către centrul de examen și apoi erau duse la centrul de evaluare, unde membrii comisiei petreceau noaptea pe baricade, dăi cu scosul lucrărilor din top, dăi cu secretizarea notelor și a numelor corectorilor. În *regulament* o altă *lacună teribilă*: modul de secretizare nu era specificat. În județul Z se folosea un top de hârtie bleu-marin, care putea masca mai bine notele celor doi corectori, să nu se poată descifra scrisul de dedesubt. Mare tevatură!!! Triază lucrările, îndoaie un colț mare peste cel secretizat, folosește o fâșie de hârtie albastră tăiată în prealabil, unge-o cu lipici și întinde-o peste. Terminară după miezul nopții, se desparte și comisia de la evaluare și numai președintele cu vicede iau automobilul din parcare și hai spre comisia județeană cu sediul la inspectorat, în mansardă. Luminile din curte și clădire stinse, dar portarul îi conduce pe trepte cu lanterna. Preșul de la evaluare, un profesor spre pensie, de modă veche, extrem de manierat pupă mâna inspectoarei generale adjuncte. Aceasta tronează în mijloc, iar la marginea biroului secretara preia topul cu lucrările sortate cu borderoul deasupra. Dar adjuncta bagă pixul sub hârtia albastră, aceasta se dezlipește la o margine și dacă tragi cu colțul ochiului poți citi nota și numele corectorului din rândul de jos. Cu o figură de inchișitor decretează:

– Doamnă vice, domnul preș... poate pleca la hotel, dumneata însă rămâi să secretizezi toate lucrările din nou.

Și, dăi, femeia cu alte două colege inspectoare trage, prin noaptea rămasă, la relipit până spre ziuă.

Dimineața Preșurile apar la serviciul de contabilitate al inspectoratului pentru a ridica cheltuielile de deplasare. Restul, adică diurna și salariul, vor fi vărsate direct în conturile bancare, dar mai târziu, circa peste o lună. Pe hol, înaintea secretariatului inspectorului general, se întâlnesc, ca făcut, cu inspectoarele și directoarele, foste vicepreședini, la mai multe comisii și se

opresc pentru a-și lua la revedere. În prealabil femeile cu funcții de răspundere discutaseră între ele.

– La corectori nu se mai plăește deplasarea și diurna!

– Diurna înțeleg, dar deplasarea, cum se poate!? Doar le-am completat formularele și i-am pus pe președinți să le semneze!

– Degeaba, inspectoratul a dat o circulară, trebuie economii în învățământ, stop risipei de la buget!

– Asta da guvern! Să-l bagi undeva ...!

– Deocamdată ne trage el pe noi la fund! Cei din preuniversitar primesc salariile numai în octombrie!

Președinții între ei, deja avizați, pentru că după ce au semnat contractul de a se prezenta la bacul respectiv fără a se preciza remunerația, hotărârea M.E.C. a fost publicată în M.O.R. la o săptămână după începerea probelor. Georgescu și Predescu țin să se lămurească ...

– Predescule, cine te-a pus să rămâi!?

– Datoria, nea Georgică! Cum să dezertez de la bac când am semnat un contract. Cu cine să mă înlocuiască?

Georgescu cu lejeritate:

– Uiți de tinerii noștri! Viața merge-nainte, vin alții la rând! Dacă au redus salariile de la 1150 la 850 lei impozabili, la ce să mai rămânem? E șarlatanie curată!

Predescu conciliant:

– Ce putem face pentru elevi e să asigurăm un bac normal. Sunt județe cu promovabilitate, în proporție de peste 90%!

– Non multa, sed multum⁴⁶!

– Ai văzut contestațiile? Le-au făcut tocmai unii, care nu știau că au fost protejați!

– Inadvertențe, mult stimate profesóre! Trăiască tinerimea universitară!

– Fii atent, don Georgică! Posturi de copişti studenți sunt scoase la concurs și prin universități!

După o prea lungă pasivitate, în timpul căreia conversația colegilor a fost tratată cu superioritate distantă, intervin alți doi universitari: un calculatorist costeliv cu păr cârlionțat încăruiț de timpuriu, urmat de un istoric bondoc și mustăcios.

⁴⁶ nu mult, ci de calitate (lat.)

– Auleo! Ați văzut reclame pe e-bay⁴⁷ – plin de mijloace de copiat numite e-spy⁴⁸.

– Dragă colega, își șterse doct istoricul, dintr-un centru universitar cu tradiție îndelungată, chelia bombată, atunci e foarte simplu! Nu ai decât să vezi dacă a reușit să corecteze în cursul matala greșelile de redactare și să-i dai zece plus!

Consiliere din partea unei firme de vânzări pe internet

Vă recomandăm cele mai noi sisteme spy pentru bacalaureat și admitere la facultate: microcâști wireless-Bluetooth fabricate în Japonia, cele mai mici din lume de 8 mm cu o durată de funcționare a bateriei până la 12 ore, care se introduc în ureche cu ajutorul unei pensete, fiind absolut nedetectabile de radiolocație, sau alte dispozitive. Microcasca se poate conecta la o gamă variată de antene, de exemplu antena portofel, antena centura la piept sau la curea, antena cravată, pix sau ceas Bluetooth.

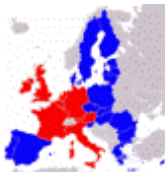
Consiliere din partea unei firme de protecție și pază

Nu vă recomandăm folosirea mijloacelor de copiat electronic de ultima generație. Oricât de bine ar fi camuflate noi tot vă putem descoperi cu ultimul tip de senzor ȳradio Redfinger; de asemenea putem instala aparate de bruiere a comunicațiilor în incinta clădirii și a le pune în funcțiune pe toată durata unui concurs. Nu numai că nu puteți copia, dar veți fi prinși și eliminați din concurs!

⁴⁷ mod de comercializare prin internet (eng.)

⁴⁸ spionaj electronic (eng.)

FRONTIERE EUROPENE

După ce “cortina de fier” a fost trasă în Europa se putea călători până în cel mai umil sat, minusculă unitate administrativă, de la care regimul comunist nu se mulțumise să răpească numai pământurile, dar luase și primarul și notarul, iar dascălul și preotul au fost reeducați în informatori. În schimb a trimis agitatori și brigadieri pentru “munca politică”, iar sediul colectivei a fost fixat în comuna învecinată. În localitatea natală am făcut cunoștință cu încă trei limbi: maghiara, săseasca și țigăneasca. Dar bine, pe bună dreptate veți zice, limbile astea nu încarcă prea tare memoria unui copil? O încărcau, dar în ce mod plăcut. În deal la Căldăraru se potcoveau caii. Pe mine mă fascina forja, cum sufla cu foalele să încingă cărbunii și cum înroșea potcoavele pe care le bătea pe nicovală cu ciocane de mărimi și capete diferite pentru a le da forma copitei și a le găuri. La școală când am citit: “Tânara gardă” și “Așa s-a călit oțelul” mi-am amintit de forja manuală a lui Căldăraru. Curățatul copitelor cu rașcheta era însă o muncă grea, care cerea mult efort fizic. Bătrânul își mai dădea *aere* și atunci făcea dovada unor uimitoare cunoștințe de geografie estică, amintind de fostele conflicte armate. Asta vine de la Chilia! Și își mai trăgea sufletul. Apoi: “asta vine de la Odesa”, iar pentru una de lungă durată: ”asta vine tocmai de la Sevastopol”! Bunicul făcea conversație la nivel elementar din mai multe limbi pe care uneori le amalgama fără jenă: “Hăis! Cea! Zurick!” către cal și apoi “*alloweiter!*” către un nepoftit care îi stătea în drum sau bloca accesul spre locul unde descărca marfa pe care bunica o vindea în piață. La birtul lui Hanzi comanda: *zwei Tocane und drei Bier*⁴⁹!

La grădiniță purtam un cochet costum tirolez cusut la croitoria din cartier de domana Fabritius ... Liceul cu visele adolescenței!

⁴⁹ corect *zwei Eintöpfe* ... două tocane și trei beri (ger.)

Și trage după programul școlar un fotbal pe terenul din curte cu zgură. Cum nu aveam arbitru ne furam singuri.

– Bă sasule, fire-ai al dracu! m-ai faultat când să șutez la poartă.

– Bun. Poate a fost fault, dar tu de ce înjuri măi rumâne!

Și sari la trântă până ajungeam jos încleștați. De acolo zgura ne vopsea ca pe pieile roșii și dă-i și cară-i la pumni celuilat, capitol la care nu țineam nici unul să rămânem datori.

Mulțam părinților și satului, care mi-au dat atâtea lecții de toleranță, ce pot fi atât de folositoare în viața unui tânăr. Dar nu întotdeauna socoteala de acasă se potrivește cu cea din târg.

Prin 1994 mă întorceam din Franța spre țara natală bucuros că am luat parte la o manifestare civică europeană și plin de entuziasm să popularizez și să aplic câte ceva, așa cum se poate pe la noi. În Italia se umplură două bănci din spatele vagonului de genți de voiaj și sacoșe din rafie, de tip pentru micul trafic, pe care patru călători le-au depozitat pe bănci după ce au stivuit altele pe portbagajurile de deasupra. Vagon necompartimentat, se auzea totul. Grănicierii italieni ne cer pașapoartele. Respectivii români le dau, căpitanul le frunzărește și se tot miră cum nu dă peste viza de intrare italiană.

– Volare⁵⁰! țipă românii, îndoaie brațele din coate și se fac a da din aripi, greoaie și mari, de pelicani.

– Rittorno del carello⁵¹! rânjește căpitanul grănicerilor la temporarii concetățeni ilegali.

Apoi domnii tineri, bronzăți și bine făcuți desfac un pachet și mănâncă salam cu felii de pâine și legume. Strâng resturile în bucata de hârtie, o mototolesc bine și o aruncă sub banchetă. Dintr-o sacoșă scot peturi de apă minerală și sucuri pe care le scutură pentru a avea presiune și când le desfac se sprîtuiesc râzând. În fine apare controlorul de bilete. Tinerii nu au bilete, dar se pot elibera în tren. De ce au ocupat locuri de pasageri cu bagajele? Pentru că se întorc acasă în România unde nu se găsesc atât de multe bunuri ca în Italia, țara unde au muncit. Să strângă bagajele sau să plătească patru locuri în plus! Tinerii, care se cam vede că au muncit “la negru”, nu sunt de acord și vociferează!

⁵⁰ a zbura

⁵¹ transport înapoi (it.)

Controlorul insită, atunci să elibereze banchetele! Ei n-au unde le pune! În fine după multă zarvă fac un fel de plasă din sfoară înnodată de la banchetă până la portbagajul de sus, cu care leagă bagajele, să nu se răstoarne, pe o singură banchetă și plătesc numai două bilete în plus!

Vizavi de locul meu o roșcată fremăta aprinsă de muzica ce se auzea de la un casetofon portativ, proprietatea unui italian rasat, dar cam trecut. Acesta îi surâse, domnița îi răspunse suav și plin de speranță dumnealui o invită la dans. Dumneaei acceptă și cu talia cuprinsă de antebrațul dezgolit, ce afișa o pilozitate de sorginte africană, își unduia fundulețul pe sub nasul meu și al vecinului, un ins cu bască, interiorizat și foarte modest. Precaut mi-am ridicat picioarele sus, dar vecinul nu a mai avut timp și perechea prinsă de ritm se împiedecă și căzu de-a valma pe bancheta dumnealui, italianul jos, iar fata deasupra și oarecum susținută în brațe de străin.

– Pardon⁵²! făcu italianul, nesigur de cele întâmplate, dar totuși cocoșește, gata de gălceavă.

– E vina ta signore⁵³, se scuză vecinul. Către mine: “Explică-le, te rog, trenul a luat o curbă, ei s-au dezechilibrat, au dat peste picioarele mele și au căzut.”

– Mama mia! Porco⁵⁴, ia mâna pe tipa mia! se congestionă italianul.

– Signore, nu se dansează în tren! se împotrivi vecinul.

La ieșirea din Slovenia apar vameșii, spaima tuturor călătorilor internaționali din “lagărul” estic. Ne explică într-o engleză stâlcită că trebuie să arătăm două sute de dolari. Vecinul meu se preface iarăși că a adormit. Și eu mă trezesc cu greu, într-un sfârșit, lovit în talpă de cizma unui grănicer. Le explic că mă întorc acasă și acolo nu îmi trebuie valută. Dar vameșul insită și apoi devine amenințător: nu am două sute de dolari mă dau jos din tren și rămân în vama slovenă. Caut portofelul, scot pașaportul și arăt o sută. Dumnealui pleacă, mă arată șefului, care înfuriat se dirijează spre mine. Cu arătătorul îmi indică

⁵² pardon

⁵³ domnule

⁵⁴ mama mea! Porcule (it)

poruncitor: afară, imediat afară! Repede scot și despătur și a doua bancnotă. Dumnealui dă a lehamite din mână, îmi întoarce spatele și pleacă. Eu deschid geamul și le fac semn cu mâna din tren.

– *Servus!* strig revanșard, când trenul prinde viteză și ei nu se mai pot urca.

Ce să vezi, mai încolo, vecinul meu e singurul călător rămas pe peron. Cu basca uzată pe cap, cu trupul într-o pelerină tare șifonată și scurtă, gen Colombo, ținea cu o mână un geamantan de carton cu vopseaua coșcovită al cărui mâner ieșit din suporturi fusese fixat cu împletitură de sfoară și sârmă de cupru. Strigătul lui disperat mă va urmări toată călătoria:

– Lua-te-ar dracu' de *boanghină!*

– Eu boanghină, de ce boanghină? Și la o adică cu ce puteam să-l ajut, doar nici măcar nu am remarcat când l-au dat jos. Dar trenul duduie pe șine și eu rămân cu ocară nespălată.

– Țsta n-a găsit de lucru și și-a tocat toți banii! Dar pe ce limbă ai strigat dom'le? Pe nemțește? a fost curios unul dintre voinicii angajați la negru.

– Pe ungurește! Ce rost a avut să-l mai coboare din tren? Doar eram la întoarcere. Ce pot să facă cu el pe peron?! Cum va ajunge acasă? îmi exteriorizez nedumerirea.

– *Pi gios!* strigă unul din tineri și toți râd la unison.

Italianul căzut pe gânduri își ținea privirea în pământ, foarte jenat de incident, dar după câteva clipe își reia conversația cu roșcata, care se arăta tot mai interesată.

– *Frumoasă concordie*, zic și eu, ca în imnul sașilor transilvani.

CONCERTE DE BINEFACERE

În Piața Sfatului, an de an, dar cu oareșicare mici întreruperi, avea loc festivalul național Cerbul de Aur. De astă dată primăria organizase un concert de Anul Nou, cu doi soliști autohtoni. Scenă acoperită, pentru protecție contra intemperiilor, pe care stații de amplificare puternice, așa-zis *megagalactice*, urmau să delecteze auditoriul. Fane și Titi, doi amici vechi, dau *șpațir* pe Republicii și mai stau la un mic taifas în fața cafenelei Orient.

– Bă' neică, aia a încasat peste 40.000 de euro-parale numai în seara de Anul Nou! continuă Fane întruna din zilele sfinților de după anul nou.

– Vezi tu, administrația e de vină! Cum primăriile rămân cu bani netocați și anul fiind scadent, trebuie cheltuiți cumva. E iarnă, de, nu-i ca vara, și nu se pot apuca de nici o lucrare. Înapoi n-au cum să-i dea, nimeni nu îi bagă la loc în buget. Și-atunci fac concerte să distreze lumea, încercă Titi să-l lămurească. La munte, nu-i ca la șes!

– Păi, ce distracție, că a plouat în seara de Revelion, nici măcar rachetele cu artificii n-au luat foc!... și nu a fost aproape nimeni în piață. Când colo apare dumneaei, făcând pe moș Crăciun, de, cu sacul plin de surprize.

– A, se dumirește Titi, a fost aia cu *surprize*?

– Da, neică, surpriză! surpriză!! surpriză!!! cu rude care nu s-au mai văzut de zeci de ani și, dăi, îmbrățișări și, dăi, plâns de curgea râul de lacrimi pe scenă!

– Și ploaia pe voi, Fane.

– Turna cu găleata. Tot timpul am ținut umbrelele deschise. Muzica tare, n-am ce zice, dar se auzea cam fâșâit. Ori a plouat în boxe, ori soliștii au cântat play-back.

– Cum play-back, asta nu-i pe limba noastră cea străbună! Zi-i pe românește, solicită Titi.

– Drept că nu-i, că nu românii au inventat metoda, dar se folosește. Artistul înregistrează melodiile în studiou și pune numai CD-ul să cânte.

– Dar nu se observă asta?

– Dacă-i maestru nu, ajunge doar să mimeze ca și cum ar cânta! surâde Fane condescendent.

În prezent se aflau tot în Piața Sfatului, dar la alt concert, cu ocazia sfântului Valentin și amicii deapănă aceeași veche poveste.

– Dar cuvintele măcar le-ai înțeles, stimabile? se bagă o spectatoare de alături în discuție.

– Neam, căci dumneaei a cântat numai melodii străine, zice cu ton mucalit Fane.

– Nici eu, continuă scandalizată interlocutoarea ținând de braț o doamnă, cam de aceeași vârstă, dar mignonă, puțintel mai elegantă, dar mai retrasă în comunicare.

– Știi cui a făcut bine concertul ăla? încercă marea cu degetul Titi.

Amicul lui ridică din umeri cu nevinovăție, doamnele se uită una la cealaltă complice și surâd spre ei cu disimulată inocență, fără însă să răspundă.

– Da' tu știi? adaugă Fane.

– Păi, dacă știam te mai întrebam? replică Titi.

– Bineînțeles, doar sunt destui oameni, care se fac că te întrebă ca să te verifice! Îi cunosc de la o poștă, niște intriganți, care vreau numai să facă pe deșteptii! rosti amicu-i într-o suflare.

– Bravos prietene, aici mi-ai plăcut. Halal să-ți fie, dacă ai părerea asta despre mine! M-ai indispus! și crescînd în vehemență Halal pietenie, mai bine mă lipsesc!

Femeile într-un glas: “Domnilor vă rugăm să fiți rezonabili! Asta nu se face în prezența a două doamne!” La care mignona adaugă afectându-se: “de bună condiție, așa cum suntem noi!”

Dar cei doi bărbați umflaseră deja piepturile și se înfruntau din priviri ca doi cocoși.

– Și oare după părerea dvs. concertul v-a făcut ceva rău? râse cochet mignona, măsurându-i cu priviri șugubețe.

– Dar nu am apucat să stabilim, totuși, cui a făcut bine?!

– Așa e dumnealui, zii Fane și pace! Mă întrerupe când am o idee interesantă! Crapă de invidie!

- *Dom...ni...lor!*? repetă mignona cotcodăcind silabele.
- Spune-o nene! Te rog insistent să ne-o spui!
- Păi, bine a făcut cântăreților și unor ștabi din primărie!
- Bun, cântăreții au fost plătiți, dar șefii de la primărie ce au ei cu asta de-a face?! spumegând de revoltată aceiași spectatoare.
- Pardon domnă, dar pentru distrarea mulțimii în spectacol nu este nevoie de un contract?
- Chiar este? repetă se miră Titi.
- Ba este! confirmă Fane. Și cine îți dă matale un contract pe gratis, chiar cântăreț să fii? Trebuie ciubuc, mită, șpagă, peșcheș. Fără astea oricât talent să ai că tot muzicant stradal rămâi.

Întradevăr între Orient și Cerbul Carpatin o formație sudamericană îi ametea cu muzica. Dar ce muzică: zbura condorul! Bărbații au pus în pălăria chetei o bacnotă de un leu și au cumpărat două CD-uri fiecare la zece lei, dintre care unul l-au făcut cadou părții feminine.

– Pentru noi e mai ieftin să le copiem pe calculator și să le înregistrăm apoi pe stickuri, sugerează mignona.

– Dar dacă sunt protejate, vorba aia, drepturi de autor, și nu mai pot fi copiate?! conchide mucalit Titi.

Pe zidul din față un afiș electoral de pe vremea alegerilor locale. Primarul cu nume de muzicant cocoțat pe zidul cetății multisekulare îi asigura că poate veghea cel mai bine la buna gospodărire a urbei.

Aferim sensuri gikatorii și treceri pietonale nesemaforizate!

GOGOMĂNIA DIPLOMATĂ

“Concetățeni, necesitatea unei diplome este *plenipotențiar* elementară și *fundamental* documentată! Suntem poporul care în Europa deține unul dintre primele locuri la numărul de diplome pe cap de locuitor! Cultura și știința trebuie să aparțină maselor *largi*, populare, asta este *deviza* democrației noastre, a partidului nostru, a social-democrației, pe care o vom *implementa* la *nivel* național! *Interconexiunea* noastră cu toate *păturile* se face la toate *nivelurile* și nu vom *precupeți* nici-un efort pentru *edificarea* democrației și *bunăstarea* întregului popor!” și fostul tovarăș, devenit între timp diriguitorul democrației debită cu mult aplomb, neîntreruptibilă volubilitate, tremurând de plenitudinea patosului, gesticulând cu nestinsă ferveare revoluționară. Vocea-i avântată, izvorâtă din puterea convingerilor proprii, captiva auditoriul național, gata să-l voteze “până la capăt”... Ceva de nezdruncinat!

Suspîn resemnat... Unui asemenea democrat: cunoștințe vaste dublate de-un patos inegalabil, talent oratoric și limbaj cu sintagme, care ne-au încântat peste patruzeci de ani urechile, încât sunt scrijelate pe zidurile interioare ale conștiinței, cine i-ar putea sta în cale?! Uitarea da, dar asta vine cu încetul, domol de tot, conform *teoriei pașilor mărunți* ... Teoria asta mi-a explicat-o odată Stanislaw Rogalschi, un refugiat polonez.

– Tu știi dictonul “cine nu e cu noi ...

– E împotriva noastră! am adugat. Și pe cine e împotriva îl denunțăm ca dușman de clasă!

– “Simt zi de zi cum brațul meu învață, dușmanul să-l lovesc în față!”⁵⁵

– Fără violență, am protestat cu timiditate. N-am vrut să zic de fapt nimic, rogu-te...

– Chiar dacă nu zici nimic atitudinea te trădează.

⁵⁵ versuri din poezia bolșevică a anilor 1950

– Dacă nu strigi uraaa, nu te ridici în picioare și nu bați din palme în ritm cu ceilalți ești etichetat ca defetist. Tovule nouă nu ne place ambiguitatea. Cine nu e cu noi ...

– E împotriva noastră! am repetat. Dar atunci ce mai poate fi de făcut?

– Politica pașilor mici! Te prefaci că ești cu ei și faci pași foarte mici pe alături.

– Bine, dar cât de mici ar putea fi pașii ăștia?

– Atât de mici ca să nu-i observe ei, adică activiștii, șefii de la servicii, securitatea, partidul și sindicatul!

– Sunt prea mulți ochi pe noi! Stan, ai uitat cumva de informatori?!

– Tocmai, de duci grija lor te faci că citești și tu ziarele, ce se dezbate pe la congrese, ce zise tov. secretar general. Și aștepți momentul... Din când în când regimul mai face o relaxare, mai vrea să dea impresia unei reforme.

Drept să vă spun nu știu până unde a ajuns fostul meu coleg tov. Rogalschi cu politica pașilor mici, dar m-am bucurat când am aflat că a obținut statutul de refugiat.

Deunăzi citesc corespondența de la forumul educațional pe internet, care de multe ori mi se pare cu mult mai interesantă decât orice ziar fie progubernamental, de opoziție sau autodeclarat “independent”.

Informare: *“În 8 ani am avut 6 miniștri la educație, un ministru la 1,(3) ani. Fiecare a gândit profund câte un pachet de legi, a promis că-l trece pe ordinea de zi din parlament, dar n-a mai apucat pentru că a fost schimbat. Aproape sigur se va întâmpla la fel și cu proiectul de reformă al președintelui. Cine ține pariul? De 20 ani așteptăm... Ce mai contează încă vreo 10, când domnii parlamentari își promovează propriile interese, apoi cele ale partidului pe listele căruia au fost votați, iar interesele naționale sunt lăsate de izbeliște ...”* semnat Zglobiul.

Zic eu: “mai bine mai târziu decât niciodată”!

Apoi: *“În fine a descoperit un mistru al învățământului că și între elevi trebuie făcută o selecție. Sistemul actual, bazat pe niște note care nu au, practic, nicio legătură cu nivelul de cunoștințe ale elevilor îmi aduc aminte de ultimii ani ai lui nea Nicu: toată lumea trebuia să aibă liceul terminat. Indiferent cum!”*

Reintroducerea examenelor de admitere, atât la liceu cât și la facultate, va avea ca efect ridicarea nivelului de cunoștințe al celor care urmează școala. Nu este neapărat necesar ca toată lumea să facă școală, indiferent dacă are chef sau nu, sau diplomă universitară, dacă nu studiază decât la discotecă, la bar sau jocuri pe internet” ... semnat Nedumeritu.

– A, zic, ăsta combate tare, avem prea mulți titrați, de unde atâtea posturi? Au ajuns juriștii de lucrează la agenții imobiliare, doctorii pe post de felceri și inginerii la strunguri, fie ele și cu comandă numerică!

Dar, iacă, unul mai profund, care a făcut și un studiu de marketing pe piața muncii. *“Nu este mai puțin adevărat că este necesară o regândire atât a specializărilor, care trebuie să fie în pas cu situația actuală din economie nu cu dorința unor profesori de a-și asigura norma didactică, cât și a așa-zisei "curriculumae", care trebuie să fie legată de cerințele realității, nu de "cunoștințele profesionale" sau "specializările" scoase de la naftalină de aceiași profesori”* - un titrat care arde gazul de pomană.

– Păcat, să faci o facultate, poate de stat, și să nu găsești servicii? Hai să vedem ce mai este cu bacalaureatul, că de acolo pleacă toate!

"Schimbările survenite în structura bacalaureatului au fost luate pentru că este necesar să regândim programa școlară, "orientând-o spre competențele, spre abilitățile elevilor???"Este necesar ca o selecție și o încurajare a elevilor pe baza competențelor dobândite să fie făcute încă din primii ani de școală. Specializarea, pe care decid s-o urmeze, atât în preuniversitar, cât și la superior, să fie aprofundată de timpuriu. Restul bagajului de cunoștințe nu trebuie să împietzeze asupra competențelor de bază, care îl pot ajuta pe absolventul de liceu la universitate sau în profesia deja aleasă", mai susține Abramburicei.

– Înalte vorbe aplecate spre interesele elevilor, așadar profund democratice. Numai că de la vorbe la realitate este distanță mare, ca de la cer la pământ. Dintr-unele sondaje reiese că peste 50% dintre elevi se hotărăsc pentru o specializare abia în clasa a douăsprezecea. Și-atunci de unde precocitatea de a te face medic

încă din clasele primare? Frumoase sunt cometele dar ce pulbere cosmică lasă?! Din când în când, madam, la sateliți mai trebuie curățate bateriile solare! După umila noastră părere chiar și liceul *trebuie*??? să asigure o pregătire generală. Așa este dezvoltarea hominidului, lentă și fundamentele sunt importante. De ce se trâmbețează competențe și abilități, când azi nimeni nu mai intră în servicii numai cu liceul? Ce brambureală: educație cetățenească, ecologie, protecția mediului, managementul calității, să faci tot atâtea sau chiar mai multe ore pe săptămână decât are chimia sau fizica? Atunci de ce nu fac și mentenanță și economie de piață și multe altele ...

– Nu ține, alea care le propui dumneata sunt prea grele. Trebuie *pufuleți* și încă sub formă de module, câte șase ore pe zi. Profesorii țin genial numai două, elevi sunt entuziasmați, dar mai târziu fitilul curiozității se termină, căci, sau devine prea banal, sau nu mai e nimic de comunicat apoi li se face lehamite și cer să chiulească, iar dascălii noi, de la materiile “democratice”, devin foarte populari, căci fac mici excepții, oare a câta oară, și îi lasă cu greu ce-i drept, dar tot să chiulească.

– Bine, dar alea două ore de țâș-băș se pot ține și la dirigiență. Ce rost are să studiezi cu un profesor, când materiile ăstea cum ar fi ... educația civică ... se pot studia individual și seminariza?

– Dirigenția nu se mai ține. Azi este mai mult o sinecură! mă avertizează colegul.

– Sinecură, până și dirigenția? repet eu aiurit, gândindu-mă cu cât aplomb ne preluca Tomeasca să purtăm numărul matricol, să salutăm profesorii, să nu întârziem la școală, să nu ieșim în oraș după ora opt sera. Cât despre uniformă sau chiul?! Pe vremea noastră mai existau exmatriculările și școlile de corecție.

– Reformele lui madam Ceașcă le-au anulat, adaugă Nedumeritu’.

– *Din păcate, doamna ministru nu știe (deși ar fi fost cazul) că în învățământul preuniversitar există programe centrate pe competențe de 11 ani, din perioada ministrului M..., care a demarat procesul de reformă. Afirmațiile dumneaei demonstrează că nu a interesat-o niciodată ce se întâmplă în gimnaziu și liceu, ci doar politica partidului. Anul trecut a reacționat împotriva probei orale de la bacalaureat susținând că*

elevii trebuie evaluați din conținuturi și a negat importanța competenței de comunicare, care domină programele de limba română. Nu e proastă ideea admiterii, dar ar trebui să gândească mai întâi care vor fi principiile concursului (că nu mai e vorba de examen): probele, structura acestora și cine va elabora subiectele. Descentralizarea e încă o utopie!!! (și tare mă tem că așa va rămâne). Sper doar ca doamna ministru să plece cât mai repede din minister și să lase loc unui om competent sau cel puțin deschis spre problemele sistemului. Demagogia nu poate conduce un astfel de domeniu! semnat Aladin.

– Da, zic eu, demagogia și bacalaureatul. Ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim! Câte responsabilități pentru profesori, de dumnealor trebuie reeducați prin procesul de învățământ, ce bine ar prinde acum un fenomen Pitești! Iar pe verso câte libertăți pentru elevi!

– Pardon, domnule, nu-ți permit să fi ironic vizavi de tineretul, floarea țării! Cum dumnealor sunt clienții procesului de învățământ, iar dumneavoastră îl deserviți, ei sunt stăpânii, iar dvs. slujitorii. Să știți că de aici vă luați banii!

Caut să mă temperez în fața unei atari lecții de civism, oferită de un părinte devotat și dau pagina în continuare:

– *Demult era așteptată și binevenită această măsură. Se va produce în cascadă o selecție naturală sănatoasă; este o măsură bună pe care profesorii o așteaptă demult; să sperăm că va fi menținută și sunt convins că așa va fi deoarece majoritatea profesorilor o cer! o condiție ar fi ca directorii liceelor să aibă o influență cât mai mică!!! rog pe cei ce nu înțeleg necesitatea introducerii examenului la liceu să se abțină de la comentarii!!!* semnat Mimoza și Turnesol.

– Totu-i bine, dar asta nu o pot digera: directorii liceelor să aibă o influență cât mai mică. Din comisiile de bacalaureat totdeauna face parte fie un director, fie un inspector sau chiar amândoi. Cum să dai soarta tinerilor pe mâinile unor tovarăși neverificați, avem nevoie numai de tovarăși de încredere!

– Da, de la partidul nostru? zice Portocală.

– Nu, de la partidul nostru! contrazice Roșie.

– Desigur, de la partidul tuturor! Să fie concordie, agreează Vânăta.

- Atunci să avem grijă cu criteriile de performanță ale profesorilor. Cele cinci trepte de salarizare propuse de administrația prezidențială, continuă alt om de-al nostru din Călimănești.
- Sigur că vom avea! îl asigurară în cor băutorii de zaibăr veniți la tratament balnear.

Hic56, salut europeanule, noi românii zacem morți de atâta democrație centralizată!

Piatră funerară din 2010 cu grafie latină. Nu am citit pe de-a ntregul operele lui Ovidius *Tristia*, dar le recomand milionarilor de mucava. Cândva vor sta și dâșii în spatele gratiilor indiferent în ce culoare vor fi vopsite, numai să fie trainice; momentan stau în spatele gratiilor propriilor mărginiri cum zice cântecul: “nici bogatul nici săracul, n-or căra în cer cu sacu”, că “raiu-i sus noi suntem jos și ‘om mere pe din dos”! Cum cumătra cu secera e finalul vieții, dânsa e și finalul bogăției, pentru că numai cei vii își mai pot admira sau compătimi crucea de la căpătâi din stejar, tablă și oțel beton sau cavoul râvnit de profanatori. Numai că până atunci mucavaua lor absoarbe clorofila economiei naționale, care e într-o agonie perpetuă după liberalizare și numai împrumuturile o mai duc din când în când la reanimare. N-am auzit pe niciunul dintre ăștia care conduc fie destinele națiunii, fie ale comunităților locale acționând după logica unei economii de piață, ci i-am văzut vorbind despre buget, procentaje pe ministere, PIB, cotă de impozitare etc, etc... Când iau o hotărâre, din algoritmul politic rezultă politică de monopol! Monopol în sus, monopol în jos, economia națională trebuie protejată! Dar ce înțeleg dumnealor prin economie națională, vai și amar, interesele firmelor căpușe, camuflate în felurite S.R.L-uri, care s-au dezvoltat ca florile de mucegai!

⁵⁶ aici (lat.)

– Sunt tari dom'le! mă apostrofează un interlocutor servil, întotdeauna adept al politicii guvernamentale.

Dau și eu să zic ceva el mă taie scurt.

– Ai fost la vot?! Spune sincer, dar să nu minți, ai fost sau nu ai fost?

– Regret profund, am fost ocupat, am avut altă treabă!

D-lui se apropie cu-o figură de inchișitor.

– Altă treabă, ai! altă treabă? Atunci dă-mi voie să-ți spun că nu ești responsabil, ce să mai vorbim de patriot, eu nici măcar cetățean nu te-aș numi!

– Ba, pardon, să mă scuzi mata, dar și eu îmi plătesc dările ca tine. Și dacă plătesc și suport politica guvernului am voie să discut de asta!

– Și votul?

– Păi votul e liber și secret, iar partidul dumnitale de guvernământ n-a făcut mai mult de 33 % și cum la vot s-au prezentat sub o treime din persoanele cu drept de vot, ai tăi au sub zece procente din masa votantă și turui ca să nu aibă timp să mă întrerupă, asta face foarte puțin!

– N-are importanță, tot noi conducem! și-mi întoarce spatele.

– A trecut vremea lui nea Nelu cu peste 70% strig în urma lui.

– Să nu zici că nu te-am prevenit – o să vină iarăși! întoarce el capul scrâșnind sardonice din dinți, înveninat de-o ură cumplită. Și-atunci ai să vezi! anunță cu-o profetie, încărcată de amenințări groaznice.

Trec pe la un chioșc cumpăr Adevărul și citesc cu majuscule: "*Cumplitul atentat din autocarul de Salonic* – un turist român este sugrumat de două doamne respectabile sub ochii neputincioși ai copilului care ședea alături" și mai departe: "Domnul X a cumpărat bilete de sejur în Peloponez pentru a-și recompensa fiica Consuela, elevă premiantă în ultima clasă a ciclului elementar. Timp frumos, atmosferă cordială printre turiști, în timp ce autocarul intra la periferiile Salonicului, orașul în care s-au stabilit cei mai mulți refugiați greci din România comunistă. Turiștii admirau peisajul mediteranian și cocheta arhitectură a minihotelurilor și vilelor grecești vopsite în culori tradiționale: albastru și alb, iar fata își întrebă tatăl dacă în vacanța următoare

ar putea merge într-o excursie cu avionul. Avea rău de mașină și noaptea nedormită o marcase!

– Nu pot, Ela scumpă, tata trebuie să-și caute servicii, sectorul de proiectare a fost desființat.

– Deci ești șomer, tati?!

– Nu tocmai, merg la servicii, dar nu iau salariu. Nu mai avem comenzi! Guvernul lu' șugubețu' a demolat economia de stat!

În acel moment, la auzul poreclei președintelui, două bătrânele din spate, cu mină liniștită și figuri tare cumsecade, care până în acel moment ședeau cuminți, au scos un răcnet la unison și s-au ridicat în picioare vărsând cafeaua din termos pe domnul X, care ocupat a se șterge nu a reacționat la actul de agresiune, când cele două, aplecate în față, i-au înfipt unghiile în gât și au început a-l sugruma cu ferocitate urlând:

– Nu-ți permitem! De la el au copiii noștri servicii, unde câștigă salarii babane! Mizerabilule!

Domnul X s-a redresat cu greu, deoarece scaunul îi fusese înclinat pe spate, ca la dentist, și a scăpat numai datorită intervenției disperate a copilului, care plângând a început să le lovească pe infamele relicve comuniste în față cu pumnșorii. Ajuns în capitală, consultul medical a constatat că prezenta multiple echimoze și zgârieturi la nivelul gâtului, dar viața nu îi fusese pusă în pericol.

Intru într-o cafenea cu televizor. Să privești ascultând știrile e mai puțin periculos decât să le citești, căci nimeni nu te poate învinovăți de ceva partinic, adică că selecționezi presa, că citești numai ce-ți place, sau mai rău interpretezi eronat!

Iată un deputat se pronunță pentru întărirea autonomiei locale, dar reprezentantul unui ONG specifică cum că aceasta trebuie lărgită, dar în același timp și controlată.

Deputatul: “Cum să fie controlată, doar există independența consiliilor locale.”

Ongistul replică cum din 160 propuneri s-au adoptat 159, care erau ale primarului și nici una a organizațiilor de cetățeni, nici a ONG-urilor, și, slavă domnului, acestea au venit cu o droaie de propuneri, ignorate în totalitate cu o mică excepție!

Dar acea excepție, zice parlamentarul, ei bine, replică ongistul aceea propunere era pentru schimbarea denumirii unei străzi!

Deputatul că organizațiile cetățenești sunt numai de formă, nu au nicio susținere de masă, pe când primarul a fost votat și are un aparat birocratic la dispoziție.

Ongistul: “Ha, ha, ha! chiar birocratic dacă îți trebuie șase luni pentru un brânșament electric, ca să obții opt aprobări și să revii de trei ori la primăria dumnealui.”

Deputatul: “Tinerele, nu-ți permit aici cu *miștoul!*”

Crainicul intervine, vă rog fără invective, nu intrați în amănunte și să nu transformăm dezbaterea într-o polemică în doi. Dă cuvântul șefului unei agenții guvernamentale.

Acesta e contra autonomiei locale, care lasă frâu liber aberației și subiectivismului. Cum se poate explica că un primar a construit trei fântâni arteziene fiecare de peste 40000 euro și a organizat spectacole fastuoase invitând formații indigene și străine cu ocazia diferitelor sărbători unde s-au *tocat* peste 300000 euro, în timp ce propunerile de asfaltare sau introducerea utilităților pentru unele străzi periferice își duc veacul prin sertare. Dacă 80% din fonduri vin de la buget, de ce nu sunt controlate și primăriile cum își cheltuiesc banii?

Șeful organizației locale a partidului de guvernământ, care este și democrat și liberal, de aceea dumnealui se declară cu tărie atât pentru autonomia locală cât și pentru bugetul centralizat. “Aceste două componente trebuie întărite cu orice preț!”

Un ziarist: “Asta da coadă de pește! da’ ce dom’le întărim centralismul democratic!?”

Prodemagogia: “Cum se explică că oameni cercetați pentru abuzuri în servicii și cazuri de corupție nerezolvate de *DNA* fac parte din noul guvern, iar fondurile alocate ministerelor patronate de dumnealor sunt mult mărite față de anul precedent?”

Reprezentantul *DNA*: “Înființarea noastră a fost salutăată de UE, dar trebuie respectată legea și mai există prezumția de nevinovăție”.

Instituția Avocatul Poporului: “Până ce nu e prins orice hoț e negustor cinstit”!

Șeful poliției: “Noi îi mai prindem, dumnealor le dau drumul, dispar probe de la dosar, dacă au bani cumpără justiția și gorile, cu care intimidează cetățenii!”

Un procuror din structurile superioare: “Judecătorii aprobă prea ușor refacerea urmăririi penale. La afacerea Zaraza s-a cerut de două ori refacerea dosarului. De la trei sute de pagini am ajuns la o mie! Ce facem cu codurile de procedură?!”

Un jurist CSM-ist: “Nu sunt constituționale!”

Alt ongist tânăr și spirt de inteligent: “Dar le cere UE.”

Cesemistul: “Ce-i dacă le cere, amândouă nu au fost votate în parlament”.

Tot ongistul: “Nu a existat dezbatere publică.”

Un analist economic: “Ce politică economică e asta de cresc impozitele? Asta nu e politică de ieșire din recesiune! Va fi votat noul buget în parlament?”

Ies pe stradă amețit de atâta vorbărie. Mai bine citeam ceva relaxant și eram mai liniștit. Când iată doi senatori parchează foarte aproape de centru unul un Merțan, celălalt un Hunday, mașini mari, modele foarte noi, care ocupau cam jumătate din carosabil și o treime de trotuar pe deasupra. Cu figuri impasibile își plimbă trupurile cu început de burtă îmbrăcate în costume distinse, altădată numai pentru export, dar acum la vânzare liberă dacă punga îți permite, în direcția mea. Pe unul îl știu, căci a fost adjunct de șef la direcția economică de la municipiu în timpul lui Ceaușcă. Ne aveam bine și mergeam împreună cu alți colegi la cafele și o berică. Mă aplec galant și salut primul, dumnealui nu se întrerupe din conversația aprinsă cu parlamentarul advers. Zic: “nu se poate, nu m-a băgat în seamă” și salut cu voce tare, pe când dumnealor trec pe lângă mine absorbiți de altercație, păstrând distanți atmosfera de castă: fețe glaciale și-o atitudine seniorală, intangibilă. Desigur, servesc masa la Unicum, la separeu. ... De, *cheltuieli forfetare!*

Dimineța urc în trenul rapid spre Satu Mare. Drum de noapte, deci iau un pat la vagonul de dormit. Spre dimineață, după ce-am trecut de Cluj, mare scandal pe culuar. Deschid ușa să ies și eu și ce văd. Doi domni cu fețe teribil de roșii și voci răgușite l-au prins la mijloc pe conductor și îi așezau pe cap chipiul cu cozorocul invers. Mă retrag, dar las ușa deschisă, iar conductorul trece și jenat bagă capul în compartiment.

– Bine-i domnule, cu așa zurbagii! Cum de-i lași să facă bășcălie de matală în timpul serviciului?

– Nu-s zurbagii, sunt parlamentari de Satu Mare. Puteau lua avionul, dar călătoria e prea scurtă și atunci ca să bea îndeajuns vin cu trenul de noapte la separeu! Du-te și vezi câte butelii goale de vin au înuntru!

Cum unul era la toaletă, iar celălalt fuma în cap de coridor, sub supravegherea controlorului, trec prin fața ușii deschise. Da, îmi zic, femeile de servicii pot face bani frumoși de pe urma ambalajelor goale de la cheltuielile forfetare. Dar unde sunt secretarele domnilor parlamentari? Sunt libere de sarcini până li se întorc cheflii acasă?!

Trăiască cheltuielile forfetare!

OM BUN SECHESTRAT

Fundația Laborum se ocupa cu reconversia forței de muncă expulzate din Franța în România, în special în domeniul tehnic, iar diplomele eliberate erau recunoscute de M.E.C.⁵⁷ Simion, inginer AR⁵⁸, era un tip comun, cum s-ar zice, nici prea-prea, nici foarte-foarte, dar avea o soție mult prea ambițioasă, care nu se împăca deloc cu situația economică anostă din România, în special în domeniul retribuției.

– Simi, aici batem pasul pe loc. În țara asta nu facem nicio scofală!

– Tili, avem amîndoi servicii. Nu-i bine la Administrația Financiară, te muți la o bancă și o să ai bani destui.

– Nu, Simi nu vreau la bancă să stau toată ziua la servicii. Creșterea de salariu e nesemnificativă!

– Avem apartament la bloc!

⁵⁷ Ministerul Educației și Cercetării

⁵⁸ Autovehicule Rutiere

– Cumpărat din banii părinților! Să știi că babacii mei au dat tot ce au, să nu te aștepți să ne ajute la mașină.

– Dar acum strângem bani pentru mobilă! Mașina mai poate aștepta.

– Dar ai tăi, părinții tăi, mai pot da ceva?

– Agricultori, iubi! După ce i-a golit colectiva de tot, primesc pensii de zece, douăzeci de lei. Acum la bătrînețe le-au dat înapoi cel mai rău pământ. Cum să lucrezi pământul fără unelte? Tu știi cât costă un tractor?

– Aș, dar ce le luăm noi tractor? Lasă-i în pace, c-am înțeles. Ai tăi nu au de unde și ai mei nu mai pot.

– Dar mai avem timp destul, suntem atât de tineri, nici treizeci de ani!

– Și dacă vin copiii? Ce viitor le asigură tu în țara asta?

– Cum trăiesc alții așa trăim și noi și așa vor putea trăi și copiii noștri, pufăi Simi plictisit.

– Simi, eu nu îmi îngrop tinerețea aici. Nu vreau să mai suport bramburelele guvernanților, cu experiențe inedite pe pielea noastră! În țara asta ajungem la sapă de lemn!

– Și ce anume ai vrea Oti? sughiță tînărul aiurit de imaginea unei așa de puternice regresii istorice pentru un popor, fost eminent agricol: de la mecanizarea intensivă în socialism la primitiva sapă de lemn!

Otilia știa că atunci când îi zicea Tili îi vorbea cu inima, iar Oti cu creierul.

– Trebuie să *emigrăm*, să scăpăm din gunoiul ăsta!

– Oti, cum gunoi, ce gunoi, ia sema la cuvinte, prea-s grele!?

– Ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că lucrăm și pe sub mână fură, că de-aia și-au votat imunitatea! Și tot cea mai săracă țară din Europa rămânem, așa ne trece viața și ajungem bătrâni pe pensii de nimic.

– Adică vrei să zici că *nomenclatura* s-a transferat în guvern și-n parlament?! zice el cu îndoială și frică.

– Dă-i dracu' de lichele, în afară de a-și excroca propriul popor nu-s buni de nimic.

– Bagă de seamă Tili, să nu rămâi fără servicii. Șeful tău e numit prin algoritm politic!

– Ce să bag de seamă. Ne facem dosar de emigrare, îl depunem la ambasadă și până ce ies formele poate avem și-un copil.

În birou cu Simion mai lucrau încă doi ingineri, destul de tinerei, ca perspectiva unei emigrări în Canada să le înfierbânte mințile, după ce România înregistrase două amânări ale termenului de integrare în U.E. din cauza contraperformanțelor economice și legislative. Unul dintre colegi, Radu, era pentru Canada franceză, Québec, iar celălalt Samoilă pentru Canada britanică. Două poze de birou înrămate le materializau aspirațiile C.N. Tower din Toronto și Notre Dame Basilica din Montréal.

– O să munciți de-o să vă sară capacele, îi avertiza Simi. Și până vă faceți un acoperiș pe cap vă treziți bătrâni și storși de vlagă ...

Dar colegii râdeau cu gura până la urechi. Și Radu sisea, cu voce de parodie:

– Fie pâinea cât de rea, *ha-u-u, u-u-ă*... însăilând cuvintele.

– Tot mai bună-i-n țară *miaú-u-u, u-u-ă*? adaugă Sam.

Simion este chemat telefonic la șeful de studii, unde duce planul de învățământ și programa analitică pentru disciplina: “Funcționarea și întreținerea motoarelor auto”. În pauza de dimineață, Simion desface pachetul cu sandviciuri, le servește cuminte, împachetează ambalajul și-l reintroduce în geanta diplomat. Aparent fără intenție, ia cuțitul Smith & Wesson, cu care tăiasse felii de pastramă cu cornișon murați, îl vâără în buzunarul drept al pantalonilor și alene iese la automatul de cafea de pe coridor, unde își comandă un nes Amigo.

La un moment dat Sam intră în toaleta pentru bărbați situată pe același nivel, dar aflată în capătul coridorului, se apropie de vasul pișuarului, dar tocmai când aștepta ca să se declanșeze apa de spălare o voce gravă din spate îi zice șoptit:

– *You’re a good men I take you with me in the heaven*⁵⁹! și lama rece a cuțitului de campanie i se lipi de jugulară.

– Nuuuu! gemu Sam cu mâinile imobilizate la fermoarul șlițului care, smuncit, se blocase. Ai milă de tinerețea mea.

⁵⁹ ești om bun, te iau cu mine în cer.

– *You're a good men I take you with me in the heaven!* repetă impasibil agresorul cu o voce stranie, de automat, cumplit de impersonală.

– Noooo! zise și mai răgușit de spaimă Sam. *I'm a bad man, I'll go in the hell. Why me⁶⁰?* și reuși să se încheie la șliț, dar capul nu-l putea întoarce pentru că lama rece îi apăsa încă pielea gâtului.

În fine, după un răstimp intră un coleg presat de necesități, care, când a văzut scena, a dat buzna afară uitând de toate. Poziția cuplului s-a schimbat, deoarece agresorul se orientase cu fața spre ușă pentru a întâmpina orice intrus. Într-un târziu Otilia apare cu ochii înlăcrimați.

– Simi, fii cuminte și lasă-ți colegul în pace.

– I'm not Simi, *I'm Simon Templar, madam⁶¹*, retrace dumnealui cuțitul, dar încă reținând trupul colegului cu celălalt braț pe la spate.

– *Very good, Simon. Be a good boy, you may remain in your country⁶²*, rostește cu poticneli femeia, sughitând de plâns.

La aceste cuvinte, simțind strînsoarea slăbită, Sam tâșnește și nu se mai oprește până în birou, unde cade lat pe scaun, tremurând din tot corpul.

Simion a fost dezarmat ușor de cei doi infirmieri, căci accesul îi trecuse și se uita aiurit în jur și, apoi, a fost transportat de urgență cu salvarea la spitalul de boli psihice. Cât despre Otilia, împinsă de ambiție, a divorțat de Simi, s-a recăsătorit cu Sam și au emigrat împreună în Canada, dar nu vă pot răspunde precis dacă în partea britanică sau cea franceză. De, cum noi suntem o nație care a încurajat emigrarea, diferențe dintr-astea minuscule sunt atât de ne semnificative pentru simpli cetățeni, ca alde noi!

⁶⁰ sunt om rău, voi merge în iad, de ce eu?

⁶¹ nu sunt Simi, sunt Simon Templar (eroul unor romane de aventuri zis și Sfântul) doamnă

⁶² foarte bine Simon, fii băiat bun, poți rămâne în țara ta (eng.)

AUTORITĂȚILE STATULUI

Vine odată la mine un breslaș modern, nea Ursan - tâmplarul cartierului. Lucram cu dumnealui din tinerețe, din perioada dictaturii comuniste, numai că trecerea anilor îl încărunțise și acum purta ochelari, dar firea i se menținuse la fel de curioasă.

– Dacă, te rog, îmi spui ceva.

– Cum să nu!

– Numai să nu râzi de mine!

– De ce să râd?

– Păi, voi aștia, cu multă carte, care vă țineți deștepți, dacă vedeți pe unul mai îngrămădit, ca mine, îl luați peste picior.

– Nu-mi stă în fire și apoi ne știm de-o groază de ani!

– Chiar c-a fost de *groază*! Să cadă nea Nicu și noi s-o ducem și mai rău!

– Ți se pare, nene Ursane, acum e libertate. Ce înainte puteai fabrica coșciuge în atelier și să le desfaci la firma de pompe funebre Eternitatea?

– Da' de dus n-o duc mai bine!

– De ce, doar oamenii mor mereu și ca să-i înhumezi e nevoie de coșciuge și firma le ia de la matală.

– „*Vrei nu vrei tot la noi ajungi*”.

– Că bine zici, numai de-ar fi cât mai târziu.

– Păi, aici e schepsisul, aici e drăcovenia că, te rog să nu râzi, democrația ne duce de râpă mai repede decât ne-am gândi și, dă-mi voie să te întreb, de ce la o adică?

– Păi, dă-mi voie să fiu drept, e lucru nou și n-o cunosc nici dumnealor, care o aplică.

– Care dumnealor, vrei să zici autoritățile?

– Mda, sigur că da, autoritățile!

– Atunci de ce se bagă?

– Vai, nene, cum poți să spui așa o enormitate... dar țara trebuie condusă, nu poate fi lăsată la voia întâmplării.

– Voia întâmplării??? Ha, ha, ha!!! Să-ți zic eu ce mai întâmplare. Cum am lucrat și la stat și am cotizat atâția ani, când am făcut vârsta de pensionare merg să pun dosarul la casa de asigurări sociale.

– Nu-i zice Casa de Pensii?

– Nu , așa-i zicem noi sau așa-i zicea odată, dar oficial se cheamă cum zic eu. Bun, mă trimite-n stânga, mă trimite-n dreapta, mă zdrobesc să fac rost de acte și ce crezi?

– ?

– Cică dosarul e bun, dar pensia o primesc numai peste trei luni.

– Trei luni e un sfert de an, adică, altădată, ziceau contabilii un trimestru și trece.

– Trece, dar nu-i destul!

– Adică?!

– Cică au fost alegeri prezidențiale și nu mai sunt bani și mai trece încă o lună ...

– Bun ...

– Ce bun?! Apoi nu s-a votat bugetul și ăia de la F.M.I. nu eliberează împrumutul.

– Parcă ziceai că ai cotizat ...

– Da' ce crezi că guvernul mi-a pus cotizația la C.E.C., ca după aia să mi-o dea cu dobândă înapoi?!

– Ți-au păpat bănuții! Canaliile au profitat de schimbarea de regim!!!

– He...è, s-a schimbat și regimul și au venit alții, cică mai buni. Da' cinci luni să nu iau un ban, din ce să trăiesc, măi frate?

– Din coșciuge, vezi bine. Trăiască mica meșteșugărie! Dar stai să vezi la mine ...

– La tine nu se poate, că încă nu ești de pensie!

– Da', dar am o altă chichiță. Vreau să plec în concediu în Grecia și-mi trebuie cardul de sănătate, care se zice că e gratuit pentru salariații de stat, care au cotizat la C.N.A.S.

– Frumos, dom'le, gratuit zici, Grecia, mare boier te-ai mai făcut.

– Ce boier, merg cu autobuzul șapte zile, sub o sută de euro totul! Am un *romantizm poliarticular* și căldura mediteraniană îmi face bine.

– Și?

– În fine îmi trebuie card, trebuie luate măsuri de prevedere, nu se știe niciodată ceasul slab și cazi bolnav. Și așa îmi rețin lunar pe fluturaș 6,5%. Bolnav, slavă domnului, n-am fost!

– Mare scofală un card, îi ca ăla de bancă?

– Ca ăla, numai că nu mai aveau. Și, în loc, îmi trimite o scrisoare în română cum că am dreptul la asistență medicală gratuită.

– Foarte bine!

– Da, dar în română?

– Da-n ce limbă, maestre, vroiai să ți-o trimită?! E limba țării, ne mândrim cu ea și trebuie s-o păstrăm!

– Da' bulgarul, turcul și grecul nu înțeleg limba română!

– N-au decăt s-o învețe, doar n-o să ne oblige pe noi să învățăm *maimuțăreala* lor.

– Poftim?! tușesc cu subînțeleș.

– Maimuțăreală am zis. Ce treabă am avut *ió*, dacă nevasta *ó* fost săsoaică, că doar nu era să-i învăț limba. Trăncănea ea cu soacra pe limba lor și *ió* mă făceam că plouă, că oricum nu înțelegeam nimic.

– Bine, meștere, dar asta nu-i acum o treabă de familie, e o uniune de state și sunt atâtea limbi!

– Și ce dacă!

– Cum ce dacă! Au stabilit o limbă comună, engleza! Va să zică orice document între state se întocmește în engleză, să nu mai pierdem timp cu traducătorii!

– Da, ce, europarlamentarii români știu engleză: Bicalli, Ebba, CVT-ul?

– Poate că da, de unde știi că nu?!

– Ascultă numai dumneata cum vorbesc dumnealor în română și poți să-ți dai seama ...

– Îmi dau seama, meștere, că nu ești tolerant. Și dă-mi voie, să-ți spun, toleranța denotă o stare de spirit elevată, ce ține de democrație!

– Tocmai de-aia, ziceam să nu râzi dacă întreb, cum vine asta cu democrația?

– Democrația este o formă de conducere politică a societății, care proclamă suveranitatea poporului!

– Numai *lozincă*, zice dumnealui. Altceva ...

– Democrația este acea guvernare a statului, bazată pe separația puterilor și pe votul universal.

– Tot *lozincă!* De vot universal, nu zic nu, se poate, numai că domină fie lichelele, fie proștii, fie ăia de bani gata ce cumpără voturile, că ăștia deștepți ca matala nu se prezintă.

– Ba pardon, nu mă pretind deștept și mă prezint când și unde pot. Dar există și separarea celor trei puteri: legislativă, juridică și executivă, ba uneori se mai adaugă și *mass-media*.

– Aha, te dai *rotund!*?

– Nu, meștere, asta înseamnă mediile de comunicare cu masele, adică până acum televiziune, radio, presă, internet și ce-o mai fi.

– Aha și puterile ălelalte care sunt?

– Păi, legislativă e parlamentul și senatul ...

– Deci două la numărătoare ...

– Poate d-aia vrea să facă președintele unicamerală!

– Marea Adunare Națională, cum era mai înainte!

– Juridică sunt avocații, judecătorii, procurorii ...

– Doamne feri! Putrezește sicriul până se găț procesul și pui ceva în execuție.

– Executivă, guvernul.

– Ția, care trebuiau să-mi plătească pensia!

– Stai să vezi, că tot guvernul prin ministere mai trebuia să repare și drumurile. Vreau să călătoresc prin țara noastră, șosele să-ți strici mașina și mai scria pe pancarte cu fonduri de la uniunea europeană! Să vezi la greci! Totul ca-n palmă!

– Moștenirea trecutului ...

– Ce trecut, după douăzeci de ani?! Din București faci șase ore la Constanța și nu mai termină de reparat linia de patru ani, lângă Făgăraș stă un pod stricat de-o juma de an! Centura municipiilor vorbe-n vânt de câteva cincinale, iar șoseaua Sibiu - Brașov peste trei ani de lucrări, multe firme, numai denivelări și ocoliri periculoase.

– „Aicea sunt banii voștrii”??? Ha, ha, ha! În buzunarele voastre, hoților. Era mai bun centralismul democratic, atunci măcar îi controla partidul, dar acum cine ???

– Nu, contrez eu, trebuie separația puterilor!

– Cum separația puterilor, când fac legi speciale?! Guvernul le propune, parlamentul le votează, prezidentul le semnează și bagă

salarii și pensii speciale pentru oamenii lor și fonduri pe la ministere și pe la aleșii lor ș-apăi cheltuieli forfetare! *Separație, ha, ha! Uniunea puterilor!*

– Dar, bine meștere, văd că ești la curent cu toate, nu știu ce mai m-ai luat la a explica ceva?

– Dacă am înțeles centralismu’ democratic, partidu’ răspunde, ales, de’, de masele largi populare prin reprezentanții lor și tot el controlează, tot prin reprezentanții maselor, acum nu înțeleg democrația, dacă poporu’ votează și tot el conduce, dar nu-l văd unde-i, nici la vot, nici la tort, cine mai controlează, că fiecare face numai ce-i convine!

– Eu, de exemplu, nu fac ce vreau, merg la servicii să fac o pâine ...

– Asta pentru că nu ești șef, dar dacă ai fi?! Te duci, vâri mâna până la cot în bani și dacă cineva se ia de tine țipi că-i persecuție politică. Și trebuie să te lase-n pace!

– Atunci centralismul democratic? zic eu cu nasul pe sus și mult dispreț.

– Degeaba te dai mare, ăla măcar era ceva clar. Acum, vezi bine că nu-mi poți explica cum e cu democrația! Și, dacă vrei să știi, află că n-ai habar!

CUPLETE SATANICE „*Hell is full of good meanings and wishings*”⁶³”

Bunul meu prieten Itzic zâmbește de cum mă vede. Iar eu cum de-l văd simt că mi se ridică și mie colțurile gurii și îmi mijesc ochii. Drept să vă spun am mare încredere în el. Desigur, pe bună dreptate, mă veți întreba, cum de poate fi așa? Iaca așa e la mine,

⁶³ iadul este plin de gânduri și intenții bune (eng.)

Îl știu pe dumnealui de cînd era mic și cum l-a chemat atunci așa îl cheamă și acum Forșrit. Nu și-a schimbat de loc numele într-unul românesc pentru a-i putea prigoni pe români în numele *luptei de clasă* și nu a beneficiat de avantajele materiale ale nomenclaturii comuniste. Cînd am făcut liceul german niciunul dintre noi nu s-a pretins neamț și am avut de suportat aroganța colegilor „*von oben*”⁶⁴.

– Ei și? zice Itzic.

– Și mai ce ? adaug eu.

– Așa viață, așa trai, să trăiască *unu mai*?! se lamentează prietenul.

Și amîndoi rîdem copios. Lîngă noi se înalță un panou de afișare electorală. Rînjind, cu un ochi la slănină, cu altul la făină, matrozul salută în stil cazon trecătorii: „Să trăiți bine”!

– Să trăiți bine? repet eu mofluz.

El de dincolo:

– Că o să crească prețurile.

– Să trăim bine!

– Profesorilor le cresc salariile cu 50%.

– Să trăim bine?

– Nu mai sunt bani de pensii!

– Să trăiască bine!

– Au crescut numărul ministerelor și fondurile de protocol.

– Să trăim bine?

– Se impun mari reduceri de personal în învățămînt.

– Să trăim bine!

– Legea slarizării unice a bugetarilor. Profesorii și medicii vor avea salarii similare cu magistrații.

– Să trăim bine?

– Auleo, m-am încurcat, de fapt nu mai e așa, acum sunt la coada grilei!

– Să trăim bine!

– Se cer competență și rezultate în: administrația locală, interne, învățămînt și sănătate.

– Să trăim bine?

⁶⁴ de sus (ger.)

– Valeu, ce mai competență ... ajungi la cheremul șefului! Nu ești în gașca lui rămâi mereu pe ultima treaptă.

– Să trăiască bine!

– Pitzi a șmanglit șase sute de mii de euroi pentru cei liberi să fie democrați.

– Să trăiască bine?

– V-au trimis în concedii fără plată!

– Să trăiască bine!

– Au schimbat perfecții peste noapte!

– Să trăim bine?

– Nu mai au bani, nici de pensii, nici de salarii!

– Să trăiască bine!

– Au mărit numărul ambasadelor și consulatelor!

– Să trăim bine?

– Măi, zice amicul Itzic luând seama, eu am făcut pușcărie la comuniști peste șase ani. Acum dacă mă persecută politic plec în Israel, dar tu ce-o să te faci? Și dând dovadă de o matură *viziune politică*: „că România făcând parte din Uniunea Europeană nu ai unde mai cere azil politic decât peste ocean”!

NU-S PARALE

Problema cu paralele și investițiile e a naibii de spinoasă. Sunt de acord și susțin cu tărie că orice prăpădit de slujbaș la stat nu are maturitatea de a o judeca. Dacă ținem cont de fluxul informațional de azi și de poziția foarte joasă a dumnealui în ierarhia socială, se zice că nu are cum să aibă nici informarea și deci nici competența, absolut necesară. Deunăzi guvernul a tunat și fulgerat până unde poate merge descentralizarea? Și, pentru că dumnealor le este groaznic de frică că dacă merge prea departe va apare o anarhie inimaginabilă, se duce țara de râpă domnule, nu mai e guvernabilă! nici măcar nu au început-o. Da'păi cum să

renunțe dumnealor la împărțeala bugetelor locale, la a da părți egale tuturor primăriilor; adică dacă ești din partidele marinonete primești numai cu ceva mai puțin decât cei de la guvernare, iar dacă ești din opoziție nu primești chiar nimica, că de fapt *opozitie* nu există. Dacă ai pus fălcile pe ciolan toți se gudură în jurul tău și așteaptă servili să te sature, doar, doar le va rămâne câte vreun oscior de ros. Jigodiile, nu știu cât de nesățul poți fi! Darul nu poate să ți-l mai ia nimeni. Inviolabilitatea constituției, concetățeni!

Problema este că promit și nu se țin de cuvânt și cum promisiunea dată e datorie curată ... Deunăzi stam la o cafea cu doi colegi. Unul profesor de liceu, celălalt la universitate.

– Ștef, au promis laptopuri elevilor și nu s-au ținut de cuvânt, zice preuniversitarul.

– Vasi, dacă mai ții minte, eu de atunci te-am prevenit că nu are cum le da. Într-o țară săracă, ca a noastră, și cu un buget auster la învățământ, de unde să faci rost de atâția bani?

– Nu pot, bine, nu zic nimica, dar să nu fi promis, monșer. Și acum altă tevdatură: cu banii de cărți. Nu ne mai dau o sută de euro ci numai o sută treizeci de lei.

– Vasi, iartă-mă că te întrerup, dar de cât timp n-ai mai pus tu mâna pe o carte ...

Și apoi repede universitarul turuie, cum nu-i stă în obicei, ca o moară, pentru a nu risca să fie întrerupt și a termina ce are de zis.

– Pe ziare deochiate, da, că-ți place scandalul! Da' o carte de specialitate, nicidecum! Ce vrei să-ți plătească guvernul ziarele și cafeaua?

Celălalt îl studiază cu figură perplexă și sumbră.

– Bine, nene, dar cine să aducă o carte serioasă într-o cafenea. Le țin acasă în bibliotecă și dacă ții să știi am chiar mai multe decât tine, sâc!

– Mai multe decât mine? ha, ha! Păi eu scriu cursuri pentru studenți!

De afară vuiet de mulțime și fluierături de polițiști. Ies din cafenea. Coloana sindicaliştilor din învățământ tocmai se îndrepta spre Piața Mare pentru un miting contra reducerii indemnizației pentru manualele școlare și din nou trâmbițatelor reduceri de personal din învățământ. Ne-am alăturat coloanei, dar știți mai pe

la mijloc pentru a nu fi văzuți și trași la răspundere pentru avantgardă sau defetism. Cei doi profesori activi se alătură corului colegelor, care strigă lozinci antiguvernamentale și agită pancarte, eu deja urmând să ies la pensie merg mai liniștit.

– Jos guvernul! NU loviți în profesori. NU loviți în elevi! Groparii tineretului! Etc...

La încheiere stăm la discuții în picioare în piață cu câteva doamne profesoare. Bine gătite și frumoase, numai să dea în pârg! Zâmbim, le mulțumim de participare, le întrebăm de elevi, de odraslele lor, și alte nu știu câte nimicuri ce-și găsesc locul între buni colegi.

– Ați văzut că se poate, că s-au revoltat și intelectualii. Să nu mai zică nimeni, domnilor, că nu suntem hotărâți. Jos lichelele incompetente din guvern!

Cum numai noi mai formam grup în piață și paza poliției plecase, Ștef l-a rugat pe Vasi să fie mai puțin virulent, că, cică „se uită lumea la noi”.

– Se uită lumea la noi! Ei, bravos, o să vezi tu! țipă profetic preuniversitarul și mai iritat de faptul că nu era înțeleș.

Am plecat fiecare în treburile noastre cotidiene și până peste o săptămână nu ne-am mai întâlnit la cafenea sau la o berică, cum ne era obiceiul. Îi așteptam în fața biroului parlamentar, al unui domn aflat în opoziție, pe ușa căruia scria programul vineri între zece și douăsprezece, dar mișcare ca într-un cavou. Apare profesorul de liceu și amândoi așteptăm universitarul. Un domn cu-o atitudine seniorală își tot făcea de lucru la broasca biroului. Universitarul apare și fără să ne salute fuga la senior, gârbovind spinarea pe măsură ce se apropia. Seniorul continua tacticos la broască, de parcă fie că nu nimerise cheia, fie că nu știa vreun chițibuș la deschidere, iar Ștef zâmbea mios și cu spinarea plecată îi tot șușotea ceva la ureche. La un moment dat ușa se deschide, domnul intră și de dinăuntru îi face un semn cu mâna, cam așa cum se zbate peștele scăpat în apă. Universitarul se întoarce la noi și pe măsură ce se apropia spinarea i se tot îndreapta.

– Nu știți ce om mare am întâlnit, președintele filialei locale a social-democrației. Și deputat și pe deasupra, profesor universitar la noi!

– Atâtea onoruri pe un singur om! zice cu admirație, dar și mândnire personală preuniversitarul.

– Pardon dom'le, te rog, a nu fi invidios! Invidia strică la sănătate! replică Ștef. Se ocupă cu un domeniu extraordinar de nou: energii regenerabile! Rectorul vrea să facă o *centrală geotermală*. Să obții fonduri nu-i un lucru simplu!

Ca oameni de rând intrăm și noi în restaurant, să schimbăm impresii într-un climat de tihnă.

– Nu mi-au plătit cheltuielile de la procesul de fond funciar câștigat de șapte luni. Cică instituțiile bugetare beneficiază de imunitate financiară timp de-o jumătate de an, după spusele unui executor. Și prefectura nu are încasări! se plânge Vasi.

– La mine au cumpărat sediul rectoratului cu peste șaptezeci de milioane de euro.

Am holbat ochii mari ca cepele.

– Frumoși bani! Să am eu numai un procent din ăia, zic. “Monsieur deux pour cent”⁶⁵, ce bine mi-ar prinde la pensie!

Fane continuă cu știrile locale calde, ca mai să facă senzație.

– Au băgat climatizare la sediul nou peste tot, dar pentru dotarea laboratorului nu am primit un sfanț! Am utilaje vechi de treizeci și șapte de ani, pe care le repar singur, să fac cât de cât laborator cu studenții! Tocmai asta îl rugam pe d-lui, să facă rost de bani de investiții, dar cum era prea preocupat cu geotermala, nu cred să mă fi băgat în seamă.

– Ascensorul până la etajul șase, unde ai cabinetul, funcționează? De ce nu-l puneți în funcțiune, măi inginerilor? Ditamai rușine să urc *per pedes* cu delegația străină până acolo!

– Nu depinde de noi, ține de direcția administrativă! Cică consumă prea mult curent și nu-s fonduri suficiente.

– Bine frate, de ce nu anunți și tu pe cineva? Și nu mai știu a specifica pe cine anume să anunțe???

– Protecția consumatorului, adaugă Vasi mucalit.

Ștefan se lamentă: “urc singur șase nivele cu laptopul în mână îmbrăcat în haine de iarnă, ..., fac pe puțin un sfert de ceas”.

⁶⁵ domnul doi la sută (fr.) Calouste Gulbenkian, om de afaceri și filantrop, fondatorul muzeului ce-i poartă numele din Lisabona

– *Cere-te în pensie la termen redus amice... îi zic și-o zbughesc înainte de a-i suporta reacția.*

“În cele peste 130 de închisori și locuri de detenție erau închiși în medie, la un moment dat, 75.000 de persoane. Numărul total al deținuților pentru perioada comunistă a fost estimat de comisie la 600.000. Diferența până la două milioane o reprezintă prizonierii capturați de sovietici, etnicii germani deportați de sovietici, deportații din Bărăgan și Dobrogea, precum și cei arestați și deținuți pentru perioade scurte, de până la trei luni.”

Extras din raportul Tismăneanu, dec. 2006

P:S. Nimeni nu a estimat numărul informatorilor securității. La ce ar mai folosi după o atât de lungă amânare?

BOTNIȚE ȘI STRUGURI

Eram odată în compania unui grup mare de așa-zii amici care dezlănțuie un crochiu:

– Ai o puică, la care ții ca la ochii din cap, doar tu ai crescut-o de mică, A.

– Și pentru că erai mai mult plecat de acasă i-ai făcut cadou un labrador cu pedigreu, să fie pe măsura puicii tale, ca s-o și păzească, B.

– Și puica ta, face ce face și când te întorci dintr-o delegație, de la un simpozion mai lung, dispare de acasă, C.

– Prietene, zic eu speriat, fii cuminte că asta seamănă a complot.

– Dar te sună șefu, Vărzaru ăla, la telefon, ca să treci pe la el pentru o problemă urgentă, D.

– Și tu, care crezi că-i vorba de o afacere, doar erați parteneri la firmă, dai fuga la el, E.

– Și acolo te latră câinele tău la ușă și îți găsești puica tolănită în fotoliu, în Țoalele făcute de tine cadou, cu o cafea pe servanță, și-ți întinde ceremonios o scrisoare, F.

– ... de despărțire, G

– Văleu, muică, Țip disperat, vrei să-mi dați să beau vitriol?

– Și asta nu e chiar totul. Partenerul te anunță că ar fi bine să le cedezi partea ta din afacere pe un preț derizoriu, deoarece dumnealui împreună cu puica ta, acum secretara lui, au peste jumătate din capital, deci controlul. Ar putea fi mai ticăloși să o falimenteze și să te îngroade în datorii, dar preferă să fie fair-play, adică să joace cu cărțile pe masă, H.

– Auleo, fără iubire și fără avere, în grea situație m-ați pus.

– Nu noi te-am pus, tu ai ajuns, așa că noi acum întocmim un test de comportare civilizată într-o societate democratică. Să vedem pe unde scoți cămașa? Și J îmi întinde o foaie cu mai multe întrebări și variante de răspunsuri, în căsuța cărora ar trebui să bifez.

Să dau un exemplu pentru primul set de întrebări. Reguli de salut:

- ignori mâna întinsă a gazdei;
- te uiți sfidător la puică și nu zici nimic;
- nu te uiți deloc la niciunul;
- le arăți obrazul și îi înjuri de mamă;
- pe femeie o saluți tu mai întâi, apoi lui îi strângi mâna, după ce aștepti să o întindă;
- întinzi tu mai întâi mâna, dar nu o strângi pe a lui, ci fentând îi dai un ghiont în burtă.

După cum e de bănuț setul mai cuprindea și diplomația în tratative și se încheia cu reguli de despărțire.

Compania A, ... , J îmi calculează punctajul și-mi dă verdictul: “Mosiu⁶⁶ ești un om necivilizat. Un primitiv de român!” Înaintează în cerc spre mine cu policarele în sus și arătătoarele întinse amenințător, drept țevi de pistol încărcate.

– Nu mă executați!

– Îți mai dăm o șansă. Refă testul și te reintegrăm în societate!

⁶⁶ corect monsieur – domnule (fr.)

– Da, zic eu, dar cu ce mă aleg e numai o slabă consolare! Mi-am pierdut puica, am ratat afacerea și apoi dacă m-oi comporta astfel toți conaționali mă vor arăta cu degetul: iată un idiot care, după ce i se zdrobește inima și e înșelat în afaceri, se gudură ca o potaie nenorocită! Să-mi pară bine că nu și-a încercat Rex fost al meu, acum al ei, colții pe mine?

În fața crâncenei situații mă simt dezarmat, ca un copil.

.....

Odată am avut și eu o bunică la țară și uneori îmi plăcea să merg desculț prin colbul drumului, dar cum era și zonă viticolă mâncam struguri până crăpam!

– Cum să-i mănânci, doar la cules se foloseau botnițe!?

– Nici vorbă, am avut parte de măști numai la carnaval.

Vecinul meu, Sepi, era polisportiv, mă lua la scrimă, la călărie și la tir. Într-o fructieră cu picior se lăfăiau ciorchini verzi-aurii de struguri. În pauzele dintre asalturi râdeam: “hai să mâncăm struguri cu botnițe” și ne trăgeam masca de scrimă în sus mușcând din ciorchinele întreg. La călărie nu mergeam împreună, căci eu nu aveam harnașament și îl împrumutam pe al lui. Tirul îl făceam în poligonul de la o unitate militară.

– Da’ de ce aduci vorba de struguri?

– Dacă nu ajungi la ei, sunt prea acri, așa se zice.

– Și cu comportarea civilizată?

– Pe asta o respectam cu toții în communism, dacă nu din convingere, mai mult din frică!

– Da’ dumnealor, civilizați au fost când nomenclatura a furat de la alții privilegiile și teroriza lumea cu securitatea, că-i vără în pușcării?

– În aparențe da, domnea multă liniște, așa cum îi place poporului.

– Și-acum nici în parlament să nu respecte aparențele?! Ce căuta musiu, *tribunul*, alături de parlamentarii săi și de un grup de așa zis susținători, aduși să facă galerie, la balcon de unde au bruiat condamnarea dictaturii?

– Nu știu, nene, e dreptul oricui să protesteze, față de ce nu-i de acord.

– Da’, așa cu înjurii la prezident și cu pumnul la societatea civilă, că-i aruncă de la balcon?

– Dom’le, mai înainte respectau aparențele, cum că nu aveau privilegii, dar pe șestache le erau asigurate, dar acum e puținel mai rău, lupta pentru avantaje este acerbă și se duce deschis cu toate armele.

ADMINISTRATOR VERGU

Ani de-a rândul Vergu Benjamin îndeplinise funcția de administrator al blocului cu bulină maro, alăturat unui alt bloc cu bulină crem. Cele două construcții în oglindă erau unite printr-o sală „socială”, destinată manifestărilor de cultură și educație socialistă a tineretului. Joia după-amiaza aveau loc ședințele asociației de locatari, iar sâmbăta seara discoteca. Între timp tinerii cazați trecuseră la starea civilă de familiști, crescând jucătorii din camere la dublu mixt plus unul sau chiar doi copii de mingi.

Șoapte de iubire pătimășă răzbăteau noaptea pe culuarele ce uneau cele 160 de camere, stratificate pe patru nivele și uneori chiar și gemete de voluptate. Ziua copiii țipau în joc încins prin casa scârilor, câini pitici hămăiau, pisici miorlăiau, iar după masa discuțiile de familie aprinse scăpărau prin semiîntunericul lungilor holuri mărginite la capete de două uși cu geamuri spre balcoane.

„Nu mai facem niciun copil, întâi ne mutăm de-aici. Trei persoane în doișpe metri pătrați e chiar prea mult!”

Vergu cu soția Luminița și-au lăsat copiii să locuiască la apartament de două camere, iar dumnealor s-au mutat la nefamiliști, „unde este mai vesel”.

– Ai *îmbulinat-o*, nene administratore! Cu șomajul ăsta avem colocatari, care nu și-au plătit taxele de doi ani!

– Găsim noi ac de cojocul lor. Dacă unii-s repetenți ...
– Se desfințează clasa ...
– Nu dom'le, îi exmatriculăm. N-ai voie să repeți anul mai mult de două ori!

– Beni, tu ești un geniu! Mai rar om să organizeze lucrurile așa de bine! Dar ai și un mic defect, prea pui la suflet binele tuturor și pe tine te neglijezi! Să vezi câți or să te plîngă, când nu vei mai fi?!

– Fii serioasă Lumi! Să vezi cum se schimbă situația când devenim asociație de proprietari.

– Dar cei de la etajul patru nu vor să cumpere. Cică să le dăm voie să se mansardeze blocul că le plouă în camere și au igrasie pe pereți. Iar ăia de la parter nu sunt de acord în ruptul capului cu mansardarea, că le iese canalizarea în băi. Chiar tu ziceai că de refacem canalizarea e ca și cum am lucra ca deținuții la canal.

– Tot subsolul blocului e inundat. În sezonul cald avem o pepinieră de țânțari!

– Când pun pastila la încălzit se umple lavoarul de cadavrele lor trompate!

– Așteaptă, numai să vezi! Nu-l cunoști tu pe Beni al tău, să vezi numai de ce-i în stare!

– Dar-ar domnul Benișor!

Administratorul a înscris în registrul judecătoriei asociația de proprietari a blocului 13 sub numele Rulmentul, completând capitalul social cu bani sustrași din bugetul strâmtorat al familiei, căci amîndoi erau pensionari. Asociația a chemat în judecată toți locatarii care aveau datorii la Electrica, Apă-Canal și Energoterm. Deschiderea unui proces însemna angajarea unui avocat, iar cum locatarii blocului au venituri modeste mulți au făcut gură.

– De ce să nu deschidem acțiunea singuri, se amestecă Avrămuță.

– Trebuie găsite temeiurile legale și formulat clar, ce cerem în dispozitiv!

– Dar dacă onorarul avocatului este nerușinat?!

– Nu este, l-am ales pe cel mai ieftin!

– Dar dacă pierdem și irosim banii de pomană?

– Nu, tăceți, lăsați-mă numai pe mine să-i zic. De unde știm că nu te-ai înțeles cu avocatul, umflă onorariul și-ți dă pe șestache o parte din bani înapoi?! mai arțăgos, tot Avrămuță.

– Nu m-am înțeles, oameni buni! Găsiți dv. pe altul și eu n-am nimic împotriva. Numai să pornim odată acțiunea, că ne debranșează toate utilitățile și nu mai putem locui în bloc!

– Nu ne debranșează, n-au voie, atâta timp cât unii dintre noi plătesc!

– Prostia asta o crede numai un fraier! țipă un chefliu cu-o bere-n mână. Trebuia să contorizăm individual.

– Odată ce ne sistează alimentarea, rebranșarea ne costă destul de mult, observă mucalit un țâr c-un chiștoc stins în mână.

– Tovarăși, pardon domnilor colocatari, chiar asta și cerem. Contorizarea separată a tuturor utilităților și deschiderea unei cărți de abonat pentru fiecare cameră, se adresează administratorului plenului.

– În fine după ce a obținut semnăturile locuitorilor de la etajele unu, doi și trei și numai a unora de la parter, Beni, a trecut la fapte.

– Dar ce ne facem cu cumpărarea camerelor? îl chestionează după un „moment” de intimitate Lumi.

– Locatarii, care n-au bani să le cumpere trebuie să le părăsească!

– Aici, soarele meu, apare un mic schepsis. De ce să le părăsească, dacă le pot vinde la suprapreț?

– Ca să vinzi ceva, trebuie mai întâi să cumperi, lumina mea.

– Dar dacă le-ar face simultan. Un precontract cu promisiune de vânzare, apoi cu banii respectivi cumpără camera de la întreprindere și cu alt contract definitiv o vinde de tot.

– Nu au cum vinde de tot, căci în blocul ăsta camerele nu-s întabulate! Trenul aparține statului. Nu-i nimic pot face al doilea precontract!

– Dar dacă după primul pre ... se răzgândesc și nu mai vor să înstrăineze?

– Atunci, stimată doamnă, e treba d-lor, se judecă cu cei de la care au luat banii pentru promisiune neonorată.

– Încurcată chestie

– Nu-i nimic o descurcăm noi! conchise Beni plin de-o încredere ce iradia jovialitate.

Urcă, miercuri la prânz, la etajul patru. Coridorul dintre cele două uși, cu camerele față în față purta dărele murdare ale intemperțiilor pătrunse prin izolația veche de peste douăzeci de ani. Materialele improprii au crăpat cu ocazia dezghețurilor succesive. Ciocăni la ușa veche de bloc, din pfl., cu vopseaua coșcovită și în prag apăru șomerul cu barba nerasă de luni în șir, care nu l-ar fi făcut de răs pe posesor nici într-o mânăstire.

– Nu mă mut, nici nu cumpăr! De unde gologani?

– Dar ceilalți locatari ce părere au?

– Mă fâș pe părerea lor, ce pot zice ei! Afară nu mă dă nimeni!

– Nu-i bine mosiu! face administratorul o mutră serioasă.

Se întoarce și în spațiul strâmt și întunecos al camerei dă peste un borcan cu gogonele murate pe care, din neatenție, îl răstoarnă. Miros înțepător de oțet.

– Să vii să cureți de-aici porcăria asta și să-mi cumperi alte murături în loc! tremură Glodaru din creștet până-n tălpi, al naibii de revoltat.

Familia Vergu împreună cu o femeie de servicii au lucrat întins o dupăamiază întregă pentru a repara deranjul făcut. Glodaru le ceru apoi să-i zugrăvească camera, la care soții au protestat cuminte, cum le era felul, au arătat tavanul numai pete de igrasie și au spălat cu repeziciune putina.

Pe geam câțiva mesteceni legănav bănuții fruzelor în vântul serii. Alături de spațiul verde, locul de joacă al copiilor!

– Vai, Beni, dar ce e cu gardul ăla cu sârmă ghimpată?

– A trebuit să protejăm leagănele copiilor! Țiganiii strâng fier vechi pentru Comănele. Cum n-au destul, abia au terminat de adunat toate capacele de canal, s-au apucat de fură acum tot ce le cade sub ochi.

– Și mosoarele alea albe?

– Izolatori dragă! E gard electric, întrerupem curentul numai în timpul programului de joacă!

– Bravos, ce mai inovație! Da', ce miroase așa ca la baltă!

– Ca la noi la Brăila, mamă! Dar baltă fără pește!

– De ce n-ai zis mai devreme, că făceam o crescătorie de pește în pivniță.

– De broaște Lumi, la pește trebuie apă curgătoare, să fie oxigenată!

– Da' ce motor merge?

– E vidanja dragă, trage apa din pivnița inundată. Miroase mîlul pînă se uscă.

Dar nu mirosea numai mîlul căci în mocirla uscată s-au descoperit cadavrele a doi câini și mai mulți pui de pisică, se vede în avansată stare de putrefacție. Izul de apă stătută, mocirlă și putreziciune s-a întins pînă vizavi de bloc, în grădinuța de la birtul „Doi Jandarmi”.

– Cum de totuși n-a murit nici-un șobolan? Întrebă Sterică pe comeseni când beau bere

– Stere, șobolanii i-au păpat, că se hrănesc cu cadavre. Și înoată, grozav ce mai înoată! Știi cu ce cârmesc?

– Habar n-am!

– Cu coada, abitur ce mai cârmesc cu coada!

– Să fii prins dumnealor o coadă pe timpul lui nea Nicu!

– Au fost persecutați, frate!

– Cum persecutați, doar a făcut canalul Dunăre - Mare și acolo au ce se lansa, îi duce curentul, măi frate.

– Au dărâmat cazarma nouăzeci! Cum acolo erau depozitele de alimente ale cooperației, acestea au trebuit mutate, iar pensionarii comentau măsura genială prin care au stărpit șobolanii.

– Senili cretini! Șobolanii au orașul lor subteran cu galerii și saloane. Dacă iscoadele au aflat că nu mai e rost de păpică, au transmis celorlalți informația de mutare, au abandonat galeriile vechi și-au săpat altele noi spre noile surse de alimente.

– Activiști încuiați! Habar n-aveau că șobolanii au informatorii lor!

– Nu numai activiști, ci și dizidenți, neamule!

– Unii fără alții nu se poate ?? au încheiat la unison și au mai comandat un rînd de halbe.

Turica, responsabilă blocului cu „ecologizarea gunoaielor”, după ce măsură, a nu știu cîta rație de alcool dublu rafinat, îndoit cu apă rece de la robinet, anunță asociația de protecția animalelor „Vigilența patrupedă”, care luînd act de denunț deschise o anchetă asupra animalelor înecate. În ziarul local „Drum nou” asociația publică un foileton în care înfiera barbaria de a chinui

animale necuvântătoare și de a sacrifica viețile unor pui neajutorați. „Cu ce sunt ei de vină că s-au născut? Decât a vă murdări mâinile cu sânge nevinovat și a vă încărca conștiința în fața judecății supreme, mai bine luați măsuri, ca părinții să nu poată procrea”.

Negrea, adjunctul lui Vergu, o trata pe bătrâna alcoolică cu destulă condescendență.

– Tot la recuperare lucrezi Tur-turico?

– Of, doamne, oamenii ăștia sunt nebuni de legat! Aruncă la gunoi atâtea lucruri interesante, aproape noi, întoarse bătrâna capul trăgând dintre arcurile rupte ale unui divan, printre care se împrăștiaseră talașul și stofa putrezită, o păpușă cu capul intact, dar fără un picior.

– Să-i facem o cârjă să poată merge pe drum nou!

– Ai citit?

– Cum nu, doar un drum neterminat nu poate deveni decât nou!

– Mă duc sus la comunizm!

Tur-turica ocupa ilegal sala de mese de la etajul patru, pe care o transformase în cameră și depozit de vechituri. Cum vechiturile strânse de la tomberoanele din cartier se tot înmulțeau, spațiul trebuia extins, așa că proprietara se urcase pe scara de fier, deschisese chepengul închis cu lanț și lacăt, a cărei cheie nu se știe la cine se păstra, dar se pierduse. În ajutor îi venise Troancă, sudorul, care tăiasse belciugul lacătului cu flepsul și Tur-turica cumpăraseră alt lacăt ale cărui chei le aveau numai cei doi autori. Pe planșeu cei doi au închis un spațiu, cu deșeuri din oțel lat de la lanțul cu role, l-au acoperit cu o copertină și l-au separat în două: depozitul de vechituri purta eticheta de Comunizm, iar atelierul de sudură de Democrație, ambele scrise cu lietera albe de mânăuă fostei calificate din atelierul de vopsitorie al fabricii Rulmentul.

– Dl ad-interim ați văzut ce-au făcut ăia doi? Unul cu servicii, familie și-un copil de grădiniță!

– N-am văzut că n-am putut urca. Trapa e încuiată!

– Să le pui în vedere să taie lacătul până nu mă bag în ei!

– Da, o să le spun!

– Și-i evacuăm, înainte să facem mansardarea blocului!

Dar până în prezent nimeni nu le puse în vedere, nu se luă de ei și mai puțin le tăie lacătul, căci Troancă era un bărbat strașnic,

sosit tocmai de prin Dubăsari, ce știa mai repede de sucit gâtul, decât de glumă.

Apoi electricienii au montat contoare individuale pentru fiecare cameră, închise într-o cutie de tablă cu o decupare îngustă pe ușă, chiar în dreptul dispozitivului de afișare. Cu această ocazie Beni a primit drept gratificație o sticlă goală de bere autohtonă în cap, tare ca o stâncă din muntele Ciucaș.

– Măi, parc-ar fi fost plină, glăsui administratorul cu capul înfășat într-un turban alb de fundamentalist.

– A aruncat-o cineva?

– De bună seama, doar nu a căzut din cer.

– Da', zi-mi, te-ai uitat bine, era vreun geam deschis pe partea respectivă?

– Nu știu, mi-a venit amețeala de la lovitură și am căzut pe-o parte, apoi m-am ridicat în fund sprijinindu-mă într-o mână. Parcă geamurile de aerisire de la trepte!

– Pe-acolo nu poți duce brațul înapoi pentru a-ți lua avânt și a arunca sticla cu precizie, se arătă specialist Negrea.

Luminița îmbrățișă cu tandrețe capul soțului, devenit prin forța evenimentelor mai voluminos și mai moale.

– La patru, geamul lui Troancă era deschis larg și sudorul râdea cu gura până la urechi, fără nicio jenă. De ce n-ai urcat la el să-i ceri socoteală? se interesă adjunctul.

– În starea în care era? L-am găsit aproape leșinat, noroc că mi-a spus o vecină ce s-a întâmpat. Am chemat imediat salvarea! se scuză cu ton grijuliu Lumi.

– La urgență nu v-au întrebat de accident? N-ați mers cu certificatul medical să depuneți plângere la poliție?

– Ba da, am fost. Numai că ne-au cerut martori și degeaba am tot întrebat prin bloc, nimeni nu l-a văzut pe sudor cum a aruncat sticla de bere pe geam. În schimb mi-a confirmat și vânzătoarea de la chioșc că Troancă a cumpărat în seara anterioară trei beri Ciucaș.

Vergu reuși după tratative anevoioase să cadă de acord cu administratorul blocului cu bulina închisă și să împartă sala de manifestări sociale în două, păstrând intrarea comună. Au angajat o firmă de construcții, ce aparținea administratorului vecin, care a compartimentat două spații cu rigips, în care asociațiile de

proprietari au deschis o microalimentară și un microaprozar. Construcțiile au costat fiecare peste 100 de milioane vechi și vecinul cerea numai jumătate în avans și restul în rate timp de șase luni. Vergu a consultat tabelul locatarilor serioși, eliminând pe cei care nu sunt proprietari, pe cei care au datorii la taxe și apoi pe cei care au de plătit amenzi pentru conturbarea liniștii publice. Prin împărțire a obținut câte 350 de mii de fiecare, dar nimeni nu a catadicsit să le dea. Până și Negrea, șeful de etaj de la unu, cică nu poate acum, că are salar mic, apoi că se logodește și n-are de unde împrumuta. Beniamin și-a rugat fata să facă un împrumut la bancă, pentru că el cu pensia nu îndeplinea scorul de acordare la ofițerul de credite. În fine sediul a fost gata, au început negocierile pentru închiriere și în ședința comitetului de bloc dintre două societăți S.C. Agromixt a oferit chiria cea mai bună, negociată pe un an, și a primit alimentara, iar S.C. Compozite a primit aprozarul, dar cu bani mai puțini.

– De ce să-mi trageți împrumutul, s-a revoltat Troancă, intrând neanunțat la una dintre ședințele ad-hoc ale comitetului de bloc. Mie să-mi dați banii în mână!

– Nu se poate, domnule, cu banii vom plăti montarea contoarelor de apă! explică Negrea.

– Ce-mi trebuie mie contoare, băi, guguștiucule!

– Nu numai matale, ci la toți locatarii din bloc. Vrem să contorizăm numai ce primim de la regia locală, nu și pierderile pe conducte!

– Mie și Tur-turicăi ne dai banii în mână, de nu-ți sudez una în muie de-ți numeri toți dinții și fără a mai aștepta răspunsul, s-a repezit spre interlocutor.

Negrea s-a ascuns după Vergu, pe care pentru a se feri de asalturile lui Troancă îl tot împingea în față. Până la urmă tare iritat Troancă s-a agățat de nasturele de la halatul gri-petrol al administratorului pentru a-i fixa corpul ca să dea cu piciorul prin spatele acestuia pentru a-l altoi pe Negrea. Docul halatului a cedat și nasturele a alunecat cu un hârșăit de stofă ruptă.

– Să mai pune contoare pe curent, dacă ai chef de mardeală, se răcori Troancă și o luă în sus pe scară spre etajul patru. Pe sticla geamului deschis începu să se oglindească intermitent arcul

electric și fumul rezultat în urma topirii electrodului ieșea în rafale afară.

– De ce nu sudează pe acoperiș? găsi de cuvîntă să întrebe Negrea, cu ton revoltat.

– E rece, bate vîntul și plouă; nu poate că nu are atelierul închis bine, explică cu ton molcom Vergu.

– Nu te mai potolești, vezi ce-ai pățit! îl muștră petite Lumière, cu acul în mână cusînd la halatul rupt. Cât ai fost magazionier la fabrică, halatul te-a ținut peste zece ani și acum vine nemernicul ăsta de la patru să tragă de nasture ca să-ți rupă stofa!

– Lumină scumpă, progresul cere sacrificii. Oricînd poți găsi oameni certați cu legea.

– Dar poliția?

– Apără numai pe guvernanți. În rest o debandadă, la unul dă-i în cap, pe altul accidentează-l cu mașina, fură mobilul în autobuz, sechestrează o famă, să știe omul cumsecade de frică.

Procesul s-a încheiat, pârâții n-au făcut recurs și s-a pus în aplicare dispozitivul sentinței. Instanța a pus ipotecă de gradul unu pentru răuplatnicii de la termoficare. Mai mult comitetul de bloc putea scoate la vânzare prin licitație publică apartamentele celor cu datorii. Urma evacuarea și apoi inerent situația precară de *boschetar*!

Oprișorii, întorși de la servicii, au intrat în camera 311 și femeia a pus ciorba la încălzit pe aragaz.

– Ce are Gumarcă, măi bărbate, cu administratorul?

– Cred că a primit prin poștă hotărârea instanței. Ori plătește taxele restante, ori îi vindem apartamentul.

– Și ei unde să stea?

– Unde vor, iau restul de bani și pleacă din bloc la țară.

– Bine, dar Gumarcă are bani destui. Și-a cumpărat de trei luni mașină nouă cu vreo cinci mii de euro. L-am auzit săptămîna trecută, când a făcut tărăboi cu Bogdan pentru locul de parcare.

– Și-a blocat locul de parcare?!

– Da, dar peste două zile, când era de noapte la servicii, ăstalalt i-a rupt blocajul cu barosul.

– De unde știi că el?

– Nu l-a văzut nimeni, dar lumea vorbește. Pe cine să bănuiești, dacă ei se certară pentru parcare? Vrea să aibă mașina la scară, să se se dea barosan!

Nevasta scoase ciorba cu polonicul și amândoi sorbiră, dumnealui cu zgomot, dumneaei cu fină delicatețe, din lichidul cu pete de grăsime și frunze de pătrunjel plutind deasupra. De afară, iar zarvă mare! Se joacă copiii ieșiți de la școală?! Dar cum zarva continua, femeia trage cu ochiul de după perdea prin geam afară.

Vergu întins pe trotuar, lângă botul mașinii noi-nouțe era bătut pe spate cu rachetele de badminton, de către Gumarcă și băiatul acestuia, elev într-a zecea. Întins pe jos mai avea luciditatea a striga „nu loviți în fața, se vede și mă întrebă soția”. Chiar prin fața blocului treceau și cetățeni cumsecade, care grăbeau pasul fără a se opri, bucueroși că victima luptă în linia întâi a civismului, pentru ei.

– Trage perdeaua să nu ne vadă cumva administratorul sau Luminița lui, că ne mai chiamă ca martori în proces!

– Bine, zice femeia, trag draperia, dar tot mai trag cu coada ochiului! Dacă-l mai bat putem arunca de pe geamul băii la întâmplare o găleată cu apă.

– Nu, acum dacă și-au rupt rachetele o să-l lase în pace.

– Bine că nu jucau tenis. O lovitură cu un cadru de aluminiu sau carbon grafitat îl putea stâlci. Dar el de ce se bagă?

– Nu știu, zău așa. Pe noi nu ne interesează. Treaba lui, și-a luat funcția asta, s-o ducă până la capăt.

– Că bine zici!

S-au așezat la T.V. să asculte știrile și apoi buletinul meteo. Din casa scărilor voci alertate, care se apropiau, apoi se distinge o ceartă, degenerată în urlete de mânie.

– Taci fă, că te strâng de gât! Nu vezi că suntem doi, moa și băiatu’?

– Pe mine de gât, măi, ucigașule? Mi-ai bătut bărbatul și acum mă ameninți? Dacă nu te amendează poliția îmi chem rudele de la țară, ca la nousuteșapte și-ți punem pielea în băț. Pe grilajul de la terasă o întindem, să se usuce și tatuăm, caftangiu, că asta ți-e meseria muscal nenorocit!

Lumi, rămasă în urma agresorilor, îl sprijinea pe Beni, care urca cu greu, șchiopătînd. În cameră, împreună, după ce rănitul s-a întins pe pat:

– Iară dragă, iară numai tu să faci pe viteazul?!

– Binele tuturor cere sacrificii. Vom trăi într-o lume mai civilizată.

– ... ?!

În convalescență Beniamin se încălzea la soare pe-o bancă, privind la nepoții care se dădeau în leagăne în interiorul spațiului împrejmuit. Un puradel se apropie de dumnealui și-i aruncă pe costum o găleată plină cu dejecții porcine, după care o tulește chiuind victorios două blocuri mai încolo. Blocul din prefabricate era locuit de țigani, care dețineau o crescătorie de porci, amenajată pe locul adăpostului construit pentru pubelele de gunoi, prin fixarea unei uși din țevă și a unui acoperiș din onduleu. Pubelele blocurilor cu bulină se odihneau în parcul cu mesteceni, unde Tur-turica răscolea pentru cei trei R ai reciclării. Vergu reușise să închidă gunoiul într-un foisor, unde sub acoperiș atârname doze deodorizante. Într-o altă dimineață de pomină, când administratorul își făcea rondul pentru a veghea la bunul mers al ambientalului împreună cu consoarta constată o nouă neregulă.

– Lumi au tăiat sîrma de la gardul electric!

– Cum, nu s-au electrocutat?

– Pot face rost de scule cu mînere electroizolante ...

– De ce să fii făcut asta?

– Aia de beau bere la scorbura trunchiului de salcie pletoasă de la birtul „Doi Jandarmi”, se mai urinează noaptea pe garduri și ăsta fiind electric se vede că i-a curentat.

– Pune și tu un bec de veghe deasupra pancartei de avertizare ca să o poată citi.

– Asta mi-a zis și poliția, dar până azi n-am avut când. Mereu apare ceva, teribil de intempestiv!

– Lasă dragă, că prea pui multe la suflet! Știi că Petric e acum directorul liceului.

– De-aia mă iscodea, dacă îmi place meseria de administrator ...

– Tu ce i-ai zis?

– De plăcut îmi place, numai că-i a naibii de grea și bănoasă de loc!

– De unde bani aici, toți pușcăm francul!

– La liceu e ordine, o faci și-o menți. Nu-s hoți, nici caftangii!
O să mă descurc mai bine cu elevii și profesorii ...

Deși, între timp, liceul devenise grup școlar de construcții, criza economică se adâncea și, unde putea face guvernul economii, dacă nu în domeniul învățământului și sănătății? Numărul de elevi în clasă a fost mărit, școlile au fost comasate de primărie, câte două într-un imobil, de ce să nu fie program didactic în două schimburi și să încălzească numai o sală pentru două clase, iar la unele spitale bolnavii dormeau câte doi sau trei în pat, după schema „69”, cu capul la picioarele celuilalt.

Odată Petric îl chemă pe Beni în biroul directorului cum că nu mai sunt bani de cretă! Administratorul decise ruperea cretelor în jumătăți pentru a le înmulți. Profesorii se mirau când primeau chiștoace de cretă, dar nu făcură gură. Cu două excepții profesorul de desen și cel de muzică, de ..., discipline artistice.

– Cum pot să desenez, stimabile, numai cu chiștoace? se revoltă Arsine. Metoda d-tale va face furori, metoda Vergu!

Și așa i-a rămas numele. De la toaletă au început să dispară țevile nichelate, nu se știe cine desfăcea olandeza și fura țeava, o băga-n buzunar și pleca. Administratorul aplică o metodă inedită, chemă pe instalatorul Lolea, care desfăcu țevile și le găuri în atelier. Adolescenții puneau buricul policarului pe țeavă și beau din șuvoiul de apă ce țâșnea prin gaură. Numai că din cancelaria profesorilor, Atoderiței ieși pe stofa taiorului stropită bogat cu apă și glonț la director.

– Uite ce-a mai făcut Vergu al dumnitale. Fii bucuros că stropește corpul profesoral. Cu apă chioară!

Pe întrerupătoare, abajururi și pe oglinzi a trasat o frumoasă dungă cu vopsea ciel, botezată dungă antifurt.

– Beni, fii atent, c-a scris în Monitorul că pe un teren de fotbal la școala generală nr. 2 a căzut poarta de fier și-a omorât pe loc un elev din primare.

– La noi nu se pomenește așa ceva, Lumișor! Iau măsuri.

A doua zi Vergu a confecționat U-uri din fier beton, care au fost bătute cu barosul în pământ să fixeze picioarele porților. Într-o altă etapă plasa de oțel, care înconjura terenul de fotbal a fost ridicată la înălțimea de patru metri, pentru ca elevii să nu mai

poată sparge cu mînea geamurile caselor din vecini, capacele de canal au fost asigurate cu lanț gros și lacăt de un pripon de fier contra strângătorilor de fier vechi. După mai multe relaxări succesive, în care disciplina a tot curs în aval, ca pe firul unei cascade în trepte, la cererea comitetului de părinți indignați că chiulul prelungit i-ar putea face pe elevi să cadă în patima jocurilor mecanice sau mai rău în mâinile traficantilor de droguri, Vergu a primit undă verde și a schimbat placa. Benjamin iubea disciplina și nu se mai putea trăi fără ordinea pe care fusese chemat să o implementeze. Construi o poartă automată cu cabina portarului alături. Introduse sistem de pază cu camere video la secretariat și în biroul directorului. Regulamentul fu modificat, iar elevii nu mai puteau circula în curte numai pe durata pauzelor. Ieșirea din școală în timpul programului era permisă numai cu bilet de voie de la diriginte. Prin descinderi cu aparate foto la WC-uri, administratorul la băieți și femeile de servici la fete s-au descoperit mulți elevi fumători.

Prestigiul lui Vergu creștea și persoana d-lui nu mai suferise niciun ultraj pînă ce, într-o pauză, pe trepte dădu peste un cuplu în poziția șezut. Eleva Cucui, prinzându-l cu ghiarele de urechi pe elevul Tufă, îl tot pupicea zgomotos, băiatul neopunând împotrivire, ba chiar tremurând de plăcere.

– Asta-i impudicitate, hai cu voi la directorul adjunct să vă sancționeze.

La gazata de perete, „vechi obicei comunist” comentau unii părinți, la exemple pozitive poze ale elevilor ce obținuseră în săptămână curentă numai 9 și 10, iar la exemple negative cei doi juni amorezi, însoțiți de comentariul „impudicare în societate” și două d-re machiate excesiv, ce îndepărtau țigările cu urme de ruj pe filtre, scoțând fum pe nări ca două locomotive cu abur.

Drept urmare Vergu a primit un burete aruncat de pe geamul clasei care i-a aterizat pe bască, smulsă ulterior de o mamă furioasă într-o seară, chiar în fața școlii, ca să-i hașureze chelia cu unghiile. „Meștere, fata mea nu-i curvă, să agreseze sexual băieții”! Într-o altă zi primi un brânci într-un pasaj subteran: „cum de mi-ai făcut băiatul bleg, să se lase el agățat de o fată”?!

Ieșirea la pensie a lui Vergu Benjamin s-a serbat cu alocuțiuni din partea conducerii, urmate de un cocktail, în atelierul de artă plastică.

– Să fie toți ca d-lui viața socială a țării noastre ar fi cu totul alta! încheie directorul și trase de șnurul care îi dezvelea bustul.

Cu o față hotărâtă sub basca proletară, deasupra umerilor cuprinși în halatul petecit, urme ale atacurilor mârșave ale dușmanilor civismului, bustul ținea cu brațe monstruoase, de carbonar, capul unui taur de coarne: „Combate mitocănia”.

Serbarea a continuat la cantină. O bucătăresă:

– Domnu administrator se fură tacâmurile!

Vergu a trimis pe Lolea să cumpere un poanson și au poansonat pe mâner toate tacâmurile. La lingurițe, cum mânerele prea mici nu permiteau, le-au găurit limba. „Se fură capacele de veceuri”. „Nu-i nimic le însemnăm, cu dunga eco-ciel”.

Totul mergea strună. Vergu și un maestru constructor au proiectat cofrajul unui elefântel pentru parcurile de joacă. Copiii mici urcau scara prin coadă, treceau prin trup fluturând palmele la ferestrele zăbrelete de pe coaste și se dădeau la vale pe toboganul trompei.

Dar economia de piață, intrată pe rol, avea nu numai suișuri, ci și coborâșuri, iar criza economică atinsese construcțiile. Nu mai aveau elevi, au renunțat la internat, apoi la cantină, apoi la atelier. De la ministerul construcțiilor școala a trecut în subordinea primăriei, la mâna unui funcționar de birou, directoarăș al vreunui servici minuscul, care nu știa mai mult decât cum se dă cu pixul, apoi cel de la școală, numit după algoritmul politic. Postul de administrator a fost suprimat. Vergu, însă, nu mai avea nimic de pierdut, căci fostul administrator, demult ieșise la pensie!

CORPORAȚIE INTERNAȚIONALĂ

“Nu siliți norocul să vina la dumneavoastră. Uneori el vine singur, la o ceașcă bună cu ceai⁶⁷”.

Mia Mardare reușise după doi ani de master în care a tăcut, a răbdat și a muncit pe brânci să susțină dizertația. Câte sacrificii! Cu diploma de MHR⁶⁸ în poșetă nu se poate să nu devină șefa serviciului sau poate mai sus, chiar directoare cu resursele umane ale firmei. Îndeplinise ultima condiție necesară și suficientă pentru o promovare, pe care o râvnea demult! “Șef de servici era ceva! Un salariu de trei ori mai mare și puteri discreționare asupra colectivului. Director: ha, ha, ... , cea mai puternică din firmă după generalul. ... peste trei mii de euro, deplasări în străinătate, ș.c.l ... “

Desigur că la o companie privată toate salariile erau trecute la secret și intrau direct în conturile personale la B.C.R. Nu mai zburau fluturașii, ca la stat, nici chiar în plic sigilat!

Funcționarele de la Finanțe, se uitau cât se poate de urât – invidia bātu-ar focul, asta le mănâncă, ce naiba’! ce-i drept însă numai la declarația fiscală de pe tăblia mesei, nu îndrăzneau să ridice ochii mai sus, căci fața d-ei surâdea sfidătoare, când d-lor i-o verificau. Nu face nimic, invidia nu strică la sănătate ... decât celor care nu și-o poate reprima!

Mardare era cea mai veche angajată a firmei și numai d-ei putea intra fără audiență la directorul Raymond și adjunctul Păduroi. Mai peste tot serviciile reprezentau adevărate feude unde șeful dispunea cu totul asupra subalternilor șerbi. Repartiza sarcini, controla îndeplinirea lor, propunea și dădea prime sau gratificații. Proverbul “corb la corb nu-și scoate ochii” fusese răsverificat, nimeni nu mai încerca să se plângă directorului. De fapt Raymond vorbea numai franceza și engleza și era jumătate din an în delegații, iar Păduroi era prieten la cataramă cu șefii de

⁶⁷ Proverb japonez

⁶⁸ Master of Human Resources masterat în resurse umane (eng.)

servicii, doar serveau prânzul la o masă comună în minicantină. Firuța, o economiștă cu cinci ani vechime s-a văzut obligată a părăsi firma după ce făcuse o pâră fără șansă la o adresă inadecvată: “de ce să fie haplea ăla șef contabil, când vine cherchelit la servicii? Mai face și pe cocoșul când ne ține peste program” ... Haplea o sancționase trei luni la rând cu zece la sută din salariu pentru că: “să te sature să mă reclami la Păduroiu, că doar nu te-am agresat sexual, tu te-ai dat la mine, ca să îți fac favoruri materiale.”

La minicantina firmei se putea bea, dar numai o bere la prânz, obicei vest-european, și Păduroiu mai ciocnea câte o halbă cu șefii de servicii, dar numai și numai pentru bunul mers al întreprinderii. Între timp General Motors Romania SRL fusese inclusă în Samsung Ltd. iar holdingul adoptase o nouă organizație și numise în postul de director general și adjunct doi japonezi, pe Daiki și Taiki.

Mardare intră, în holul reamenajat unde deasupra intrării te izbea un banner scris cu litere roșii de tipar pe fond alb: “*GÂNDEȘTE GLOBAL, ACȚIONEAZĂ LOCAL*”. Întrebă secretara dacă poate intra la adjunct și aceasta se întrerupse din editarea pe computer, formă interiorul și-o invită cu un gest, “oare i se părea?”, distant, puțin prea rece al mâinii. Taiki se ridică în spatele biroului și se înclină pentru salut, potrivit tradiției orientale. Conversația se purta în engleză.

– Tradiția japoneză pune mare preț pe amabilitate, cinste și muncă. În holdingul nostru salariile sunt foarte atractive!

– *Yes*, răspuse Mia cu un zâmbet forțat, poate prea lăbărat. Cum rămâne cu ora la care începem programul, poate fi între opt și zece?

– *No*, este opt fix. Un microbuz al întreprinderii va culege angajații din diferite puncte de întâlnire ale orașului, în general în stațiile mari ale mijloacelor de transport în comun. Vă rog faceți o hartă cu șase puncte de întâlnire și s-o afișați la intrare.

– Să o aduc pentru aprobare?

– *Not at all*⁶⁹! Dvs. sunteți autohtonă și știți orașul mai bine cât și domiciliile angajaților! Noi suntem dinamici, nu se poate

⁶⁹ deloc

trândăvi la servicii! La zece fix ieșim în curte și facem un sfert de oră exerciții fizice. Între 13 și 14 e masa de prânz. Fără bere, ca la europeni. Berea umflă burta, amețește capul!

– *Thanks*⁷⁰, zâmbi stâmb Mia și se retrase spre ieșire cu spatele și fața la interlocutor, pentru a respecta tradiția din extremul orient.

La pauza de-o țigară în fumuar într-o convorbire *tête à tête* între Mardare și Datcu.

– Ce mai aberații! Lasă că-i venim noi de hac, doar suntem unși cu toate alifiile! Îl liniștea Mia.

– Ții minte ce viață duceam la Aurora ca inspecitori contabili!? Toată ziua pe teren, tu la cumpărături pentru copii, eu la chefuri cu băieții. Nu ne omoram cu munca și salariul curgea în conturi! Vine ochi oblici asta să schimbe obiceiurile locului? Știi doar lozinca noastră: „Ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim”, completă Datcu.

– Altcumva acum: ei se plătesc bine și noi mimăm că muncim!

Peste vreo zece zile tot la fumuar, Datcu trăgea în silă din țigară atât de neprofesional că la un capăt o umezise cu salivă ...

– Ce faci Mache, dragă, cu față asta verde de marțian?

– Păi, m-a chemat Daiki la el, cică zi de zi fumez zece țigări, adică chiulesc de zece ori zece minute, adică una sută minute și să lucrez aproape două ore în plus peste program.

– Dar nu ai fost să discuți și cu Păduroiul?

– Păduroiul, aproape că nu mai e la firmă, i-au dat preaviz.

– Cum preaviz?

– Îl dau afară cum că bea *saké*⁷¹ înainte de a sosi la servicii.

– De unde pot știți gălbejiții aștia cu ochi oblici tot ce facem că doar nu sunt de la securitatea comunistă.

– Peste ăia, sunt cu mult mai tari! Au instalat camere video în toate spațiile și au un monitor central, ca la bănci sau la penitenciarele moderne. În plus se zice că au înființat un corp de control intern. Întrebă-l numai pe Taiki!

Și Taiki a confirmat zvonul.

⁷⁰ mulțumiri (eng.)

⁷¹ băutura alcoolică tare (jap.)

– Yes, avem un corp de control, care supraveghează în special șefii.

– Way⁷² descriminarea asta, dar ce-i cu ceilalți angajați?

– Pe angajați trebuie să-i supravegheze șefii! Și noi pe ei, că dacă nu-și fac treaba îi schimbăm. Fiind la fel plătiți, pretențiile de la dumnealor sunt mai mari!

– Cum se poate, unde s-a mai pomenit ca șefii să fie la fel plătiți?

– Nici nu mai există șefi inamovibili. *Every person*⁷³ din colectivul respectiv va îndeplini funcția de șef un an de zile.

Mardare face o față descompusă de-o groază ancestrală. Unde mai sunt feudele?! Nu se poate!!!

– Bine, dar un șef se formează atât de greu, îți trebuie atâtea calități și atâtea experiență!

– *Really? Not good, but very bed*⁷⁴! Un mafiot european se formează repede și vrea apoi să căpușeze totul! Gunoiul ăsta trebuie evacuat rapid, să nu miroasă la noi în firmă.

– Dar cine e firma? Un statut, un regulament interior, o ordinogramă. Angajații sunt importanți, din care unii, cei mai cei formează elita șefilor, coloana vertebrală a instituției! O servesc și sunt răsplătiți! Doar de asta muncesc, trebuie recompensați!

– Recompensați nu, absolut deloc! Șefii sunt niște persoane cu caractere tari, care respectă codul bushido. Cum voi nu aveți educația noastră, trebuie schimbați an de an. Iarba rea nu trebuie lăsată să prindă rădăcini!

Un nou proverb japonez? După cum se știe ce urăște românul mai mult este schimbarea. Mai bine se duce la război, dacă te lupți te lupți, precum Peneș Curcanul, dar să schimbi regulile jocului asta-i prea de tot, ca și cum i-ai fura toate amintirile, toată educația, pe baza cărora individul se comportă în societate și-și formează o serie de aptitudini.

Restaurantul Veneția într-un separeu al grădinii de vară. Cu tact și tandrețe Ionuț o ia pe Mia de mână i-o mângâie și-o consolează, plin de tandrețe.

⁷² de ce

⁷³ fiecare persoană

⁷⁴ întradevăr? nu-i bine, e foarte rău (eng.)

- Ți s-au înecat corăbiile?
- De luna următoare voi fi șefă, șefă Ionu, ai auzit!
- Nu asta visai?
- Nu așa, ca acum, cu interimat de un an. Nu mai există feude, șeful e un joker la cheremul tuturor. Să pleci ultimul din servicii, să răspunzi de tot biroul, cu salariu la fel cu ceilalți. Inadmisibil!
- La mine în liceu Grigoreasca face aceleași lucruri ca șefă de disciplină.
- De aia învățământul a suferit atâtea reforme, că sunteți prea retrograzi!
- Ai grijă că mă superi! Fugi de-aici, noi profesorii, retrograzi!
- Vezi bine, voi nu știți ce-i oligarhia. Nu vreți să vă schimbați deloc!
- Adică cum?
- Să perii un șef, să fii servil, să compromiți subalternii, să fii tu cel mai capabil, să-i faci să simtă frica, să te porți ca un zbir, că doar ești o rotiță în angrenajul social, care trebuie unsă și unge mai sus, dar numai atâta cât trebuie!
- Uf, cât de complicat pare!
- Viața-i simplă numai pentru novici! Un manager de top se formează greu! Japonezii ăștia au pus salariile pe terminalul firmei cât și motivele deosebite pentru care au fost acordate unele sporuri: o inovație, care face economii de zeci de mii de euro sau avansarea termenului de predare?! Pâra numai contează, gășculițele au dispărut, le simt după cum se uită, cum salută, cum se poartă! Numai suntem nimic, au distrus casta șefilor!
- Puțină transparență nu strică, doar nu-i nimic grav!
- Cum nu-i grav, e foarte grav, chiar mortal! Sunt date cunoscute de toți și fiecare te poate discuta. Treptele de salariu interferează, iar de jos pînă sus, în vârf, piramida crește de cel mult cinci ori.
- Și ce-i?
- Chestiile astea se țin ascunse de ochii proștilor. Asta-i democrația europeană, nu te prinzi că fraternitatea a dispărut de pe steag? Ajung datele la sindicat și, hopa, contractul colectiv de muncă nu-i respectat și hopa greva!
- Majoritatea angajaților nici nu se gîndeau la grevă dimpotrivă păreau relativ mulțumiți. Îi intrigau numai gimnastica de

dimineată, dacă e sănătoasă, de ce să ne bage sănătatea pe gât la servicii, meniul schimbat al minicantinei: „evitați consumul de alcool, zahăr, sare și grăsimi” și mai ales mobilitatea controlorilor de calitate. Peste tot cu blocnotesuri, deschideau și închideau serviciile, nu te lăsau să risipești energia și să faci cel mai mic rebut.

În fumuarul aproape gol Stamate cu Mardare, iar alături tot vechiul lor coleg Datcu, care deschise întregă:

– Ce mai social-democrație fac japonezii la firmă!

– Aș fi foarte curios să fac comparație între salariul unei filiale din India sau România cu a celei din S.U.A. sau Japonia?

– N-o s-o mai ducă mult! O să-i agațe autoritățile noastre cu vreo chichiță, îndrugă cu-o voce moale și c-un zâmbet hidos de codoș Stamate.

– Îți dai seama, ăștia au desființat pecereul, baza vieții noastre sociale în Balcani! decretă cu gravitate Datcu.

– Și feudele, bunele noastre gășculițe. Oamenii nu mai știu de frică, nu se mai tem de noi și nu ne mai invidiază că avem salarii babane! cu eternul dulce ton feminin, Mardare.

– N-o mai duc mult. Am un cumnat la S.R.I. și mi-a șoptit că firma asta nu-i bine văzută. Numai să calce japonezii ăștia în străchini, că i-au luat în colimator.

– Poate au deranjat și pe alții, face Datcu un semn cu bărbia în sus. Că dacă nu fură, nu au nici ce da! De unde peșcheș?

– Te pui rău cu autoritățile, te pui rău cu foștii securiști sau chiar cu francmasonii, și-apoi mai sunt și rușii, cu care japonezii nu se au pe roze! completă Mardare.

– Teoria conspirației mondiale? șușoti Datcu. Nu poți trăi fără să ungi!

– Nu-i o firmă serioasă. Până la urmă tot îi prind autoritățile cu ceva. Garda financiară, protecția mediului, protecția consumatorului, să îndrăznească să-mi dea preaviz de lichidare, ca lui Păduroiu.

La minicantină nimeni nu mai bea bere, cu care barul nici nu mai era aprovizionat. După masă, japonezii au făcut o ședință de producție de un sfert de oră cu noii șefi de servicii. Figuri de curci plouate ieșiră din cantină în curte pentru a se îndrepta spre secții.

Datcu intenționa de mult să încerce să-i vândă lui Taiki un pont pentru a-și asigura o poziție mai bună în întreprindere. Așteaptă ce așteaptă în anticameră fără a putea angaja o conversație cu secretara, care redacta un document, răspundea la telefoane, apoi este primit.

– Este adevărat că firma intenționează să construiască un complex rezidențial?

– *Hai*⁷⁵! înclină japonezul capul.

– Știu un parlamentar din grupul independent care are relații la primărie și poate face ca urbanismul să ne concesioneze pe 99 de ani un teren semicentral la un preț modic. Dacă vreți mai la periferie putem aborda A.D.S⁷⁶-ul.

– Serviciul patrimoniu m-a convins că trebuie să renunțăm, căci potrivit legilor române firmele străine nu au voie să dețină proprietăți funciare în România.

– Se pot face mici excepții, molfăie cuvintele, să pară mai interesant Datcu. Cunoștința mea, parlamentarul, poate face o propunere să se amendeze legea! Sunt mai multe interese în joc.

– Hai! încuviință din nou, scurt Taiki.

Proiectul a căzut, când după întâlnirea cu parlamentarul Daiki, a înțeles că trebuiau subtilizați cinci sute de mii de euro. Bani negri ce nu puteau fi prinși în nicio evidență contabilă. După parlamentarul scârbit a fugit servil Datcu, care aștepta în față la Lido.

– N-a înțeles nimic boul ăsta. Se alegea c-un teren pe care-l vindeam la liber cu un preț de zece ori mai mare. Ce m-ai mai deranjat să vin aici, pentru tine o făceam. Banii ăștia îi fac în vara asta numai stând pe scaun. Guvernul propune proiecte de legi în regim de urgență și nu prea au voturi destule. Să vezi cât câștig din vânzarea unui vot!

– Bogdaproste! se lingușește Datcu.

Au mers la bowling cum sunt denumite popicăriile moderne. De acolo Taiki i-a invitat la dojo. Stamate își chemă cumnatul, căci spera să-l bată, ruda lui purta centura neagră cu trei dan. Dar Taiki era *sensei*. Degeaba știa românul cinci Kata, metoda Wado-

⁷⁵ încuviințare (jap.)

⁷⁶ Agenția Domeniilor Statului

Ryu. *Ritsurei*, se înclină Senseiul spre adversar. Îi punctă o serie de lovituri mortale și tehnici pe articulații încât până la urmă deși mai tânăr românul se dădu bătut.

– Doar nu o să ne băgăm cuțitul în burtă? găsi de cuviință a se resemna învins cumnatul.

– La japonezi se zice harakiri, Titele! îl informă Stamate.

Samsung a împărțit terenul fabricii și pe partea neindustrială a dezvoltat un complex social de locuințe, fiecare cu patru apartamente cu intrări pe patru laturi. La parter sufragerie, baie și băcătărie, iar sus două camere. Împrejur o curticică de cinci sute metri pătrați. A inaugurat în doi ani douăzeci de locuințe și o clădire pentru agrement formată dintr-o sală de sport la parter cu bazin de înot și sală de spectacole la mansardă .

În spațiile verzi dintre imobile plin de cireși, aflați în floare în luna mai. Seara lampionii japoneze împrăștia o lumină diafan-intimă pe alei. Numai că odată totul terminat a început să plouă cu inspecții de la stat și cu toate că japonezii procedau corect încasau amenzi după amenzi și trebuiau să facă contestații, apoi acțiuni în justiție de anulare și nu mai prea aveau timp de producție. Sâcâială cu tevdură teribilă.

Peste ceva timp o bombă cu efect întârziat căzu în oaza fericirii vremelnice.

– Japonezii deschid o filială nouă în Mongolia!

– De ce acolo?

– Forța de muncă e mai ieftină!

– După ce o extind, restrâng producția în România și apoi dispar de tot!

Daiki și Taiki urmau să fie detașați, dar cum unii le purtau sâmbetele nu se putea să se termine prea simplu, ca la revedere, ci trebuiau să primească un șut în fund. Dicuție aprinsă între Dacul și Stamate.

– Noi rămânem, dar Daiki a fost expulzat. Persoana non grata, nene! A subminat interesele naționale. Cică făcea spionaj!

– Cum spionaj, industrial poate?

– Desigur că industrial, dacă nu s-a acomodat cu mafia locală. Nici tu droguri, nici trafic cu armament, nici tutun, nici carne vie! Știi bine că n-a acceptat nici măcar trafic de influență. I-am adus un deputat, imunitate parlamentară domnule!

- Crezi că l-au înfundat interlopții?
- Mai mult ca sigur, nene! N-a acceptat să împartă bogăția! Ce-au făcut japonezii ăștia aici e intolerabil pentru țara asta! Un egalitarism comunist! România, se află și trebuie să rămână în Balcani! Nu putem face opinie separată, că ne supărăm și oligarhia locală, și vecinii, sau chiar mai rău marile puteri.
- Și-atunci?!
- Rămânem la locul nostru, că așa-i mai sigur. Politicienii nu pierd nimic, ba chiar o duc mai bine decât americanii, iar țara poate fi manevrată ușor. Încă ceva?
- Ce anume?
- Am știre că Taiki a fost agresat de foștii angajați, pe care i-a trimis în șomaj!
- Așa-i trebuie. Bine i-au făcut! Om fi noi săraci, dar românii au coloană vertebrală, nu se lasă călcați degeaba pe coadă!
- Vreți să știți, după experiența neplăcută a unei firme private, ce-au făcut conașionali noștri Datcu și Stamate? La fel ca oricare dintre români s-au descurcat! Au intrat în politică, au cotizat pe la partide și din partidele dumnealor unul a câștigat și celălalt a pierdut alegerile libere și corecte, recunoscute unanim de uniune.
- Unul a ajuns șef la o agenție guvernamentală, să-i zicem Loteria Română și altul numai în parlament. Pe lângă astea subtilul Datcu de la Loterie mai era membru în cinci consilii de administrație, încasând în jur de cinci sute de euroi de fiecare. Cetățeanul român, dornic de câștig nemuncit, juca la loterie și orice bilet vândut îi aducea lui Datcu un profit, că de ... campania de promovare și marketingul genial al șefului au ridicat profiturile companiei și prin impozitare și ale statului. Câștiga sau nu cetățeanul, ca director, Datcu își rotunjea salariul în euro. Stamate a stat cât a stat parlamentar și pentru că s-a plictisit de băncile opoziției, unde sforăia cam de pomană, cum să te opui majorității, și-a dat demisia din partid și-a migrat în rândul independenților. Pe acest tărâm al făgăduinței se prezenta numai la ședințele de vot, unde culegea merele de aur. Și stimatul Stamate era în consiliul de administrație al F.P⁷⁷-ului, fondat să despăgubească proprietarii.

⁷⁷ Fondul Proprietatea

Cei doi amici ajunși în high-life se întâlnesc odată la o cafea în sala de așteptarea a aeroportului Heri Coandă, gata să ia avionul cu însărcinări de stat importante spre alte meleaguri.

– Și tu din bani de la buget?

– Pardon, eu nu! Dar tu cum te descurci cu dosarele *de cadre*?!

– Pe mulți nu-i putem despăgubi, că sunt incomplete, nu au suficiente acte ...

– Si cei care trebuiau despăgubiți sunt mereu amânați de rămân cu buzele umflate, ha, ha !

– Nu se poate, care cumva banii să ajungă la excroci. Trebuie dovezi puternice, dosare beton, indubitabile!

– Mai ții minte Samsungul?

– Gata să ne dovedească shogunii ăia, măi frate!

– Ne-au stricat bisericuțele, ne-au prădat feudele, ne-au dat peste cap afacerile, au năvălit peste noi ca popoarele barbare, mai ceva ca hunii.

– Se duceau pe apa sâmbetei toate bunele noastre obiceiuri onorabile, chiar viața nu mai avea niciun rost, nici-o Savoare!

– Cine să ne mai zică atunci șefi, cine să ne mai investească cu alte feude, cine să ne mai lingusească? De unde periută, de unde plocon? Trăiam de pomană, stăpâni peste nimic, iar slujbașii lăncezeau pe alături plictisiți, cu suflete prea de timpuriu moarte!

AXIOMELE LUI MORAND & CO. asupra rânjitului

- 1) A rânji nu e deloc frumos, dar este foarte sănătos.
- 2) Rânjetul arată o satisfacție absolut personală vizavi de ura semenilor cvasigenerală.

3) Hidoșenia unui rânjet este direct proporțională cu grosolănia escrocheriei făcute.

4) Rânjetul șefului își găsește totdeauna adulatori printre subalternii lingăi.

5) Mediatizat pe mici sau mari ecrane, rânjetul poate dobândi un nimb genial, trezind comentarii ca: ai văzut câți bani are, acum nu mai îi pasă de nimeni; sau, dacă a cucerit puterea constituțională, cine să-l mai dea jos.

6) Un purligar rânjitor are mari șanse de a fi adulat de orice vulgar ordinar, cu mult deasupra unui rege, pentru că prostul lui exemplu este pe înțelesul tuturor.

7) Rânjetul nu moare niciodată! Orice rânjit dispărut se va multiplica într-o progresie de prozești, gata să creadă că fenta poate ține la infinit.

8) Rânjetul îi dezarmează pe toți care te prind cu mâța-n sac. Iacă un potlogar nerușinat căruia nu-i poți face nici măcar morală, își vor zice.

9) Când ești strâns cu ușa înlocuiește rânjetul cu o expresie inocent-stupefiată de sugar. În România nu se fură, nu se dă mită, nu se face trafic de influență, nu există concurență neloială, monopol, etc... și chiar dacă s-ar face tu nu poți face nimic; deși ești deasupra tuturor, ești fără putere și numai justiția e de vină. Ocupă-te de ceva inocent și general, precum apa sfințită, poluarea mediului sau efectul de seră.

10) Satul arde și baba se piaptână se traduce în România contemporană prin statul e furat și aparatul lui administrativ în corpore rânjește cetățenilor.

11) Dacă de prea mult rânjet ți s-a lăbărțat gura, asta nu face să te întristezi, dantura se vede mai bine și tu ai bani destui, ca să o pui la punct.

12) Râzi tu râzi că purceaua e moartă în coteș se interpretează: de ce să nu rânjesc doar carnea de porc crește colesterolul și nu e sănătoasă.

13) Un funcționar public rânjește satisfăcut în spatele unei uși securizate pe care programul cu publicul este de maxim două ore pe zi și dacă e șmecher și se poartă, numai a doua zi.

14) O autoritate publică este rugată să se trateze contra rânjetului imediat după victoria în alegeri; de aici înainte va face

numai ce vrea, ca atare poate minți cu nerușinare până la viitoarea campanie electorală.

15) Rânjetul primarului ca ordonator de credite e infinit de satisfăcut – nimeni nu-l poate trage la răspundere, doar toate hotărârile trec prin consiliul local, propune numai el de-aia-i șef și aparatul executiv se supune; vezi motto-ul: „fac tot ce-mi convine, dar nu răspund de nimic personal”.

16) Rânjetul birocratului: cu cât o autorizație necesită mai multe aprobări cu termen întins la o lună, cu atât exasperarea cetățeanului crește, entuziasmul îi scade și va fi mai conciliant, rugându-te până la urmă umil să iei șpaga.

17) Șpaga, domnule cetățean-răcan, este unealta cu care se prelucrează mita.

18) Nu dispera când hotărârile instanțelor judecătorești stărnesc rânjetul primarului, dumnealui face oricum excepție, nu are nici cum le respecta, de vină e numai consiliul local.

19) Rânjetul politicianului român indică că dacă am fost primiți în uniune după foarte multe amânări, nu înseamnă că nu putem fi dați afară pe ușa din dos.

20) Mulți oligarhi rânjiți își îngustează ochii și strigă: „da, vrem chiar să fim dați afară”, cu gândul că atunci pot fura ca-n codru.

21) Rânjetul de fost nomenclaturist sau securist este direct proporțional cu avantajele câștigate prin democrație la antipod cu cetățeanul pe care l-au manipulat.

22) Un rânjet la unison: „până să construim democrația am produs o oligarhie insolentă de mucava”!

23) Un rânjet bărbos: „am rezervorul plin, mai bine oligarh decât oligofren”.

24) Un rânjet iluminat: „recursul în anulare demonstrează cum chiriașii sunt întotdeauna mai mulți decât foștii proprietari ai unui imobil”, doar este nevoie de mai multe voturi.

25) Un rânjet justițiar: „mai întâi prezumția de nevinovăție, apoi refacerea urmăririi penale și în final prescripția pedepsei”.

26) Un rânjet diabolic: „mentalitățile se schimbă greu, vezi profetia cu douăzeci și unu de ani”, atunci ce rost mai avea să facem educație, când tot nu putem să le schimbăm?

27) Un rânjet de ongist: „dacă calul bătrân nu se învață la ham, nici adultul comunist nu poate înțelege galopul democratic”.

28) Un rânjet de ziarist: „citorii iubesc senzaționalul - transfer la Dinamo de zece milioane de euro!!! Nu ne mai plictisiți cu morala! Ce-i aia evaziune fiscală”?!

29) Un rânjet tânăr: „că sunt student și n-am un ban în buzunar și de-aceea-s vesel și hoinar”. Asta nu înseamnă că baronii locali și „mogulii” din capitală nu au voie să fie veseli că au prea mulți bani.

30) Rânjind, vă spun: accept pe baron și urăsc pe mogul. Baronul este demult o statuie dosită, pe când mogulul nu este decât un megaciocoi travestit! Transferă bani negri din țară în paradisuri fiscale.

31) Nu strigați jos comunismul, atunci orice comunist se poate considera dizident. Ideea a fost teribil de nobilă, numai punerea în practică execrabilă. De’, tot numai oamenii sunt de vină!

32) Un rânjet: ăia cu zdupu’, dinainte de 89, când interziceau o carte ziceau că poporul e de vină, cică n-are maturitatea de a o interpreta.

33) Dacă un politician vă spune rânjind să trăiți bine, aveți șanse mari să o duceți tot mai rău.

34) Nu rânjiți: nea Nicu ura cultul personalității! Numai camarila purta respectiva vină.

CUPRINS

I. Din epoca lumină

v	Ședințe în lanț	2
v	Coadă	8
v	Epoca lumină	12
v	Lecție de istorie în cabaretul politic	16
v	Propagandist politic	20
v	Gărzi patriotice	23
v	La discotecă	28
v	Televizoru'	34
v	Vremuri noi cu fruntea încrêțită	35
v	Natură moartă cu "frații Petreuș"	37

II. Chestii strict personale

v	Infidelitate de pamplezir	39
v	Buni vecini	44
v	Papá	55
v	Păpăradă	59
v	Nemuritorul	60
v	Colegialitate	61
v	Puritate	63
v	Blat	67
v	Orchestra simfonică	70
v	Baron suedez sau Münhausen von Păcală	75
v	De panoramă	77
v	Haralambie portarul	81
v	Spovedanii cu excepții	83
v	Dacă nu ești destul de gelos, tu nu mă iubești destul!	92

v	Fotografie în coșciug	106
v	Picnic cu plici și xilofon	111

III. Decenii de tranziție

v	La supermarket	112
v	Mercur, nomenclaturistul și parizărul cu soia	115
v	Profesor democrat	119
v	Bacalaureat 2000	122
v	Frontiere europene	131
v	Concerte de binefacere	135
v	Gogomânia diplomată	138
v	Hic, salut europeanule, noi românii zacem morți de atâta democrație centralizată	143
v	Om bun sechestrat	148
v	Autoritățile statului	152
v	Cuplete satanice	156
v	Nu-s parale	158
v	Botnițe și struguri	162
v	Administrator Vergu	165
v	Corporație internațională	179
v	Axiomele lui Morand & Co. asupra rânjitului	188